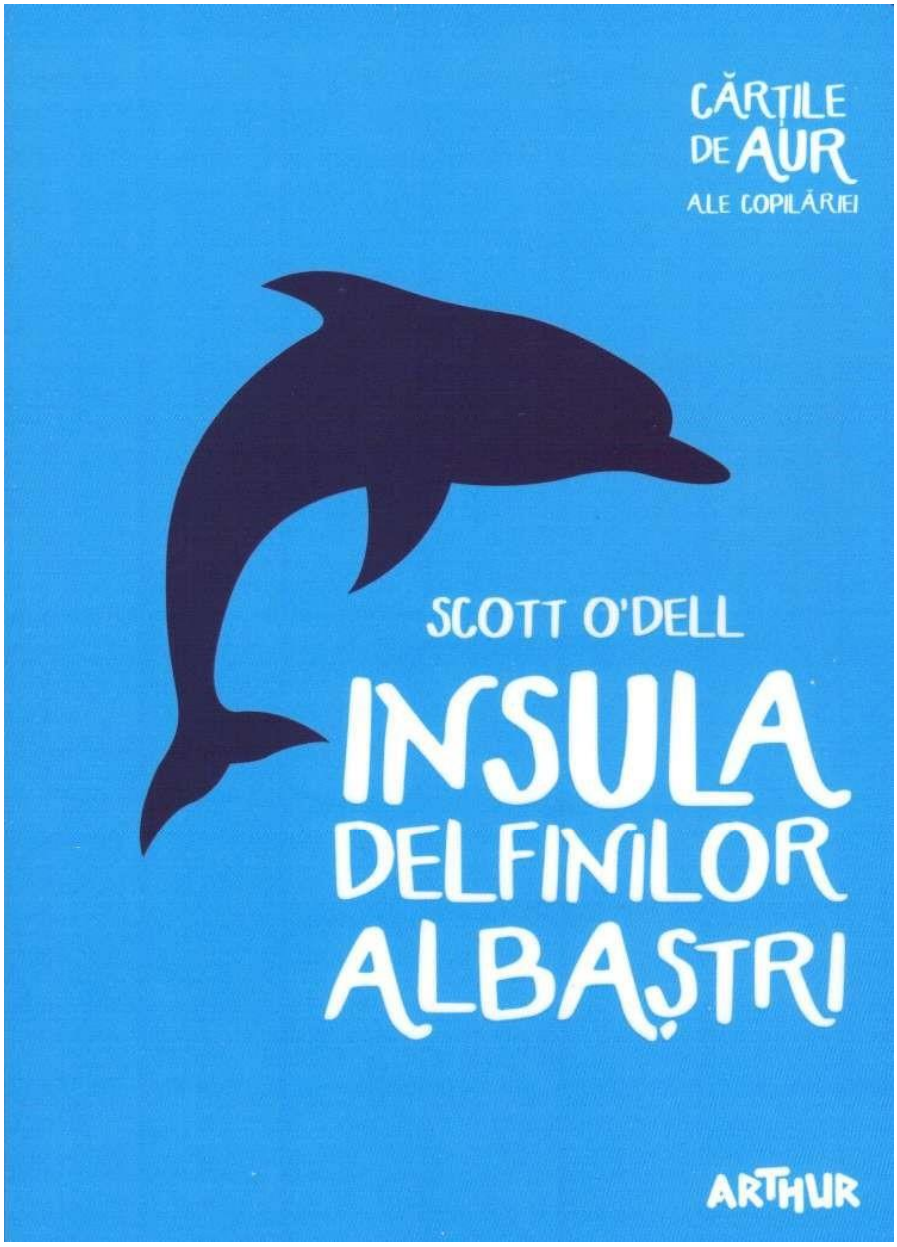

INSULA DELFINILOR ALBAȘTRI
SCOTT O'DELL

Premiată cu Medalia Newberry, Insula Delfinilor Albaştri e cartea carea creat cea mai celebră versiune a unui Robinson Crusoe feminin.

Rămasă singură pe o insulă pustie, Karana. o fată curajoasă dintr–un trib indian. înfruntă pericole teribile. Ea trebuie să descopere cum poate să îmblânzească natura potrivnică şi, mai presus de toate, cum să supraviețuiască, în cei optsprezece ani de izolare, prietenii ei necuvântători îi țin loc de familie şi cu ajutorul lor află care sunt lucrurile cu adevărat importante.

Un emoționant roman de aventuri bazat pe lapte reale, Insula Delfinilor Albaştri spune povestea unei fete care nu–şi pierde niciodată încrederea în propriile forțe.

Cuprins CAPITOL I .....**Error! Bookmark not defined.**
CAPITOL II 7
CAPITOL III 11
CAPITOL IV 13
CAPITOL V 17
CAPITOL VI 19
CAPITOL VII 23
CAPITOL VIII 27
CAPITOL IX 31
CAPITOL X 36
CAPITOL XI 43
CAPITOL XII 46
CAPITOL XIII 50
CAPITOL XIV 52
CAPITOL XV 55
CAPITOL XVI 62
CAPITOL XVII 64
CAPITOL XVIII 68
CAPITOL XIX 70
CAPITOL XX 75
CAPITOL XXI 79
CAPITOL XXII 84
CAPITOL XXIII 86
CAPITOL XXIV 90
CAPITOL XXV 93
CAPITOL XXVI 94
CAPITOL XXVII 97
CAPITOL XXVIII 101
CAPITOL XXIX 103
NOTA AUTORULUI 106

Pentru copiii familiei Russell Isaac, Dorsa, Clare, Gillian şi Felicity şi pentru Eric, Cherie şi Twinkle **CAPITOL I.**

Îmi amintesc ziua în care corabia aleuților[1] a ajuns la insula noastră. La început părea o cochilie mică plutind pe mare. Apoi a crescut şi a fost un pescăruş cu aripile strânse. în cele din urmă, în lumina răsăritului, a devenit ceea ce era cu adevărat – o corabie roşie cu două pânze roşii.

Eu şi fratele meu ne duseserăm la capătul unui canion care se termină într–un mic port numit Golful Coralilor. Plecaserăm să adunăm rădăcini care cresc pe–acolo primăvara.

Fratele meu Ramo era doar un băiețel; eu aveam doisprezece ani, iar el doar pe jumătate cât mine. Era mic pentru cineva care a văzut apărând de–atâtea ori soarele şi luna, dar iute ca un greier când îl zgândărea ceva şi la fel de nesăbuit când era agitat. Din cauza asta şi pentru că voiam să n–o ia la fugă, ci să mă ajute la adunat rădăcini, nu i–am spus nimic despre cochilia pe care o văzusem sau despre pescăruşul cu aripile strânse.

Am continuat să sap prin desiş cu bățul meu ascuțit, ca şi cum pe mare nu s–ar fi întâmplat nimic. Nici măcar atunci când am ştiut sigur că pescăruşul era o corabie cu două pânze roşii.

Dar ochilor lui Ramo le scăpau puține lucruri. Erau negri ca ai unei şopârle, foarte mari şi, asemenea ochilor de şopârlă, păreau adesea somnoroşi. în clipele acelea vedeau cele mai multe lucruri. Şi–acum arătau aşa. Erau pe jumătate închişi, precum aceia ai unei şopârle care, întinsă leneş pe o piatră, se pregăteşte să–şi scoată pe neaşteptate limba lungă şi să prindă o muscă.

— Marea e liniştită, a zis Ramo. E o piatră netedă, fără nicio zgârietură.

Fratelui meu îi plăcea să spună că un lucru era altceva decât ceea ce era.

— Marea nu–i o piatră fără nicio zgârietură, am spus. E apă fără niciun val.

— Pentru mine e o piatră albastră, a zis. Şi departe, la marginea ei, se află un nor mic care stă pe piatră.

— Norii nu stau pe pietre. Nici pe cele albastre, nici pe cele negre şi nici pe vreun alt fel de pietre.

— Ăsta stă.

— Nu pe mare, am zis. Delfinii stau acolo şi pescăruşii, şi cormoranii, şi vidrele, şi balenele, dar norii, nu. –Poate că–i o balenă.

Ramo s–a sprijinit pe un picior, apoi pe celălalt, privind corabia care se apropia şi despre care nu ştia că e o corabie, pentru că nu văzuse vreodată una. Nici eu nu văzusem, dar ştiam cum arată pentru că–mi spuseseră alții.

— Cât te uiți tu la mare, eu sap după rădăcini. Şi eu o să le mănânc, nu tu.

[1] Popor care locuieşte în Insulele Aleutine şi Insulele Shumagin, situate în vestul statului american Alaska.

Ramo a început să împungă cu bățul în pământ, dar tot mai privea spre corabia care se apropia din ce în ce mai mult, cu pânzele ei roşii în ceața dimineții.

— Ai văzut vreodată o balenă roşie? m–a întrebat.

— Da, am răspuns, deşi nu era adevărat.

— Cele pe care le–am văzut eu erau cenuşii.

— Eşti foarte mic şi n–ai văzut toate ființele care înoată în apele lumii.

Ramo a cules o rădăcină şi se pregătea să–i dea drumul în coş. Pe neaşteptate, şi–a deschis larg gura, apoi a închis–o la loc.

— O canoe! a strigat. Una uriaşă, mai mare decât toate canoele noastre puse la un loc. Şi roşie, pe deasupra!

Că era o canoe sau o corabie, lui Ramo nu–i prea păsa. într–o clipită, a aruncat rădăcina cât colo şi dus a fost, luând–o la goană prin pădurice şi țipând.

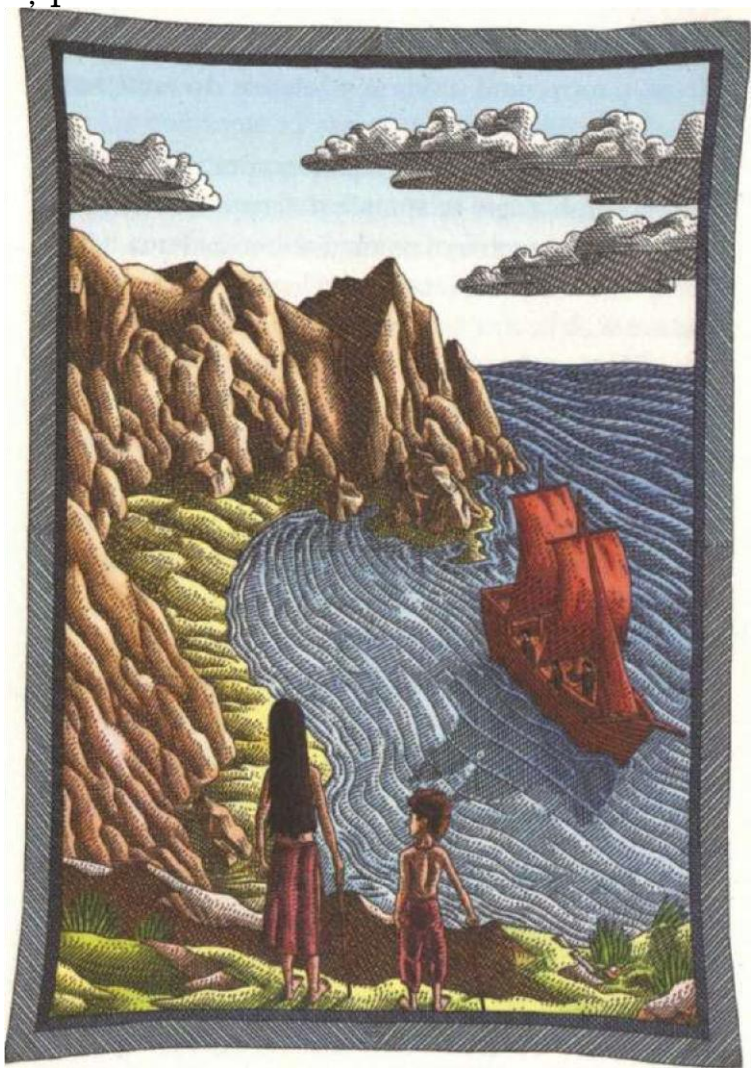

Am continuat să adun rădăcini, dar mâinile îmi tremurau când săpam prin pământ, pentru că eram mai tulburată ca fratele meu. Ştiam că acolo, pe mare, era o corabie, nu o canoe uriaşă, şi că apariția acelei corăbii putea să–nsemne multe lucruri. Am vrut să arunc bățul şi să alerg şi eu, dar am continuat să sap după rădăcini, pentru că era nevoie de ele în sat.

Până am umplut eu coşul, corabia aleuților a dat ocol bancului lat de alge care înconjoară insula noastră şi a trecut printre cele două stânci care veghează intrarea în Golful Coralilor. Vestea sosirii ei ajunsese deja în satul Ghalas–at. Luându–şi armele cu ei, bărbații noştri au pornit–o repede pe cărarea şerpuitoare ce duce la țărm. Femeile începuseră să se adune la capătul terasei de piatră.

Mi–am croit drum printre copacii deşi, apoi, mişcându–mă cu repeziciune, am coborât prin ravenă până la stâncile de pe malul mării. Acolo m–am ghemuit, sprijinindu–mă în genunchi şi pe coate. Dedesubt se întindea golful. începuse refluxul, iar soarele strălucea pe nisipul alb al plajei. Jumătate dintre bărbații din satul nostru stăteau pe malul apei. Restul erau ascunşi printre stâncile de la capătul cărării, pregătiți să–i atace pe oaspeții nepoftiți dacă s–ar fi dovedit neprietenoşi.

Cum stăteam ghemuită printre tufişurile de *toyon*[2], încercând să nu cad de pe stâncă, să mă ascund cât mai bine şi, cu toate astea, să văd şi să aud tot ceea ce se petrecea acolo, jos, o barcă a părăsit corabia. La rame erau şase bărbați cu vâsle lungi în mâini. Aveau fețe late, iar peste ochi le cădeau plete negre, soioase. Când s–au apropiat, am văzut că aveau podoabe de os înfipte în nas.

În spatele lor, în barcă, stătea un bărbat înalt cu o barbă blondă. Nu mai văzusem niciodată un rus, dar tata îmi povestise despre ei. M–am întrebat, privindu–l cum stătea, cu picioarele depărtate şi cu palmele strânse în pumn, proptite în şolduri, privind micul port ca şi cum deja îi aparținea, dacă era cumva unul dintre acei oameni din miazănoapte de care se temea poporul meu. Am fost sigură de asta când barca a plutit până la mal, iar el a sărit din ea, strigând ceva.

Ecoul vocii lui s–a izbit de pereții stâncoşi ai micului golf. Vorbele îi erau ciudate, nu semănau cu nicio limbă pe care s–o fi auzit vreodată. Apoi, fără grabă, a început să vorbească în limba noastră.

— Am venit cu gânduri paşnice şi doresc să stăm de vorbă, le–a spus bărbaților de pe mal.

Niciunul n–a răspuns, dar tata, care se afla printre cei ascunşi în spatele stâncilor, a ieşit în față, coborând pe plaja înclinată. Şi–a înfipt sulița în nisip.

— Eu sunt căpetenia din Ghalas–at, a zis. Numele meu este Căpetenia Chowig.

M–a mirat că i–a spus unui străin numele lui adevărat. Toți cei din tribul nostru aveau două nume, cel adevărat, care era secret şi folosit arareori, şi unul obişnuit, pentru că dacă oamenii te strigă pe numele tainic, el se secătuieşte şi–şi pierde vraja. Aşa că eu eram strigată Won–a–pa–lei, adică Fata cu Păr Lung şi Negru, dar numele meu tainic este Karana. Numele tainic al tatălui meu era Chowig. Şi nu ştiu de ce i l–a spus unui străin.

[2] Arbust originar din California, cu frunze veşnic verzi, flori albe şi fructe mici şi roşii asemănătoare afinelor.

Rusul a zâmbit şi i–a întins mâna, spunând că–l cheamă Căpitanul Orlov. Tata a întins şi el mâna. Nu i–am putut vedea fața, dar nu cred că i–a întors zâmbetul.

— Am sosit împreună cu patruzeci de oameni din echipajul meu, a spus rusul. Am venit să vânăm vidre. Vrem să ridicăm o tabără pe insula voastră cât timp durează vânătoarea.

Tata n–a zis nimic. Era un bărbat înalt, deşi nu la fel de înalt precum Căpitanul Orlov, şi stătea cu umerii lui goi traşi înapoi, gândindu–se la ce–i spusese rusul. Nu se grăbea să răspundă pentru că aleuții veniseră în mai multe rânduri să vâneze vidre. Se întâmplase acum multă vreme, dar tata îşi mai aducea aminte de ei.

— Îți aminteşti de–o altă vânătoare, a spus Căpitanul Orlov, văzând că tata tăcea. Am auzit şi eu de ea. Oamenii aceia erau conduşi de Căpitanul Mitriff, care era un nesăbuit şi care acum e mort. Necazul a fost că tu şi tribul tău ați făcut toată treaba.

— Am vânat, a zis tata, dar cel pe care–l numeşti nesăbuit voia să vânăm fără oprire de la o lună nouă la alta.

— De data asta nu trebuie să faceți nimic, a zis Căpitanul Orlov. Oamenii mei o să vâneze şi vom împărți prada. O treime pentru voi, plătită în mărfuri, nu în bani, şi două treimi pentru noi.

— Părțile trebuie să fie egale, a zis tata. Căpitanul Orlov s–a uitat lung spre mare.

— Putem vorbi despre asta mai târziu, când proviziile mele vor ajunge pe țărm, a răspuns rusul.

Dimineața era senină şi vântul bătea slab, dar era anotimpul în care te poți aştepta la furtuni, aşa c–am înțeles de ce voia rusul să–şi aducă lucrurile pe insula noastră.

— E mai bine să ne–nțelegem de–acum, a spus tata. Căpitanul Orlov a făcut doi paşi mari, îndepărtându–se de tata, apoi s–a întors şi l–a privit.

— E corect să primeşti doar o treime pentru că noi o să facem munca şi noi o să fim cei care ne punem viața în primejdie.

Tata a scuturat din cap. Rusul a mormăit în barbă:

— De vreme ce marea nu–i a ta, de ce ar trebui să–ți dau ceva?

— Marea care înconjoară Insula Delfinilor Albaştri e a noastră, a răspuns tata. A vorbit încet, aşa cum făcea când era supărat.

— De aici şi până la Santa Barbara – cale de douăzeci de leghe?

— Nu, doar partea de lângă insulă, cea în care trăiesc vidrele.

Căpitanul Orlov a scos un sunet din gât. I–a privit pe oamenii noştri cum stăteau pe plajă, apoi s–a uitat spre ceilalți, care ieşeau acum din spatele stâncilor. L–a privit pe tata şi a dat din umeri. A zâmbit dintr–odată, arătându–şi dinții lungi.

— Părțile vor fi egale, a zis.

A mai spus ceva, dar n–am mai auzit, pentru că–n clipa aceea, în marea mea tulburare, am mişcat din loc o piatră, care a căzut cu zgomot de pe stâncă, ajungând la picioarele lui. Toți cei de pe plajă au privit în sus. Am ieşit fără zgomot din tufişuri şi–am alergat fără oprire până am ajuns la terasa de stâncă.

CAPITOL II.

Căpitanul Orlov şi vânătorii aleuți s–au aşezat pe insulă în dimineața aceea, făcând mai multe drumuri între corabia lor şi plaja de la Golful Coralilor. Pentru că plaja era mică şi se umplea aproape complet de apă în timpul fluxului, a întrebat dacă poate ridica tabăra undeva mai sus. Tata a fost de acord.

Poate că ar trebui să vă povestesc despre insula noastră ca să ştiți cum arată, unde era aşezat satul nostru şi unde au stat aleuții în cea mai mare parte a verii.

Insula noastră are două leghe lungime şi o leghe lățime şi, dacă stai pe una dintre colinele care se ridică în mijlocul ei, ai putea s–o asemeni cu un peşte. E asemenea unui delfin care stă pe–o parte, cu coada către răsărit şi cu botul spre apus, înotătoarele lui fiind recifurile şi lespezile de stâncă de la mal. Că o fi stat cineva cu–adevărat pe una dintre acele coline joase, în zilele de început ale pământului şi, din cauza formei ei, i–o fi pus numele de Insula Delfinilor Albaştri, asta n–o mai ştiu. în apele noastre trăiesc mulți delfini şi poate că de–acolo i–o fi venit numele. Dar, oricum ar fi fost, aşa se cheamă insula.

Cred că primul lucru pe care–l bagi de seamă când ajungi pe insula noastră e vântul. Bate aproape în fiecare zi, uneori dinspre nord–vest, alteori dinspre est şi, câteodată – foarte rar – din sud. Toate vânturile, cu excepția celui de la miazăzi, sunt puternice, şi de aceea colinele sunt netede, iar copacii sunt mici şi chirciți, chiar şi în canionul care duce către Golful Coralilor.

Satul Ghalas–at se află la est de aceste coline, pe o terasă mică de piatră, aproape de Golful Coralilor şi de un izvor cu apă bună de băut. Cam la o jumătate de leghe mai spre nord se află un alt izvor, şi–acolo şi–au ridicat aleuții corturile, care erau atât de joase că oamenii trebuiau să se târască pe burtă ca să intre înăuntru. Pe înserat am putut vedea strălucirea focurilor aprinse de ei.

În noaptea aceea, tata i–a avertizat pe toți cei din sat să nu meargă în tabără.

— Aleuții vin dintr–o țară aflată departe, la miazănoapte, a zis. Au alte obiceiuri decât noi şi altă limbă. Au venit să ia vidre şi să ne dea partea cuvenită în bunuri pe care ei le au şi care ne sunt folositoare. în felul acesta vom avea de câştigat. Dar n–avem nimic de câştigat dacă încercăm să ne împrietenim cu ei. Sunt oameni care nu înțeleg

prietenia. Nu sunt aceiaşi care au mai venit pe–aici, dar sunt din acelaşi trib care ne–a făcut necazuri în urmă cu mai mulți ani.

Vorbele tatălui meu au fost ascultate. Nu ne–am dus în tabăra aleuților şi ei n–au venit în satul nostru. Dar asta nu înseamnă că nu ştiam ce făceau – ce mâncau, cum îşi găteau mâncarea, câte vidre prindeau în fiecare zi, şi multe alte lucruri – pentru că cineva veghea mereu de pe stânci – când vânau – sau din ravenă, când erau în tabără.

Ramo, de pildă, a adus veşti despre Căpitanul Orlov.

— Dimineața, când se târăşte afară din cort, se aşază pe o piatră şi–şi piaptănă barba până când străluceşte ca aripa unui cormoran, a spus Ramo.

Sora mea Ulape, care era cu doi ani mai mare decât mine, a adus cele mai ciudate veşti. Jura că printre vânători se află o fată aleută.

— E îmbrăcată în piei de animale, la fel ca bărbații, a zis Ulape. Dar poartă o căciulă de blană, iar sub ea are un păr des care–i ajunge până la mijloc.

Nimeni n–a crezut–o pe Ulape. Toți au râs la gândul că vânătorii s–ar fi obosit să–şi aducă nevestele cu ei.

Aleuții vegheau şi ei satul nostru, altfel n–ar fi ştiut de norocul care dăduse peste noi la scurtă vreme după sosirea lor.

Iată cum s–a întâmplat. La începutul primăverii se prind puțini peşti. Marea zbuciumată şi vânturile iernii alungă peştii în apele adânci, unde rămân până când vremea se potoleşte şi unde–s greu de prins.

în vremea asta, sătenii mănâncă pe sponci, hrănindu–se din proviziile de semințe adunate în toamnă.

Vestea norocului nostru a venit într–o după–amiază furtunoasă, adusă de Ulape, care nu stătea niciodată locului. Se dusese în partea de răsărit a insulei, pe o lespede de stâncă, nădăjduind să poată aduna scoici. Se cățăra pe o stâncă, întorcându–se acasă, când a auzit un zgomot puternic în spatele ei.

La început, nu şi–a dat seama de unde venea zgomotul. S–a gândit că era ecoul vântului printr–una dintre peşteri şi se pregătea să plece când a observat nişte forme argintii pe țărmul golfului. Formele s–au mişcat şi a văzut că era un banc de bibani albi, mari, fiecare dintre ei fiind cât ea de lung.

Urmăriți de balenele ucigaşe, care–i vânează când nu găsesc foci, bibanii au încercat să scape înotând spre țărm. Dar, înspăimântați cum erau, nu şi–au mai dat seama care era adâncimea apei şi au fost aruncați pe marginea stâncoasă.

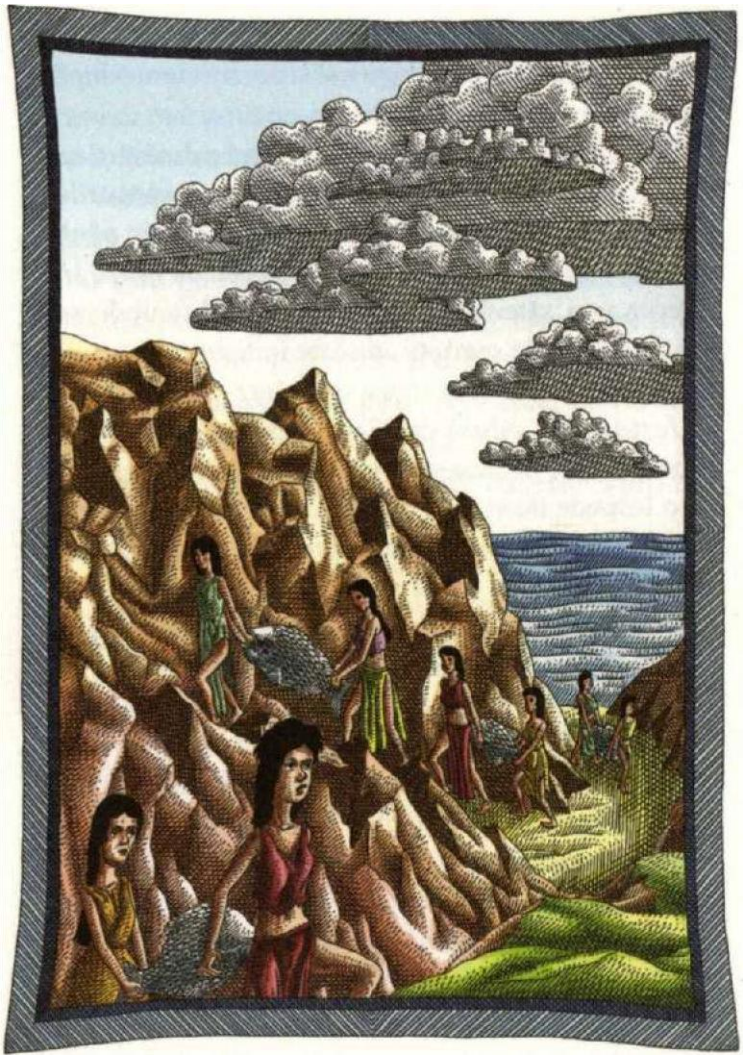

Ulape şi–a aruncat coşul cu scoici şi a fugit spre sat, ajungând acolo cu răsuflarea tăiată, încât n–a mai putut decât să arate înspre ţărm. Femeile găteau masa de seară, dar s–au oprit cu toatele şi s–au adunat în jurul ei, aşteptând să vorbească.

— Un banc de bibani albi, a spus în cele din urmă.

— Unde? Unde? au întrebat ele.

— Pe stânci. Vreo zece. Poate mai mulţi, înainte ca Ulape să termine de vorbit, o luaserăm deja la fugă spre ţărm, sperând să ajungem acolo la timp, înainte ca peştii să fi căzut înapoi în mare sau să fi avut norocul să fie luaţi de un val.

Am mers la stâncă şi am privit în jos. Bancul de bibani albi era încă pe lespedea de piatră, lucind în soare. Dar, pentru că fluxul ridicase destul de mult apele şi valurile mai mari ajungeau deja până la peşti, nu era timp de pierdut.

I–am adunat unul câte unul din calea fluxului. Apoi femeile i–au cărat ducând câte două un singur peşte, pentru că erau toţi cam de–aceeaşi mărime şi erau grei. I–am urcat pe stâncă şi i–am adus acasă.

Erau destui cât să–i hrănească pe toţi cei din tribul nostru în seara aceea şi în următoarea, dar dimineaţa doi aleuţi au venit în sat şi au cerut să vorbească cu tata.

— Aveţi peşte, a spus unul dintre ei.
— îndeajuns doar pentru ai mei, a răspuns tata.
— Aveţi paisprezece peşti, a zis aleutul.
— Mai avem şapte peşti acum, pentru că am mâncat şapte.
— Vă puteţi lipsi de doi din cei şapte.
— În tabăra ta sunt patruzeci de oameni, a răspuns tata, mai mulţi decât suntem noi. Şi, pe lângă asta, aveţi şi voi peşte – cel uscat pe care l–aţi adus.
— Ne–am săturat de peştele ăla, a zis aleutul. Era un bărbat mic de înălţime, care–i ajungea tatei abia până la umeri, şi avea nişte ochi mici ca nişte pietre negre şi o gură ca lama unui cuţit de piatră. Celălalt aleut îi semăna foarte tare.
— Voi sunteţi vânători, a zis tata. Mergeţi şi prindeţi–vă singuri peşti dacă v–aţi săturat de ceea ce mâncaţi acum. Eu trebuie să mă gândesc la ai mei.
— Căpitanul Orlov o să afle că n–aţi vrut să împărţiţi peştele cu noi.
— Da, spune–i, a zis tata. Şi spune–i şi de ce n–am vrut.
Aleutul a mormăit ceva către însoţitorul lui şi au plecat, umblând mândri pe picioarele lor scurte pe când traversau dunele de nisip care se întindeau între satul nostru şi tabăra lor.
Am mâncat şi ceilalţi bibani albi în seara aceea şi–n sat a fost mare bucurie. Dar pe când mâneam şi cântam, iar bătrânii spuneau poveşti în jurul focului, n–aveam habar că norocul nostru avea să aducă nenorociri asupra satului Ghalas–at.

CAPITOL III.

Bancul lat de alge care înconjura insula noastră pe trei laturi s–a apropiat de țărm şi s–a întins în larg pe distanță de–o leghe. Aleuții vânau în bancurile astea adânci, chiar şi în zilele cu vânturi puternice. Plecau de la țărm în zori, în canoele lor din piei de animale şi nu se mai întorceau până la căderea nopții, trăgând după ei vidrele ucise.

Când înoată, vidra de mare arată ca o focă, dar în realitate e foarte diferită. Are un bot mai scurt ca al focii şi picioare mici, cu degetele unite printr–o pieliță, în loc de înotătoare, iar blana ei e mai groasă şi mult mai frumoasă. Şi mai e diferită şi–n alte feluri. Vidrei îi place să stea pe spate în bancurile de alge, plutind în sus şi–n jos, dusă de valuri, în timp ce se încălzeşte la soare sau doarme. Sunt cele mai jucăuşe animale din mare.

Acestea erau animalele pe care aleuții le vânau pentru blănurile lor.

De pe stâncă am putut vedea canoele din piei de animale țâşnind ici–colo deasupra bancurilor de alge, abia atingând apa, şi sulițele lungi care zburau ca săgețile. La apus, vânătorii îşi aduceau prada în Golful Coralilor şi acolo, pe plajă, animalele erau jupuite şi tăiate în bucăți. Treaba asta era făcută de doi bărbați, aceiaşi care ascuțeau şi sulițele, până târziu în noapte, la lumina focurilor de alge. Dimineața, plaja era plină de hoituri, iar valurile erau roşii de sânge.

Mai mulți oameni din tribul nostru mergeau la stâncă în fiecare seară ca să numere animalele vânate în timpul zilei. Numărau vidrele moarte şi se gândeau la mărgelele şi celelalte lucruri pe care avea să le–aducă fiecare dintre piei. Dar eu nu mă duceam niciodată în golf şi, de fiecare dată când îi vedeam plutind pe apă pe vânători cu sulițele lor lungi, eram mânioasă, pentru că animalele acelea erau prietenele mele. Mă înveseleam când le vedeam jucându–se sau încălzindu–se la soare printre alge.

Mă bucuram mai mult decât la gândul unui şirag de mărgele purtat în jurul gâtului. Într–o dimineață, i–am spus asta tatălui meu.

— Abia dacă au mai rămas vreo zece în bancurile care înconjoară Golful Coralilor, i–am zis. înainte de venirea aleuților, erau o mulțime.

— Multe încă trăiesc în alte locuri dimprejurul insulei, mi–a răspuns, râzând de naivitatea mea. Când vânătorii pleacă, o să se întoarcă.

— N–o să mai rămână niciuna, am zis. Vânătorii o să le ucidă pe toate. în dimineața asta vânează în sud.

Săptămâna următoare se vor muta în alt loc.

— Corabia e plină cu blănuri. într–o săptămână, aleuții vor fi gata de plecare.

Eram sigură că tata credea că o să plece în curând, pentru că în urmă cu două zile îi trimisese pe doi dintre tinerii noştri pe plajă să facă o canoe dintr–un copac adus de valuri.

Pe insulă nu sunt copaci, afară de unii mici, cocârjați de vânt. Se întâmpla foarte rar să ajungă un buştean la țărm şi, când vreun val nu–l ducea înapoi în mare, era întotdeauna cărat în sat şi cioplit. Faptul că oamenii fuseseră trimişi să scobească trunchiul chiar acolo, în golf, şi să doarmă noaptea lângă el însemna că veniseră ca să–i pândească pe aleuți şi să dea alarma dacă Orlov ar fi încercat să plece pe mare fără să ne plătească pieile de vidră.

Toți se temeau că o va face, aşa că pe lângă oamenii din golf care pândeau corabia aleuților mai erau şi alții care stăteau cu ochii pe tabără.

În fiecare oră cineva aducea veşti. Ulape spunea că femeia aleută îşi petrecuse o întreagă după–amiază curățându–şi şorțurile de piele, lucru pe care nu–l mai făcuse în celelalte dați când mai fusese pe–acolo. într–o dimineață, devreme, Ramo a spus că tocmai l–a văzut pe Căpitanul Orlov potrivindu–şi cu grijă barba, ca să arate la fel ca atunci când venise. Aleuții care ascuțeau sulițele lungi se opreau din lucru şi îşi ocupau tot restul timpului cu jupuirea vidrelor care erau aduse pe înserat.

Noi, cei din satul Ghalas–at, ştiam că Orlov şi vânătorii lui se pregăteau să plece de pe insulă. Oare ne va plăti pentru vidrele ucise sau va încerca să plece pe furiş, noaptea? Oare bărbații noştri vor trebui să lupte pentru partea care ni se cuvenea de drept?

În timp ce aleuții îşi vedeau de treburile lor, toată lumea îşi punea întrebările astea – toată lumea în afară de tatăl meu, care nu spunea nimic, dar îşi ascuțea în fiecare noapte sulița nouă pe care şi–o făcuse.

CAPITOL IV.

Aleuții au plecat într–o zi mohorâtă. Dinspre nord, valuri uriaşe se rostogoleau asupra insulei. Se spărgeau de stânci şi mugeau în peşteri, aruncând în sus stropi albi de apă. Furtuna avea să vină cu siguranță înainte de căderea nopții.

La scurtă vreme după răsărit, aleuții şi–au strâns corturile din piei şi le–au dus pe plajă.

Căpitanul Orlov nu–i plătise tatălui meu pentru vidrele ucise. Aşa că, atunci când ne–a fost adusă vestea că vânătorii îşi strânseseră corturile, tot tribul nostru a părăsit satul şi s–a îndreptat în grabă către Golful Coralilor. Bărbații înarmați mergeau înainte şi femeile îi urmau. Bărbații au luat–o pe cărarea care ducea spre plajă, dar femeile s–au ascuns printre tufişurile de pe faleză.

Ulape şi cu mine ne–am dus departe, pe lespedea de stâncă unde mă mai ascunsesem când veniseră vânătorii.

Marea era la reflux, iar pietrele şi plaja îngustă erau acoperite cu baloți din blănuri de vidră. Jumătate dintre vânători erau pe corabie. Restul erau în apă, aruncând baloții într–o barcă. Aleuții râdeau în timp ce munceau, ca şi cum s–ar fi bucurat că pleacă de pe insulă.

Tata vorbea cu Orlov. Nu puteam auzi ce spun din cauza zgomotului pe care–l făceau vânătorii, dar mi–am dat seama, după felul în care tata îşi clătina capul, că nu era mulțumit.

— E mânios, a şoptit Ulape.

— Nu încă, am zis. Când e mânios de–a binelea, începe să se tragă de ureche.

Bărbații care lucrau la canoe se opriseră şi–i priveau pe tata şi pe Căpitanul Orlov. Ceilalți oameni din tribul nostru stăteau la capătul cărării.

Barca a plecat spre corabia plină cu blănuri de vidră. Când a ajuns la corabie, Căpitanul Orlov a ridicat mâna şi a făcut un semn. Când barca s–a întors, aducea un cufăr negru pe care doi dintre vânători l–au cărat pe plajă.

Căpitanul Orlov a ridicat capacul şi a scos de–acolo câteva şiraguri de mărgele. Cerul era slab luminat, dar mărgelele sclipeau când le întorcea ba într–o parte, ba într–alta. Lângă mine, Ulape îşi ținea răsuflarea de încordare şi am putut auzi strigătele de încântare ale femeilor ascunse în tufişuri.

Dar strigătele au încetat brusc atunci când tata a dat din cap şi s–a întors cu spatele la cufăr. Aleuții aşteptau în tăcere. Bărbații noştri au părăsit locul în care stăteau, acela de la capătul drumului, au înaintat câțiva pasi si s–au oprit privindu–l pe tata.

— Nu aşa ne–a fost înțelegerea – un şirag de mărgele pentru o vidră, a zis tata.

— Un şirag şi un vârf de suliță din fier, a spus Căpitanul Orlov, ridicând două degete.

— În cufăr nu sunt atât de multe, a răspuns tata.

— Mai sunt şi alte cufere pe corabie, a zis rusul.

— Atunci adu–le la țărm, a spus tata. Ai o sută cinci blănuri de vidră pe corabie. Mai sunt cincizeci aici, în golf. Mai e nevoie de încă trei cufere la fel de mari ca ăsta.

Căpitanul Orlov le–a spus aleuților ceva ce n–am putut desluşi, dar era destul de clar ce însemnau vorbele lui. Erau mulți vânători în golf şi, de îndată ce–a vorbit, au început să care blănurile la barcă. Lângă mine, Ulape abia mai răsufla.

— Crezi că o să ne dea celelalte cufere? a şoptit.

— Nu am încredere în el.

— Poate că o să plece când duce blănurile la corabie.

— Se poate.

Vânătorii erau nevoiți să treacă pe lângă tata ca să ajungă la barcă şi, când primul s–a apropiat de el, tata i–a tăiat calea.

— Restul blănurilor trebuie să rămână aici până când ne aduceți cuferele, a spus el, întorcându–se spre Căpitanul Orlov.

Rusul s–a îndreptat de spate şi a arătat spre norii care se adunau deasupra insulei.

— Încarc corabia înainte să înceapă furtuna, a zis.

— Dă–ne şi celelalte cufere şi–atunci o să te ajut la încărcat, a răspuns tata.

Căpitanul Orlov tăcea. A scrutat golful pe îndelete. S–a uitat la bărbații noştri care stăteau pe lespedea de stâncă, la o distanță de vreo zece–doisprezece paşi. A privit în sus, spre stâncă, apoi şi–a îndreptat ochii înapoi spre tata. Apoi le–a vorbit aleuților.

Nu ştiu ce s–a întâmplat mai întâi, dacă tata a fost cel care a ridicat mâna asupra vânătorului căruia îi tăiase calea ori dacă omul acela, cu un balot de blănuri în spate, a făcut un pas înainte şi l–a împins pe tata la o parte. Totul s–a întâmplat atât de repede încât nu am putut deosebi o întâmplare de alta. Dar, când am sărit în picioare şi Ulape a țipat, de–a lungul falezei au răsunat şi alte strigăte, şi am văzut o siluetă zăcând pe stânci. Era tata cu fața însângerată. S–a ridicat încet în picioare.

Cu sulițele ridicate, bărbații noştri s–au repezit în jos, pe lespedea de stâncă. Un nor de fum alb s–a desprins de pe puntea corăbiei. Un zgomot puternic a răsunat, izbindu–se de stânci. Cinci războinici de–ai noştri au fost doborâți şi au rămas întinşi la pământ, fără să scoată un sunet.

Ulape a țipat din nou şi a aruncat cu un bolovan înspre golf. A căzut lângă Căpitanul Orlov, fără să–l atingă. O ploaie de pietre venite din mai multe părți s–a abătut de pe faleză asupra golfului, lovindu–i pe unii

dintre vânători. Apoi războinicii noştri s–au repezit asupra lor si era ereu să–i deosebeşti De unii de ceilalți.

Ulape şi cu mine am rămas pe faleză uitându–ne neajutorate, temându–ne că dacă mai aruncam cu pietre i–am fi rănit pe ai noştri.

Aleuții au dat drumul baloților de blănuri de vidră. Şi–au scos cuțitele de la cingătoare, iar ai noştri s–au repezit la ei şi cele două tabere au început să se mişte încoace şi–n colo pe plajă. Unii cădeau în nisip şi–apoi se ridicau să lupte iarăşi. Alții nu se mai ridicau. Tata a fost unul dintre ei.

Pentru o bucată bună de timp, ai noştri dădeau semne că vor câştiga bătălia. Dar Căpitanul Orlov, care vâslise spre corabie atunci când a început lupta, s–a întors cu mai mulți aleuți.

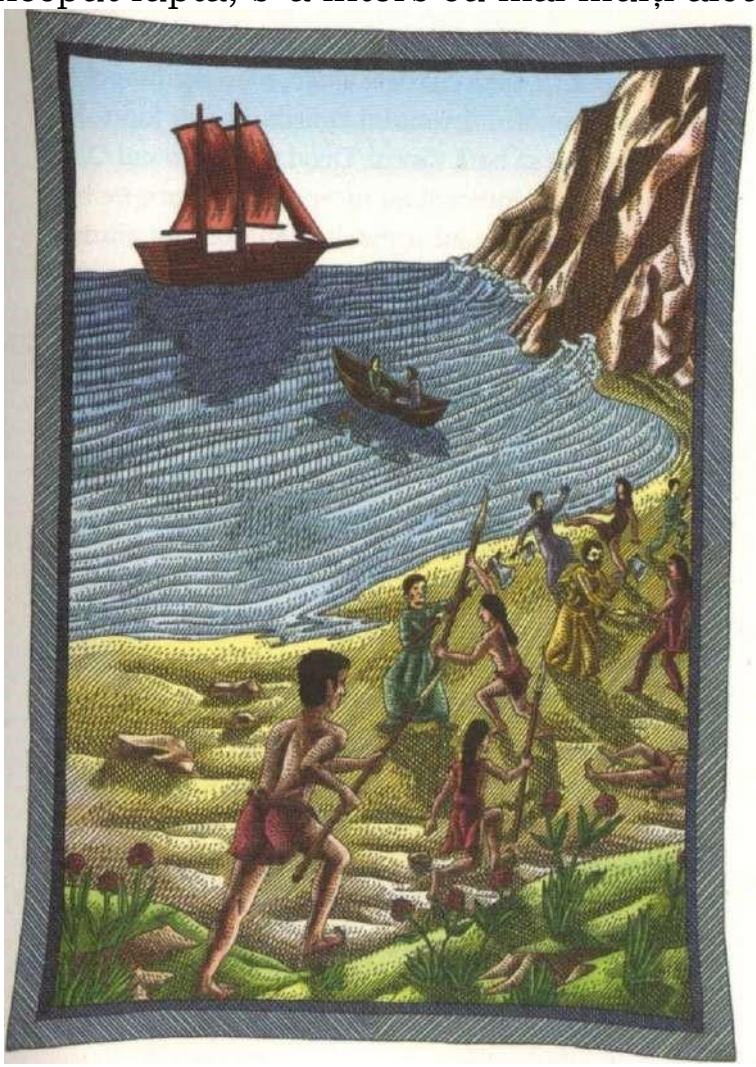

Ai noştri au fost împinşi înapoi spre stânci. Rămăseseră puțini, însă cu toate astea, n–au dat înapoi, au rămas la capătul drumului continuând să lupte.

A început să bată vântul. Deodată, Căpitanul Orlov şi aleuții s–au întors şi–au început să alerge spre barcă. Ai noştri nu i–au urmărit. Vânătorii au ajuns la corabie, au fost ridicate pânzele şi vasul a început să alunece încet printre cele două stânci care mărgineau golful.

Înainte să dispară, un nor alb de fum s–a mai ridicat încă o dată de pe punte. Pe când alergam împreună cu Ulape de–a lungul falezei, un țipăt ca de pasăre mare în zbor a trecut pe deasupra capetelor noastre.

Furtuna s–a năpustit asupra noastră în timp ce alergam, ploaia lovindu–ne direct în față. Celelalte femei alergau alături de noi, iar țipetele lor erau mai puternice ca vântul. La capătul drumului am dat peste războinicii noştri. Mulți luptaseră pe plajă. Puținii oameni care plecaseră de–acolo erau răniți.

Tata zăcea pe plajă şi valurile treceau deja peste trupul lui. Privindu–l, mi–am dat seama că nu trebuia să–i fi spus Căpitanului Orlov numele lui secret, iar când ne–am întors în sat femeile care jeleau şi bărbații întristați au înțeles cu toții că asta i–a slăbit atât de tare puterile încât n–a supraviețuit luptei cu aleuții şi rusul viclean.

CAPITOL V.

În noaptea aceea Ghalas–at a trecut prin cele mai îngrozitoare clipe de când se ştia. Până la acea zi nenorocită, tribul număra patruzeci şi doi de bărbaţi, cu tot cu cei prea bătrâni ca să mai poată lupta. La căderea nopţii, când femeile i–au adus înapoi în sat pe cei morţi pe plaja de la Golful Coralilor, rămăseseră numai cincisprezece, dintre care şapte bătrâni.

Nu era femeie care să nu fi pierdut un părinte ori un soţ, un frate ori un fiu.

Furtuna a ţinut două zile, iar în cea de–a treia ne–am îngropat morţii pe promontoriul din capătul de la miazăzi al insulei. Am ars trupurile aleuţilor care căzuseră pe plajă.

După aceea, timp de mai multe zile, satul a rămas tăcut. Oamenii ieşeau doar ca să adune merinde şi se întorceau să mănânce în linişte. Unii îşi doreau să se urce în canoe şi să plece pe o insulă numită Santa Cătălina, care se află undeva departe, spre răsărit, dar alţii au spus că nu se prea găsea apă pe insula aceea.

În cele din urmă, s–a ţinut sfat şi s–a hotărât să rămânem în Ghalas–at. Sfatul a mai ales şi–o altă căpetenie care să–i ia locul tatei. îl chema Kimki. Era foarte bătrân, dar fusese un om destoinic în tinereţe şi un bun vânător. în seara în care a fost ales căpetenie, i–a adunat pe toţi şi le–a spus: –Cei mai mulţi dintre aceia care prindeau păsări, adunau peşte în ape adânci şi construiau canoe s–au dus. Femeile – de la care n–am cerut până acum altceva decât să stea acasă, să pregătească hrana şi să facă haine – trebuie, de–aici înainte, să le ia locul bărbaţilor şi să dea piept cu multele primejdii din afara satului. Din pricina asta o să se işte nemulţumiri. Vor fi unii care se vor da în lături de la toate astea. Aceia vor fi pedepsiţi pentru că, dacă nu vom pune umărul cu toţii, vom pieri.

Kimki i–a dat de lucru fiecărui om din trib, iar pe mine şi pe Ulape ne–a pus să adunăm melci de mare[3]. Erau din belşug pe stâncile de la mal. Când apele erau la reflux, îi adunam în coşuri şi îi duceam la terasa de stâncă, unde tăiam carnea de culoare roşu–închis din cochilie şi o puneam pe pietre netede, ca să se usuce la soare.

Ramo trebuia să păzească melcii de pescăruşi, dar mai ales de câinii sălbatici. Zeci de animale de–ale noastre. Plecate din sat după moartea stăpânilor. se alăturaseră haitei care bântuia pe insulă. Curând s–au făcut la fel de fioroşi precum cei sălbatici şi se întorceau în sat doar ca să fure mâncare. în fiecare zi, până la înserat, îl ajutam pe Ramo

[3] Nume comun pentru mai multe grupuri de gasteropode din familia Haliotidae, numite şi urechi de mare; au carnea comestibilă, iar interiorul cochiliilor anumitor specii este sidefat, motiv pentru care sunt utilizate la confecţionarea unor obiecte decorative.

împreună cu Ulape să adune melcii de mare în coşuri şi să îi ducă în sat, pentru a fi păstrați la loc sigur.

În vremea asta, alte femei adunau fructele purpurii care cresc în tufele de cactuşi şi care sunt numite pere țepoase. Se pescuia şi se prindeau păsări în laț. Femeile munceau din greu, aşa că ne mergea mai bine decât atunci când bărbații mergeau la vânătoare.

Traiul în sat ar fi trebuit să fie liniştit, dar nu era. Bărbații spuneau că femeile se apucaseră să facă munci care erau de drept ale lor, iar acum, după ce se apucaseră şi de vânat, bărbații le priveau cu dispreț. A fost multă gâlceava din cauza asta până când Kimki a hotărât că munca va fi din nou împărțită –adică bărbații vor vâna şi femeile vor culege. De vreme ce era deja destulă hrană cât să ne–ajungă pe timpul iernii, nu mai conta cine se ocupa cu vânătoarea.

Dar nu aceasta era adevărata pricină pentru care toamna şi iarna n–au trecut în pace prin Ghalas–at. Cei care muriseră în Golful Coralilor încă mai erau cu noi. Oriunde ne–am fi dus, pe insulă ori pe mare, fie că pescuiam, mâneam ori stăteam seara lângă foc, ei erau cu noi. Cu toții ne aminteam de câte cineva, iar eu îmi aduceam aminte de tata, atât de înalt, de puternic şi de bun. Mama murise în urmă cu câțiva ani şi de–atunci eu şi Ulape ne–am străduit să facem treburile pe care le–ar fi făcut ea – Ulape chiar mai mult ca mine, pentru că era mai mare. Acum, că tata se dusese, nu era lucru uşor să avem grijă de Ramo, care făcea mereu câte o poznă.

La fel era şi–n alte colibe din Ghalas–at, dar mai grea decât povara care căzuse asupra tuturor era amintirea celor care se duseseră şi care ne îngreuna inimile.

După ce, în toamnă, fusese adunată hrana, iar coşurile din fiecare colibă se umpluseră, ne rămăsese mai mult timp să ne gândim la ei, aşa că asupra satului părea să se fi abătut o molimă: oamenii stăteau tăcuți, şi nimeni nu mai râdea.

În primăvară, Kimki a adunat tot tribul. A spus că se gândise în timpul iernii şi hotărâse să ia o canoe şi să se ducă spre răsărit, într–o țară în care mai fusese odată pe când era copil. Era undeva la distanță de mai multe zile pe mare, dar el avea să se ducă acolo şi să pregătească locul pentru noi. Avea să meargă singur, pentru că nu ne puteam lipsi de alți bărbați care să plece cu el, şi–avea să se întoarcă.

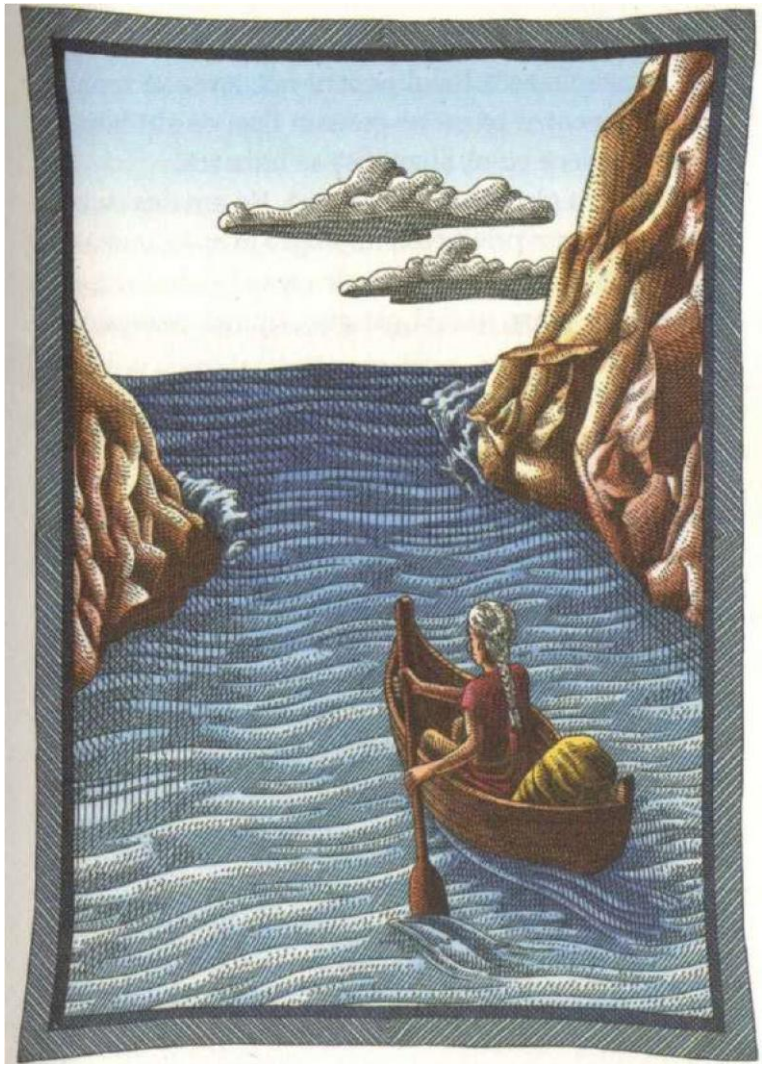

Kimki a plecat într–o zi senină. Ne–am dus cu toții în golf şi l–am privit cum împingea în apă canoea cea mare. în ea se aflau două cofe cu apă şi destul ton şi melci de mare uscați cât să–i ajungă pentru mai multe zile.

Prin deschizătura îngustă dintre stânci, l–am privit pe Kimki cum vâslea. A trecut încet prin bancurile de alge şi s–a îndreptat spre mare. Apoi ne–a făcut cu mâna şi noi i–am răspuns în acelaşi fel. Soarele care răsărea lăsa o dâră argintie în apă. A luat–o de–a lungul acelei dâre şi s–a topit în zare, către răsărit.

Tot restul zilei am vorbit despre călătorie. Va ajunge Kimki vreodată pe acest tărâm despre care nu se ştia nimic? Se va întoarce până la sfârşitul iernii? Ori niciodată?

În seara aceea am stat de vorbă în jurul focului în timp ce vântul sufla şi valurile se izbeau de țărm.

CAPITOL VI.

Când se–mplinise o lună de la plecarea lui Kimki, am început să–i aşteptăm întoarcerea. În fiecare zi cineva se ducea la faleză să cerceteze marea. Ne duceam chiar şi în zilele cu furtună sau în zilele în care

insula era învăluită în ceaţă. Pe timpul zilei cineva stătea mereu de pază pe stânci şi în fiecare seară, aşezaţi în jurul focului, ne întrebam dacă următorul răsărit ni–l va aduce acasă.

Dar primăvara a venit şi–a trecut şi marea a rămas pustie. Kimki nu s–a întors!

Au fost puţine furtuni în iarna aceea, iar ploile au fost uşoare şi s–au sfârşit curând. Asta însemna că trebuia să fim cu băgare de seamă la apă. Pe vremuri, se întâmpla uneori ca apa izvoarelor să fie mai puţină şi nimeni nu–şi făcea griji din pricina asta, dar acum totul părea să ne pună pe gânduri. Mulţi se temeau că vom muri de sete.

— Sunt alte lucruri pentru care merită mai mult să ne batem capul, a zis Matasaip, care–i luase locul lui Kimki.

Matasaip se gândea la aleuţi, pentru că şi înainte tot cam pe vremea asta veniseră. Cei care stăteau de veghe pe faleză au început să se uite după pânze roşii şi s–a ţinut sfat ca să punem la cale ce să facem dacă veneau aleuţii. Nu aveam destui bărbaţi ca să–i putem împiedica să acosteze sau ca să scăpăm cu viaţă dacă ne–ar fi atacat, şi eram siguri că o vor face. Aşa că am plănuit să fugim de–ndată ce am fi văzut corabia lor.

În nişte canoe ascunse pe stâncile din capătul de miazăzi al insulei puseserăm provizii de apă şi mâncare, în locul acela, stâncile de la mal erau ascuţite şi foarte înalte, dar am împletit o frânghie trainică din iarbă de mare şi am prins–o de pietrele de vârful cel mai înalt de stâncă, aşa încât să atârne până la apă. De–ndată ce am fi zărit corabia aleuţilor, aveam să ne ducem cu toţii la faleză şi să coborâm pe frânghie, unul câte unul. Urma să plecăm apoi cu canoele spre insula Santa Cătălina.

Cu toate că intrarea în Golful Coralilor era prea îngustă pentru ca o corabie să poată trece prin ea în siguranţă pe timp de noapte, în afara celor care vegheau locul pe timpul zilei, în golf erau trimişi alţi oameni care să stea de pază de la apus până la răsărit.

Peste puţină vreme, într–o noapte cu lună, un bărbat s–a întors alergând în sat. Dormeam cu toţii, dar strigătele lui ne–au trezit imediat.

— Aleuţii! striga. Vin aleuţii! Erau veşti la care ne aşteptam. Eram pregătiţi dar, cu toate astea, era multa frică în satul Ghalas–at. Matasaip a mers de la o colibă la alta spunându–le tuturor să se liniştească şi să nu piardă timpul adunând lucruri de care nu vor avea nevoie. Mi–am luat totuşi fusta din fibre de *yucca*[4], pentru că lucrasem la ea mai multe zile şi pentru că era foarte frumoasă, şi mi–am mai luat şi pelerina din blană de vidră. Am părăsit în linişte satul, mergând în şir pe drumul care ducea spre locul unde erau ascunse canoele.

[4] Plantă cu frunze lungi şi fibroase care cresc în mănunchiuri.

Strălucirea lunii pălea şi se vedea o lumină slabă la răsărit, dar începuse să bată un vânt puternic.

Merseserăm cale de–o leghe, când am fost ajunşi din urmă de bărbatul care ne dăduse de ştire. I–a vorbit lui Matasaip, dar ne–am adunat cu toții în jurul lor ca să–l ascultăm.

— M–am întors în golf după ce v–am dat de veste, a spus. Când am ajuns acolo am văzut limpede corabia. Era în spatele stâncilor care mărginesc portul. E o corabie mai mică decât cea a aleuților, iar pânzele nu–s roşii, ci albe.

— Ai putut vedea pe cineva? a întrebat Matasaip.

— Nu.

— Nu–i aceeaşi corabie care a venit aici primăvara trecută?

— Nu.

Matasaip tăcea, gândindu–se la cele aflate. Apoi ne–a spus să ne continuăm drumul spre locul unde erau canoele şi să–l aşteptăm, fiindcă avea să se întoarcă. Se luminase şi am trecut în grabă peste dune, către marginea falezei, apoi am aşteptat acolo, în timp ce soarele se ridica pe cer.

Vântul se făcuse mai rece, dar, temându–ne să nu fim văzuți de cei de pe corabie, n–am aprins focul, deşi trebuia să ne pregătim masa de dimineață. în loc de asta, am mâncat câțiva melci de mare uscați şi după aceea fratele meu Ramo s–a cățărat pe stânca falezei. Nimeni nu mai mersese acolo de când fuseseră ascunse canoele şi nu ştiam dacă mai erau în siguranță, la locul lor.

După o vreme am văzut un om alergând peste dune. Era Nanko, aducând veşti de la Matasaip. Transpirase, cu toate că era frig şi s–a aşezat, încercând să–şi tragă răsuflarea. Am aşteptat cu toții, îmboldindu–l să vorbească, dar chipul îi era fericit şi am ştiut că ne aducea veşti bune.

— Vorbeşte, am spus toți deodată.

— Am alergat mai mult de–o leghe, a spus. Nu pot vorbi.

— Păi vorbeşti, a zis cineva.

— Vorbeşte, Nanko, vorbeşte! au strigat mai multe voci.

Nanko se distra pe socoteala noastră. Şi–a scos pieptul în față şi a respirat adânc. A privit fețele strânse în cerc împrejurul lui, de parcă n–ar fi înțeles de ce se holbau cu toții la el.

— Corabia, a spus în cele din urmă, rostind vorbele rar, nu–i a duşmanilor noştri, aleuții. Pe corabie sunt oameni albi care au venit din locul unde s–a dus Kimki când a plecat de pe insulă.

— S–a întors Kimki? l–a întrerupt un bătrân.

— Nu, dar i–a întâlnit pe oamenii albi şi le–a spus să vină aici.

— Cum arată? a întrebat Ulape.

— Sunt şi băieți pe corabie? a vrut să ştie Ramo, care se întorsese şi vorbea cu gura plină.

Părea că toți vorbeau în acelaşi timp. Nanko s–a încruntat, şi trebuie să–i fi venit foarte greu să facă asta, fiindcă se rănise la gură în lupta cu aleuții şi de–atunci părea mereu că zâmbeşte. A ridicat mâna ca să ne ceară să facem linişte.

— Corabia a venit pentru un singur lucru, a zis. Ca să ne ia din Ghalas–at.

— Şi unde să ne ducă? am întrebat.

Era o veste bună că vasul nu aparținea aleuților. Dar unde aveau să ne ducă oamenii albi?

— Nu ştiu, a spus. Kimki ştie şi le–a cerut oamenilor albi să ne ducă acolo.

Fără să mai rostească vreo vorbă, Nanko s–a întors şi noi l–am urmat. Ne gândeam cu teamă la locul spre care ne îndreptam, dar eram fericiți, deopotrivă.

CAPITOL VII.

Nu luaserăm nimic cu noi atunci când credeam că va trebui să fugim, aşa că a fost mare freamăt cât ne–am strâns lucrurile în coşuri. Nanko se învârtea în sus şi–n jos pe lângă colibe, îndemnându–ne să ne grăbim.

— Vântul se întețeşte, a strigat el. Corabia o să plece fără voi.

Mi–am umplut două coşuri cu lucrurile pe care îmi doream să le iau. Trei ace ascuțite din os de balenă, un ac pentru dat găuri, un cuțit bun din piatră pentru curățat piei, două oale şi o cutie mică făcută din–tr–o cochilie, în care erau mulți cercei.

Ulape avea două cutii cu cercei, pentru că era mai trufaşă decât mine, iar când le–a pus în coş, şi–a tras o linie subțire cu humă albastră de–a latul nasului şi al pometților. Semnul arăta că nu era măritată.

— Corabia pleacă, a strigat Nanko.

— Dacă se duce, o să se–ntoarcă iar după furtună, i–a strigat înapoi Ulape.

Sora mea era îndrăgostită de Nanko, dar râdea adesea de el.

— O să vină alți bărbați pe insulă, a zis ea. Şi o să fie mult mai arătoşi decât cei care pleacă.

— Sunteți toate aşa de urâte, că o să se sperie şi o să plece repede.

Când am părăsit satul, vântul bătea în rafale puternice, aruncându–ne nisipul în față. Ramo țopăia mult mai în față, purtând unul dintre coşurile noastre, dar peste puțin timp a alergat înapoi ca să ne spună că îşi uitase sulița de pescuit. Nanko stătea pe faleză, făcându–ne semne să ne grăbim, aşa că nu l–am lăsat să se întoarcă să şi–o ia.

Corabia era ancorată în afara golfului, iar Nanko ne–a spus că nu se putea apropia de țărm din pricina valurilor înalte care făceau un zgomot ca de tunet când se izbeau de stânci. Cât puteam cuprinde cu ochii, țărmul era mărginit de spumă.

Pe plajă erau trase două bărci. în spatele lor stăteau trei oameni albi şi, pe când coboram pe drum, unul dintre ei ne–a făcut semn să ne grăbim. Ne–a vorbit într–o limbă pe care n–o înțelegeam.

În afară de Nanko şi Căpetenia Matasaip, toți bărbații din tribul nostru erau deja pe corabie. Fratele meu Ramo era şi el acolo, mi–a spus Nanko. O luase repede înainte după ce–i spusesem că nu se poate întoarce în sat după suliță. Nanko mi–a spus că sărise în luntrea care părăsise prima golful.

Matasaip a împărțit femeile în două grupuri. Apoi bărcile au fost împinse în apă şi, în timp ce aşteptau acolo legănându–se, ne–am înghesuit în ele cât de bine am putut.

Golful era cumva la adăpost de vânt, dar de–ndată ce am trecut printre cele două stânci şi am ajuns în larg, am fost izbiți de valuri uriaşe. S–a

iscat o mare zăpăceală. Zburau stropi de apă, iar oamenii albi țipau unul la altul. Barca era aruncată în toate părțile cu atâta putere, că într–o clipă vedeai corabia, apoi îți dispărea dinaintea ochilor. Cu toate astea, am ajuns în cele din urmă la ea şi am reuşit cumva să ne urcăm pe punte.

Corabia era mare, mult mai mare decât cele mai mari canoe ale noastre. Avea două catarge înalte, iar între ele stătea un tânăr cu ochi albaştri şi barbă neagră. Era căpetenia oamenilor albi, pentru că a început să le strige tot felul de ordine şi ei i s–au supus. Au fost ridicate pânzele de pe cele două catarge înalte şi doi oameni s–au apucat să tragă de funia care ținea ancora.

L–am strigat pe fratele meu, ştiind că era foarte curios şi că ar fi putut să le stea în cale celor care aveau treabă. Vântul mi–a acoperit glasul şi el n–a răspuns. Puntea era aşa de plină de oameni că era greu să te mişti, dar m–am dus de la un capăt la altul, strigându–l. însă tot n–a răspuns. Nimeni nu–l văzuse.

În cele din urmă, l–am găsit pe Nanko.

Eram copleşită de teamă.

— Unde e fratele meu? am strigat.

Mi–a repetat ce–mi spusese pe plajă, dar în timp ce vorbea, Ulape, care era lângă el, a arătat spre insulă. Am privit peste punte, către mare. Acolo, alergând pe faleză, cu sulița de pescuit deasupra capului, era Ramo.

Pânzele erau umflate, iar corabia se îndepărta încet. Toți priveau spre faleză, chiar şi oamenii albi. Am alergat spre unul dintre ei şi i–am arătat cu degetul spre țărm, dar el a dat din cap şi mi–a întors spatele.

Corabia începuse să se mişte mai repede. Am țipat fără să vreau. Căpetenia Matasaip m–a prins de mână.

— Nu–l putem aştepta pe Ramo, a spus. Corabia ar fi trasă către stânci.

— Trebuie să aşteptăm! am strigat. Trebuie!

— Corabia o să se întoarcă după el într–o altă zi, a spus Matasaip. N–o să pățească nimic. Are ce mânca şi ce bea şi are unde să doarmă. –Nu, am țipat.

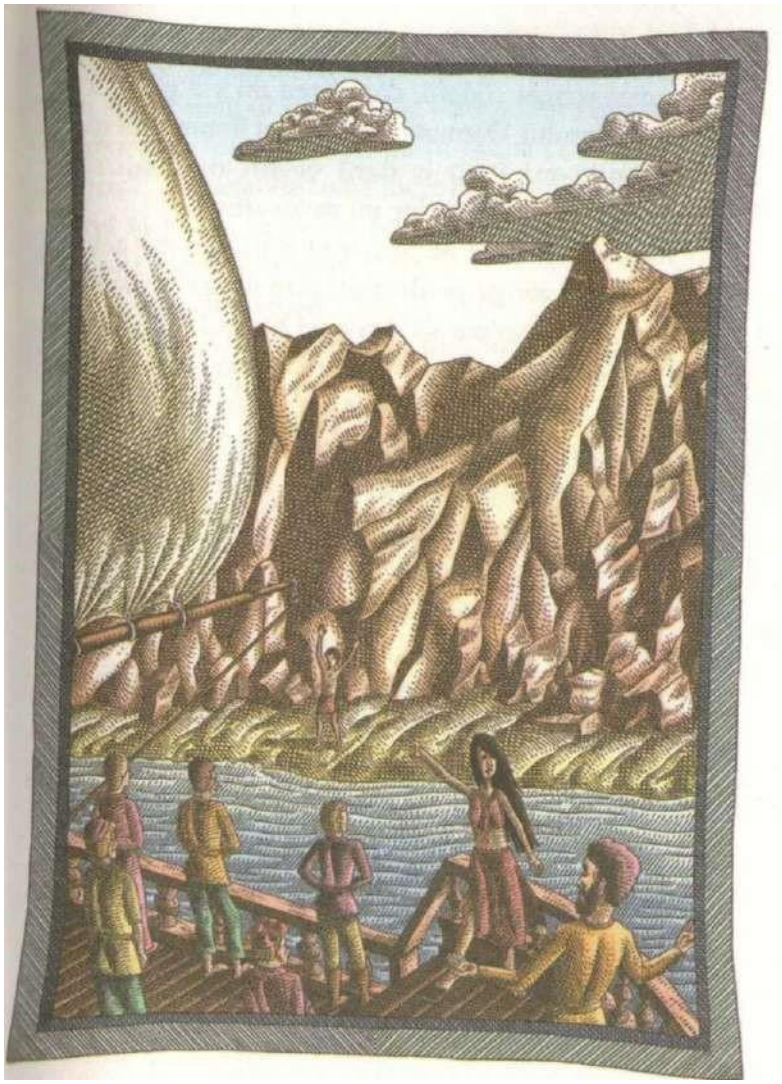

Matasaip avea un chip ca de piatră. Nu mă asculta. Am mai strigat o dată, dar vocea mi s–a pierdut în urletul vântului. Oamenii s–au adunat împrejurul meu, spunându–mi încă o dată ce–mi mai spusese Matasaip, dar vorbele lor nu m–au alinat.

Ramo dispăruse de pe faleză şi mi–am dat seama că de–acum alerga pe drumul care ducea la plajă.

Corabia a început să dea ocol bancului de alge şi am fost sigură că avea să se întoarcă la țărm. Mi–am ținut răsuflarea, aşteptând. Apoi, încet, şi–a schimbat direcția. Se îndrepta spre răsărit. Atunci am traversat puntea şi, cu toate că mai multe mâini încercau să mă tragă înapoi, m–am aruncat în mare.

Un val mi–a trecut peste cap şi m–am dus în jos, tot mai jos, până când am crezut că n–o să mai văd niciodată lumina zilei. Corabia era foarte departe când m–am ridicat la suprafață. Doar pânzele i se mai vedeau printre stropii de apă. încă mai strângeam la piept coşul în care aveam toate lucrurile mele, dar era foarte greu şi mi–am dat seama că n–o să pot înota cu el în brațe. L–am lăsat să se scufunde şi m–am îndreptat spre țărm.

De–abia puteam vedea cele două stânci care mărgineau intrarea în Golful Coralilor, dar nu–mi era teamă. Înotasem adesea chiar mai departe de–atât, cu toate că nu pe timp de furtună.

în timp ce înotam, mă tot gândeam cum o să–l pedepsesc pe Ramo când o să ajung la țărm, dar când am simțit nisipul sub tălpi şi l–am văzut cum stătea aproape de valuri, cu sulița în mână şi cu un chip oropsit, am uitat de toate lucrurile pe care aveam de gând să le fac. în loc de asta, am căzut în genunchi şi l–am cuprins în brațe. Corabia dispăruse.

— Când o să se–ntoarcă? m–a întrebat Ramo, cu lacrimi în ochi.

— Curând, am spus.

Singurul lucru care mă înfuria era că frumoasa mea fustă din fibre de *yucca,* la care lucrasem cu atâta grijă, atât de multă vreme, nu mai era bună de nimic.

CAPITOL VIII.

În timp ce urcam pe cărare, vântul bătea cu putere, acoperind terasa de piatră cu fire de nisip care ni se strecurau printre picioare şi din cauza cărora nu mai vedeam cerul. Cum nu era cu putință să găsim calea de–ntoarcere, ne–am adăpostit printre nişte stânci. Am stat acolo până la căderea nopții. Apoi vântul a mai slăbit şi a răsărit luna, iar la lumina ei am găsit drumul spre sat.

Colibele arătau ca nişte năluci în lumina rece. în timp ce ne apropiam de ele, am auzit un sunet ciudat, ca al unor picioare care aleargă. Am crezut că era zgomotul făcut de vânt, dar când ne–am apropiat am zărit zeci de câini sălbatici alergând printre colibe. Au fugit de noi, arătându–şi colții în timp ce se îndepărtau.

Probabil că haita se furişase în sat la scurtă vreme după ce plecaserăm, şi se ghiftuise cu melcii de mare pe care nu îi luaserăm cu noi. Umblaseră peste tot în căutarea hranei, aşa că Ramo şi cu mine am izbutit cu greu să mai găsim destulă mâncare pentru masa de seară. Pe când mâneam, aşezați lângă un foc mic, am putut auzi câinii de pe un deal aflat nu departe; noaptea, vântul a purtat urletele lor până la noi. Dar când a răsărit soarele şi am ieşit afară din colibă, haita a alergat înapoi în bârlogul ei, care se afla în partea de miazănoapte a insulei, într–o peşteră mare.

Ne–am petrecut acea zi adunând merinde. Bătea vântul şi valurile se izbeau de țărm, aşa că nu puteam ieşi pe stânci. Am adunat ouă de pescăruş de pe faleză, iar Ramo a prins cu sulița, într–una dintre băltoacele rămase la reflux, atâția peşti mici cât să înşire pe–o sfoară. I–a adus acasă, mergând mândru cu sfoara aruncată pe spate. Simțea că–n felul ăsta plătise pentru necazurile pricinuite.

Cu tot cu semințele pe care le adunaserăm dintr–o râpă, ne–am ales cu o masă îndestulătoare, deşi am fost nevoită s–o gătesc pe o piatră turtită. Blidele erau pe fundul mării.

Câinii sălbatici au venit din nou în noaptea aceea. Ademeniți de mirosul de peşte, au stat pe deal, lătrând şi mârâind unul la altul. Erau atât de aproape încât vedeam lumina focului strălucind în ochii lor. În zori au plecat.

În ziua aceea, oceanul a fost liniştit şi am putut aduna melci de mare printre stânci. Am împletit un coş grosolan din iarbă de mare şi l–am umplut înainte ca soarele să ne–ajungă deasupra capetelor. în drum spre casă, pe când căram împreună melcii, ne–am oprit pe faleză. Era senin şi am putut privi departe, pe mare, înspre locul unde se dusese corabia. –O să se întoarcă astăzi? a întrebat Ramo.

— S–ar putea, i–am răspuns, deşi nu credeam. Mai degrabă se va întoarce după ce va mai răsări de mai multe ori soarele, căci ținutul înspre care a plecat e tare departe.

Ramo a ridicat privirea spre mine. Ochii lui negri au strălucit.

— Nu–mi pasă dacă nu se mai întoarce niciodată corabia, a zis.

— De ce zici asta? l–am întrebat.

Ramo s–a gândit, scobind o gaură în pământ cu vârful suliței.

— De ce? l–am întrebat din nou.

— Pentru că–mi place aici, cu tine, a răspuns. E mai vesel decât atunci când erau şi ceilalți. Mâine o să mă duc în locul unde sunt ascunse canoele şi am să aduc una înapoi în Golful Coralilor. O s–o folosim la pescuit şi ca să dăm ocol insulei.

— Sunt prea grele ca să le poți pune pe apă.

— O să vezi.

Ramo şi–a umflat pieptul în afară. în jurul gâtului avea un şirag cu dinți de focă–elefant pe care cineva îl uitase la plecare. Era mult prea mare pentru el, iar dinții erau sparți, dar au zornăit când şi–a înfipt sulița între noi.

— Uiți că sunt vlăstarul lui Chowig, a zis.

— Nu uit, i–am răspuns. Dar eşti un vlăstar mic. Într–o zi o să fii înalt şi putenic şi–atunci vei putea să mânuieşti o canoe mare.

— Sunt vlăstarul lui Chowig, a repetat, şi când a spus asta ochii i s–au mărit dintr–odată. Sunt vlăstarul lui şi, de vreme ce el e mort, i–am luat locul. Acum sunt căpetenia din Ghalas–at. Toate dorințele mele trebuie respectate.

— Dar mai întâi trebuie să devii bărbat. De aceea, după obicei, trebuie să te biciuiesc cu un mănunchi de urzici şi apoi să te leg de un muşuroi al furnicilor de foc.

Ramo s–a îngălbenit. Văzuse cum se petreceau ritualurile bărbăției în tribul nostru; şi le amintea. Am adăugat repede:

— Pentru că nu sunt bărbați care să te supună ritualurilor, poate că nu va mai trebui să treci prin treaba cu urzicile şi cu furnicile, Căpetenie Ramo.

— Nu ştiu dacă numele ăsta mi se potriveşte, a zis zâmbind şi şi–a azvârlit sulița către un pescăruş în zbor. O să mă gândesc la unul mai bun.

L–am privit cum se duce țanțoş să–şi aducă sulița – un băiețel cu brațe subțiri şi picioare ca bețele, purtând la gât un şirag mare cu dinți de focă–elefant. Acum, că devenise căpetenia satului Ghalas–at, avea să–mi dea şi mai mult de furcă, însă tot mi–am dorit să alerg după el şi să–l iau în brațe.

— M–am gândit la un nume, a zis când s–a întors.

— Care este numele? l–am întrebat solemn.

— Sunt Căpetenia Tanyositlopai.

— E un nume foarte lung şi foarte greu de rostit.

— O să–l înveți în curând, a zis Căpetenia Tanyositlopai.

Nici prin gând nu–mi trecea să–l las pe Căpetenia Tanyositlopai să se ducă singur până la locul în care erau ascunse canoele, dar când m–am trezit, în dimineața următoare, nu l–am găsit pe Ramo în colibă. Nu era nici pe–afară şi mi–am dat seama că se trezise înainte de răsărit şi plecase singur.

Eram speriată. M–am gândit la tot ceea ce i s–ar fi putut întâmpla. Mai coborâse şi altă dată pe frânghia din iarbă de mare, dar n–ar fi putut să împingă de pe stânci nici cea mai mică dintre canoe. Şi chiar dacă ar fi reuşit să aducă pe linia de plutire una dintre ele fără să se rănească, ar fi putut să vâslească ca să dea ocol limbii de nisip unde curenții erau puternici?

Gândindu–mă la toate aceste primejdii, am pornit–o la drum ca să–l ajung din urmă.

Nu înaintasem prea mult pe cărare când am început să mă întreb dacă n–ar fi trebuit să–l las să se ducă singur pe faleză. N–aveai cum să ştii când se va întoarce după noi corabia. Şi până atunci, eram singuri pe insulă. Prin urmare, Ramo trebuia să devină bărbat mai curând decât s–ar fi întâmplat dacă nu eram singuri, de vreme ce aveam nevoie de ajutorul lui în multe privințe.

Dintr–odată, m–am întors şi am luat–o pe cărarea către Golful Coralilor. Dacă Ramo ar fi putut să aducă canoea pe apă şi să treacă de curenții repezi de la limba de nisip, ar fi ajuns în port când soarele ar fi fost sus pe cer. L–aş fi aşteptat pe plajă – altfel ce plăcere să–i mai fi făcut călătoria, dacă nu era nimeni care să–l întâmpine?

M–am apucat să caut melci de mare printre stânci şi mi–am luat gândul de la Ramo. M–am gândit la hrana pe care trebuia s–o adunăm şi la felul în care s–o păzim cât mai bine de câinii sălbatici, atunci când nu eram în sat. M–am gândit şi la corabie. Am încercat să–mi aduc aminte ce–mi spusese Matasaip. Era pentru prima oară când începeam să mă întreb dacă avea să se mai întoarcă vreodată corabia. îmi puneam întrebarea asta în timp ce smulgeam cochiliile prinse de stânci şi mă opream să mă uit cu teamă la marea pustie care se întindea mult mai departe decât puteam cuprinde cu ochii.

Soarele s–a ridicat mai sus pe cer. Nu era nici urmă de Ramo. Am început să mă neliniştesc. Coşul era plin şi l–am cărat sus, pe terasa de stâncă.

De–aici am privit în jos, spre port şi mai departe, de–a lungul coastei, către bancul de nisip care ieşea în afară ca un cârlig de undiță aruncat în ocean. Am văzut valurile mici alunecând deasupra nisipului şi, dincolo de ele, o linie unduitoare de spumă, în locul în care erau curenții repezi.

Am aşteptat pe terasa de stâncă până când soarele a urcat sus pe cer. Apoi am plecat în grabă spre sat, sperând ca Ramo să se fi întors cât fusesem plecată. Coliba era goală.

Am săpat repede o groapă pentru scoici, am răsturnat deasupra deschizăturii o piatră grea ca să le feresc de câinii sălbatici şi am pornit–o spre partea de miazăzi a insulei.

Două cărări duceau acolo, fiecare de–o parte şi de alta a unei dune mari de nisip. Ramo nu era pe cărarea pe care tocmai o cercetam şi, gândindu–mă că s–ar putea să nu–l mai văd fiindcă dispăruse pe partea cealaltă, l–am strigat în timp ce alergam. N–am primit niciun răspuns. Dar am auzit în depărtare lătratul câinilor.

Pe măsură ce mă apropiam de faleză, lătratul se auzea din ce în ce mai tare. Se oprea şi, după câteva clipe de linişte, începea din nou. Zgomotul venea de pe partea cealaltă a dunelor şi, părăsind cărarea, m–am urcat pe duna de nisip, până în vârf.

Nu departe de dune, lângă faleză, am zărit haita de câini sălbatici. Erau mulți şi se învârteau în cerc.

În mijlocul cercului era Ramo. Zăcea pe spate şi avea o rană adâncă la gât. Nu mişca deloc.

Când l–am ridicat de jos, am ştiut că era mort. Pe corpul lui erau şi alte răni făcute de dinții câinilor sălbatici. Murise de mai multă vreme şi, după urmele pe care paşii lui le lăsaseră pe pământ, mi–am dat seama că nu ajunsese niciodată pe faleză.

Doi câini zăceau pe jos, nu departe de el, iar între coastele unuia dintre ei era înfiptă sulița lui ruptă.

L–am cărat pe Ramo înapoi în sat şi am ajuns acolo când soarele coborâse mult pe cer. Câinii s–au ținut după mine tot drumul, dar, când l–am pus jos în colibă şi am ieşit afară cu un ciomag în mână, au luat–o la goană spre o colină. Un câine mare, cenuşiu, cu blană lungă, creață şi ochi galbeni era şeful haitei, iar el a plecat ultimul.

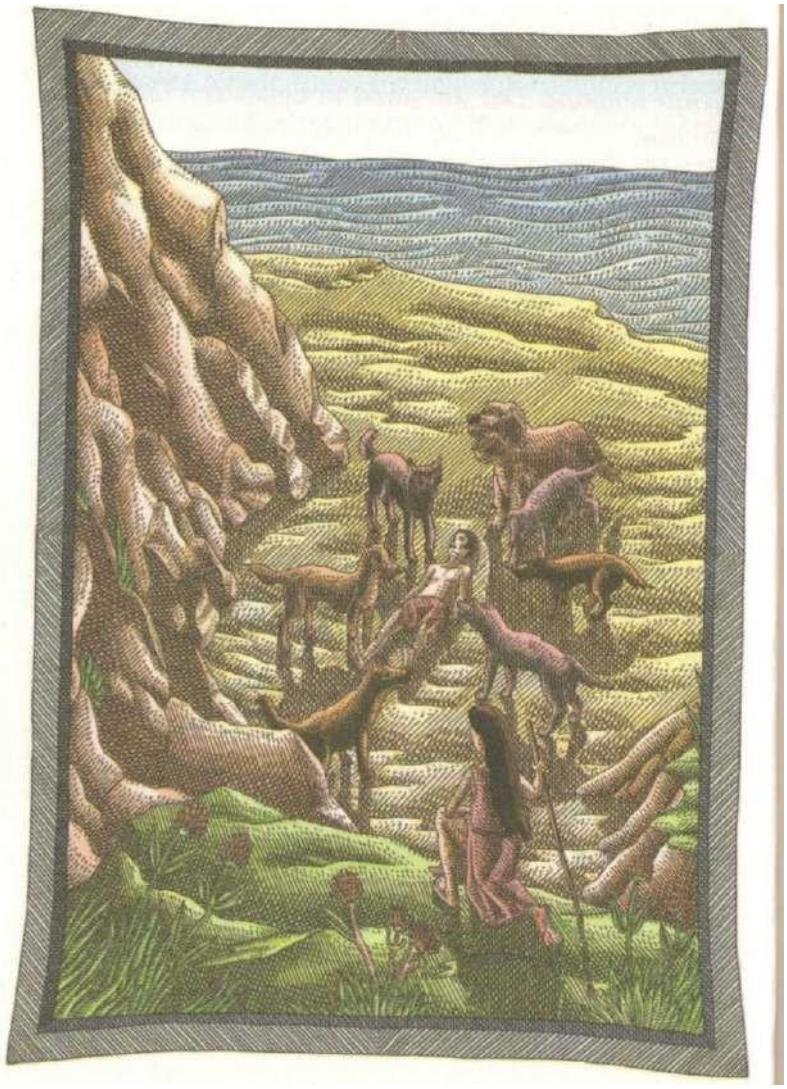

Se întuneca, dar m–am luat după ei, urcând pe colină. S–au dat încet la o parte din fața mea, fără să scoată niciun sunet. I–am urmărit, trecând peste două dealuri şi traversând o vâlcea, spre un al treilea deal care avea o latură stâncoasă. La un capăt al stâncilor era o peşteră. Câinii au intrat înăuntru unul câte unul.

Intrarea în peşteră era aşezată prea sus şi era prea largă ca să o pot acoperi cu pietre. Am adunat vreascuri şi am făcut un foc pe care mă gândeam să–l împing înăuntrul peşterii. Noaptea, aş fi putut să tot pun lemne pe foc şi să–l împing din ce în ce mai mult înăuntrul peşterii. Dar nu erau destule vreascuri ca să fac asta.

Când a răsărit luna, am plecat de lângă peşteră şi am luat–o spre casă, prin vâlcea şi peste cele trei dealuri.

Am stat toată noaptea acolo, lângă trupul fratelui meu, fără să dorm. Mi–am jurat să mă întorc într–o zi şi să ucid toți câinii sălbatici din peşteră. I–aş fi ucis pe toți. M–am gândit la cum aveam s–o fac, dar cel mai mult m–am gândit la fratele meu, Ramo.

CAPITOL IX.

Nu–mi amintesc prea multe lucruri petrecute în vremea aceea, doar că soarele a răsărit şi a apus de multe ori. Am cugetat la ceea ce aveam de făcut acum că eram singură. N–am părăsit satul. N–am plecat înainte să mănânc toți melcii şi, chiar şi–atunci, am făcut–o doar ca să mai adun alții.

Îmi amintesc totuşi de ziua în care m–am hotărât să nu mă mai întorc niciodată în sat.

Era o dimineață cu ceață groasă şi zgomot de valuri îndepărtate, spărgându–se de țărm. Până atunci nu–mi dădusem niciodată seama cât de tăcut era satul. Ceața se strecura înăuntrul şi în afara colibelor goale, alcătuind tot felul de plăsmuiri în curgerea ei, iar ele îmi aminteau de cei morți şi de cei plecați. Zgomotul valurilor care se spărgeau de mal aducea cu vocile lor.

Am stat multă vreme privind acele plăsmuiri şi ascultând vocile, până când a răsărit soarele şi ceața s–a risipit. Atunci am dat foc casei. Când a ars până la temelie, am dat foc altei case. Şi aşa, una câte una, le–am pârjolit pe toate, ca să nu mai rămână decât cenuşa de pe urma satului Ghalas–at.

Nu mai aveam ce să iau cu mine în afara unui coş cu mâncare. Aşa că am mers repede şi, înainte de căderea nopții, am ajuns în locul unde mă hotărâsem să stau până la întoarcerea corăbiei.

Locul se afla pe un promontoriu, o fâşie de pământ înaltă şi stâncoasă care înainta în mare, la jumătate de leghe spre apus de Golful Coralilor. Acolo erau două cioturi de copaci şi un bolovan mare. În spatele bolovanului, la adăpost de vânt, era un loc neted care, de–a curmezişul, măsura vreo zece paşi; de–acolo puteam vedea oceanul şi portul. Un firicel de apă izvora dintr–o râpă aflată în apropiere. În noaptea aceea m–am urcat pe bolovan ca să dorm. Avea partea de sus suficient de netedă şi de lată ca să mă pot întinde. Era şi destul de departe de pământ, aşa că, atunci când dormeam, nu aveam de ce să mă tem de câinii sălbatici. Nu i–am mai văzut din ziua în care l–au ucis pe Ramo, dar eram singură că vor veni în curând la noul meu sălaş.

Pe deasupra, bolovanul mai era şi un loc sigur pentru păstrat mâncarea pe care o adusesem cu mine şi pentru tot ce aş mai fi adunat. De vreme ce era încă iarnă şi corabia se putea întoarce în orice clipă, nu aveam de ce să adun hrană care nu–mi era folositoare. Aşa că am avut timp să–mi fac arme cu care să mă apăr de câini – pentru că simțeam că o să mă atace cândva – şi cu care să–i ucid pe toți, unul câte unul.

Aveam un ciomag pe care–l găsisem într–una dintre colibe, dar îmi trebuiau un arc, săgeți şi o suliță mare. Sulița pe care o smulsesem din trupul câinelui ucis era prea mică. Era bună doar pentru prins peşte şi pentru puține alte lucruri.

Legile satului Ghalas–at nu le dădeau voie femeilor din trib să facă arme, aşa că am plecat să văd dacă nu găsesc vreuna uitată de cineva.

M–am dus mai întâi la locul în care fusese satul şi am răscolit cenuşa în căutarea unor vârfuri de suliță şi apoi, pentru că nu găsisem niciunul, m–am îndreptat spre locul în care erau ascunse canoele, închipuindu–mi că, laolaltă cu mâncarea şi apa, se putea să fi fost lăsate acolo şi arme.

N–am găsit nimic în canoele de sub stâncile falezei. Apoi, aducându–mi aminte de cufărul pe care aleuții îl aduseseră la mal, m–am îndreptat spre Golful Coralilor. Văzusem cufărul pe mal în timpul bătăliei, dar nu–mi aminteam ca vânătorii să–l fi luat cu ei când au plecat.

Plaja era goală, cu doar câteva şiruri de alge aduse de furtună. Marea era la reflux şi m–am uitat spre locul unde se aflase cufărul.

Era chiar sub lespedea de stâncă pe care stătusem cu Ulape, privind bătălia. Nisipul era neted şi am săpat mai multe găuri mici cu un băț. Am scormonit, făcând un cerc larg, cu gândul că se putea ca furtuna să–l fi acoperit cu nisip.

Aproape de mijlocul cercului, bățul a lovit în ceva tare, şi eram sigură că e o piatră, dar, scurmând mai departe cu mâinile, am văzut că era capacul negru al cufărului.

M–am muncit toată dimineața să dau la o parte nisipul. Cufărul era îngropat adânc, ferit de valuri şi n–am încercat să–l dezgrop de tot, ci numai atât cât să pot da la o parte capacul.

Pe măsură ce soarele se ridica sus pe cer, fluxul se apropia cu tot mai multă repeziciune de plajă, umplând cu nisip gaura făcută de mine. Fiecare val îngropa şi mai adânc cufărul, până când l–a acoperit de tot. Am rămas pe loc, adunându–mi puterile pentru a ține piept valurilor, ca să nu mai fiu nevoită să–l caut din nou. Când a venit fluxul, am început să sap cu picioarele, înfigându–le din ce în ce mai jos, apoi am continuat cu mâinile.

Cufărul era plin cu mărgele, brățări, inele şi cercei de multe culori. Am uitat de vârfurile de suliță după care venisem. Am ridicat pe rând zorzoanele în soare, întorcându–le pe toate fețele, ca să treacă lumina prin ele. Mi–am pus cel mai lung şirag de mărgele – unele albastre – şi o pereche de brățări albastre care mi se potriveau perfect pe încheieturi, şi m–am plimbat aşa pe țărm, admirându–mă.

Am mers de la un capăt la altul al țărmului din golf. Mărgelele şi brățările zornăiau. în timp ce mă plimbam pe lângă valuri m–am simțit ca mireasa unei căpetenii de trib.

Am ajuns la capătul drumului, în locul în care se purtase bătălia. Dintr–odată, mi–am adus aminte de cei care muriseră acolo şi de oamenii care aduseseră bijuteriile pe care le purtam. M–am întors la cufăr. Am stat lângă el vreme îndelungată, privind brățările şi mărgelele atârnate de gâtul meu, atât de frumoase şi de strălucitoare în lumina soarelui.

— Nu sunt ale aleuților, am zis. Sunt ale mele.

Dar chiar în clipa în care rosteam aceste cuvinte ştiam că nu le–aş fi putut purta niciodată.

Le–am scos una câte una. Am luat şi restul de mărgele din cufăr. Apoi am intrat în valuri şi le–am azvârlit cât mai departe, în apele adânci.

În cufăr nu erau capete de suliță din fier. Am închis capacul şi l–am acoperit cu nisip.

Am cercetat în lungul drumului, către capătul lui, dar n–am găsit niciun lucru care mi–ar fi putut fi de folos, aşa că am încetat să mai caut.

Timp de mai multe zile nu m–am mai gândit la arme, până într–o noapte când au venit câinii sălbatici, s–au aşezat sub bolovan şi au urlat. Au plecat când s–a făcut ziuă, dar nu prea departe. în timpul zilei i–am putut vedea cum se strecurau prin tufăriş, pândindu–mă.

În noaptea aceea s–au întors la fâşia stâncoasă de uscat înconjurată de mare. îngropasem resturile de la masa de seară, dar le–au dezgropat, mârâind şi luptându–se între ei pentru acele rămăşițe. Apoi au început să se–nvârtă în sus şi–n jos pe lângă bolovan, adulmecând aerul, pentru că–mi puteau mirosi urmele şi ştiau că sunt pe undeva pe–aproape.

Am stat multă vreme pe bolovan, în timp ce ei se învârteau dedesubt. Bolovanul era înalt şi nu se puteau urca pe el, dar tot era înfricoşător. În timp ce stăteam culcată acolo mă întrebam ce mi s–ar putea întâmpla dacă încălcăm legea tribului nostru, care le oprea pe femei să–şi facă arme – cum ar fi fost să nu mă fi gândit deloc la ea – şi să–mi fi făcut arme cu care să mă apăr.

Oare ar fi început să bată cele patru vânturi, din patru părți, şi m–aş fi sufocat în timp ce îmi făceam armele? Sau ar fi început să se cutremure pământul, aşa cum spuneau mulți, şi m–ar fi îngropat sub stâncile care cădeau? Sau, aşa cum spuneau alții, marea s–ar fi ridicat deasupra insulei, într–o revărsare îngrozitoare? Oare mi s–ar fi rupt armele în mâini chiar în momentul în care viața mi–ar fi fost în primejdie, precum îmi spusese tatăl meu?

Am chibzuit la toate lucrurile astea timp de două zile, iar în cea de–a treia noapte, când s–au întors câinii sălbatici, m–am hotărât ca, indiferent ce nenorocire s–ar fi abătut asupra mea, să–mi fac armele. Dimineața m–am apucat de treabă, deşi mi–era foarte teamă.

Pentru vârful suliței voiam să folosesc un colț de focă–elefant pentru că era tare şi avea forma potrivită. Erau multe asemenea animale pe țărmul de lângă locul unde îmi aveam tabăra, dar îmi lipsea arma cu care să ucid o astfel de focă. De obicei, bărbații noştri le vânau cu ajutorul unei plase tari, făcute din varec[5], pe care o aruncau peste animal în timp ce dormea. Pentru asta era nevoie de cel puțin trei bărbați, şi chiar şi–aşa foca–elefant reuşea adesea să tragă plasa în mare şi să scape.

[5] Numele unor alge brune marine.

În loc de asta, am folosit o rădăcină de copac pe care am ascuțit–o şi am întărit–o în foc. Am legat–o de o coadă lungă cu tendoanele proaspete ale unei foci pe care–o ucisesem cu o piatră.

Cu arcul şi săgeţile a fost o treabă mai lungă şi mai grea. Aveam o coardă, dar nu era uşor să găsesc lemn pe care să–l pot îndoi, dar care să fie totuşi suficient de trainic. Am căutat prin râpe timp de câteva zile până să–l găsesc, pentru că erau foarte puțini copaci pe Insula Delfinilor Albaştri. Mi–a fost uşor să găsesc lemn pentru săgeți, piatră pentru vârfuri şi pene pentru capetele vergelelor.

Cea mai mare bătaie de cap n–a fost să adun toate lucrurile. Văzusem cum se făceau armele, dar ştiam puține despre asta. L–am văzut pe tata stând în colibă în nopțile de iarnă, cioplind lemnul pentru vergelele săgeților, şlefuind pietrele pentru vârfuri şi legând penele şi, cu toate că îl privisem, nu văzusem de fapt nimic. Am privit, dar nu cu ochii cuiva care avea să facă vreodată aşa ceva.

Din cauza asta mi–a luat multe zile şi am dat greş de mai multe ori până când am făurit un arc şi săgeți pe care să le pot folosi.

Acum, de fiecare dată când plecam spre țărm ca să adun scoici sau prin râpă, după apă, luam cu mine arma, pe care o purtam prinsă în spate cu o frânghie. Am făcut mai multe exerciții cu ea şi cu sulița.

Cât timp am meşterit la arme, câinii n–au mai venit la sălaşul meu, deşi îi auzeam cum urlau în fiecare noapte.

Odată, după ce–mi făcusem armele, l–am văzut pe şeful haitei, cel cu păr sur şi ochi galbeni, cum mă privea din desiş. Mă dusesem în râpă după apă şi el stătea pe colina aflată mai sus de izvor, privind în jos la mine. Era foarte tăcut şi numai capul i se vedea de deasupra unui tufiş de cactus. Mă aflam prea departe ca să–l nimeresc cu o săgeată.

Oriunde m–aş fi dus în timpul zilei, mă simțeam în siguranță cu noile mele arme şi am aşteptat răbdătoare momentul în care le–aş fi putut folosi împotriva câinilor sălbatici care–l uciseseră pe Ramo. Nu m–am dus la peştera unde–şi aveau vizuina pentru că eram sigură că în scurtă vreme vor veni în tabăra mea. Cu toate astea, în fiecare noapte mă urcam pe bolovan ca sa dorm.

După prima noapte petrecută acolo, care n–a fost deloc plăcută din cauză că piatra era zgrunțuroasă, am adus alge uscate de pe plajă şi mi–am făcut un culcuş.

Era plăcut să stai acolo, pe promontoriu. Stelele străluceau cu putere deasupra şi eu am stat întinsă şi le–am numărat pe cele pe care le ştiam şi le–am dat nume acelora pe care nu le cunoşteam.

Dimineața, pescăruşii au zburat din cuiburile aflate în crăpăturile falezei. Se învârteau în cercuri joase pe deasupra băltoacelor rămase la reflux; acolo stăteau când într–un picior, când în celălalt, stropindu–se cu apă şi pieptănându–şi penele cu ciocurile lor curbate. Apoi şi–au luat zborul, luând–o în jos, către țărm, în căutarea hranei. Dincolo de

straturile de alge, pelicanii pescuiau deja, ridicându–se sus, deasupra apei limpezi, apoi cufundându–se dintr–o dată dacă zăreau un peşte, lovind apa mării cu un plescăit uriaş pe care îl puteam auzi.

Am privit şi vidrele care vânau printre alge. Animăluțele astea sfioase s–au întors la scurtă vreme după plecarea aleuților, iar acum păreau Ia fel de multe cum fuseseră odată. Soarele începutului de dimineață strălucea ca aurul pe blana lor lucioasă.

Totuşi, cum stăteam întinsă pe bolovanul înalt, privind stelele, m–am gândit la corabia oamenilor albi. Şi în zori, când soarele se arăta deasupra mării, îmi aruncam privirile mai întâi spre micul port din Golful Coralilor. în fiecare dimineață aveam să mă uit într–acolo după vreo corabie, gândindu–mă că ar fi putut sosi în timpul nopții. Şi în fiecare dimineață n–aveam să văd altceva decât păsările care zburau deasupra mării.

Când erau oameni în Ghalas–at, mă trezeam întotdeauna înainte de răsărit şi aveam mereu treabă. Dar acum, că erau aşa de puține de făcut, nu plecam de pe bolovan până când nu se ridica soarele sus pe cer. Mâneam şi apoi mă duceam la izvor şi mă spălam în apa călduță. După aceea mergeam pe țărm să adun câțiva melci de mare şi câteodată să prind cu sulița vreun peşte pentru masa de seară. înainte să se întunece, mă urcam pe bolovan şi priveam marea până când dispărea încet în noapte. Corabia n–a venit, şi aşa a trecut iarna şi apoi primăvara.

CAPITOL X.

Vara este anotimpul cel mai plăcut pe Insula Delfinilor Albaştri. Atunci soarele e cald şi vânturile suflă uşor dinspre apus şi uneori dinspre miazăzi.

Tocmai în aceste zile s–ar fi putut întoarce corabia şi acum îmi petreceam cea mai mare parte a timpului pe bolovan, privind spre răsărit din locul cel mai înalt al promontoriului, către ținutul spre care plecase poporul meu, peste marea cea fără de sfârşit.

În timp ce priveam, am zărit un lucru mic pe care l–am luat drept corabie, dar din el a țâşnit un şuvoi şi am ştiut că era o balenă care împroşca apa. N–am văzut nimic altceva în acele zile de vară.

Prima furtună a iernii a pus capăt speranțelor mele. Dacă ar fi fost să vină după mine corabia oamenilor albi, asta se putea întâmpla doar pe vreme bună. Acum trebuia să aştept să treacă iarna, poate chiar mai mult.

Gândul că eram singură pe insulă după ce soarele răsărise de atâtea ori din mare şi se întorsese încet înapoi în ea îmi umplea sufletul de amărăciunea singurătății. Nu mă mai simțisem atât de singură înainte pentru că eram sigură că, dacă Matasaip spusese că se va întoarce

corabia, aşa va fi. Acum speranţele mele se stinseseră. Eram cu–adevărat singură. Nu puteam mânca mult, nici nu puteam dormi fără să am vise îngrozitoare.

Furtuna bătea dinspre nord, trimiţând valuri mari asupra insulei şi vânturi atât de puternice că nu mai puteam sta pe stâncă. Mi–am mutat culcuşul la poalele bolovanului şi, ca să mă apăr, am ţinut un foc aprins toată noaptea. Am dormit acolo cinci nopţi, în prima, câinii au venit şi au stat în afara cercului făcut de foc. I–am ucis cu săgeţi pe trei dintre ei, însă nu şi pe şeful haitei, iar apoi nu s–au mai întors.

În cea de–a şasea zi, când a încetat furtuna, am mers la locul în care fuseseră ascunse canoele şi am coborât de pe faleză. Această parte a ţărmului era la adăpost de vânt şi am găsit canoele chiar acolo unde fuseseră lăsate. Hrana uscată era încă bună, dar apa era sălcie, aşa că m–am întors la izvor şi am umplut o cofă cu alta proaspătă.

În timpul zilelor cu furtună, când îmi pierise orice speranţă de a vedea corabia, m–am hotărât să iau una dintre canoe şi să mă duc până în ţinutul de la răsărit, îmi aminteam cum, înainte de a pleca, Kimki îi invocase pe strămunii care trăiseră demult şi care veniseră din acea ţară şi îi ceruse sfatul lui Zuma, vraciul care avea putere asupra vântului şi a mărilor. Dar eu nu puteam face asta, pentru că Zuma fusese ucis de aleuţi şi nu reuşisem în viaţa mea să le vorbesc celor morţi, deşi încercasem de multe ori.

Totuşi, nu pot spune că–mi fusese vreodată frică în clipele când stăteam pe ţărm. Ştiam că strămunii mei străbătuseră marea în canoele lor, venind din ţinutul acela de dincolo. Şi Kimki străbătuse marea. Nu eram nici pe departe la fel de pricepută la mânuit canoea ca aceşti bărbaţi, dar trebuie să spun că nu–mi făceam griji din pricina celor ce mi s–ar fi putut întâmpla pe apele fără de sfârşit. Toate erau mult mai uşor de îndurat faţă de gândul de a sta singură pe insulă, fără adăpost, urmărită de câinii sălbatici, într–un loc unde toate îmi aminteau de cei morţi şi de cei plecaţi.

Dintre cele patru canoe puse la adăpost lângă faleză am ales–o pe cea mai mică, dar şi asta era foarte grea, pentru că era făcută să ducă şase oameni. Nu–mi mai rămânea decât s–o împing de pe malul stâncos în apă, pe o distanţă de cinci ori cât lungimea ei.

Am început prin a da la o parte toate pietrele mari puse în partea din faţă a canoei. Apoi am umplut locurile goale cu pietricele şi pe deasupra acestei cărări am întins şiruri lungi de alge, făcând un strat alunecos. Ţărmul era abrupt şi, odată ce am reuşit să fac barca să se mişte datorită propriei greutăţi, a alunecat pe această cărare drept în apă.

Soarele era la apus când am părăsit ţărmul. Marea era calmă în spatele stâncilor înalte. Folosind vâsla cu două capete, am ocolit repede partea de miazăzi a insulei. Când am ajuns la limba de nisip, s–a iscat vântul. Vâsleam stând în partea din spate a canoei, pentru că poţi

înainta mai repede dacă stai în genunchi acolo, dar aşa n–o puteam mânui împotriva vântului.

Îngenunchind în mijlocul canoei, am vâslit din greu şi nu m–am oprit până când n–am trecut de valurile repezi dimprejurul limbii de nisip. Erau multe valuri mici şi m–am udat destul de repede, dar când au ieşit din spatele bancului de nisip, valurile nu mă mai stropeau aşa de tare, pentru că erau lungi şi se legănau domol. Ar fi fost mai uşor să mă las purtată de ele, dar nu m–ar fi dus într–acolo unde voiam. Prin urmare, am avut grijă să am tot timpul valurile în stânga mea; tot acolo era şi insula, care se micşora din ce în ce mai tare, rămânând în urmă.

Pe înserat, m–am uitat înapoi. Insula Delfinilor Albaştri dispăruse. Era pentru prima oară când îmi era fricã.

Acum, împrejurul meu erau doar dealuri şi văi de apă. Când eram într–o vale, nu puteam vedea nimic, iar când canoea se ridica deasupra, era numai oceanul, care se întindea la nesfârşit.

A venit noaptea şi am băut din cofă. Apa mi–a răcorit gâtul.

Marea era neagră şi nu era nicio deosebire între ea şi cer. Din mijlocul valurilor nu se auzea niciun zgomot, doar nişte şoapte abia auzite, atunci când intrau sub canoe sau se loveau de ea. Uneori şoaptele păreau furioase, alteori aduceau cu râsul unor oameni. Din cauza fricii nu–mi mai era foame.

Prima stea m–a făcut mai puțin temătoare. S–a arătat pe cer jos, în fața mea, undeva spre răsărit. Apoi au început să apară altele, peste tot, dar nu mi–am dezlipit privirile de prima. Era o stea cu strălucire verzuie, pe Care o ştiam şi care face parte din desenul acela pe care–l numim „şarpele". Când şi când era acoperită de pâclă, dar de fiecare dată apărea din nou, strălucitoare.

Fără steaua aceea m–aş fi pierdut, pentru că valurile nu se schimbau niciodată. Veneau mereu din aceeaşi parte, îndepărtându–mă de locul în care voiam să ajung. Aceasta era pricina pentru care, precum un şarpe, canoea lăsase o dâră pe ape. Dar am reuşit cumva să merg în continuare către steaua care strălucea spre răsărit.

Când steaua s–a ridicat mai sus pe cer, am mers având în stânga Steaua Nordului, aceea pe care noi o numim „steaua care nu se mişcă". Vântul s–a mai liniştit. De vreme ce se oprea pe la jumătatea nopții, mi–am dat seama de cât timp mergeam şi cât mai era până în zori.

Cam tot atunci am văzut că barca avea o spărtură, înainte de căderea întunericului, golisem unul dintre coşurile în care fusese pusă mâncare şi–l folosisem ca să scot din barcă apa care intrase trecând pe deasupra marginilor ei. Apa în care mi se bălăceau acum genunchii nu era de la valuri.

M–am oprit din vâslit şi am golit apa cu coşul până când fundul canoei a fost aproape uscat. Apoi am căutat, pipăind pe întuneric scândurile netede şi am găsit, lângă provă, locul pe unde, printr–o crăpătură lungă

cât braţul meu şi de grosimea unui deget, intra apa. în cea mai mare parte a timpului, locul în care era crăpătura se afla deasupra mării, dar apa pătrundea pe–acolo de fiecare dată când canoea intra mai adânc în valuri.

Rosturile dintre scânduri era umplute cu catran negru pe care obişnuiam să–l adunăm de pe ţărm. în lipsa catranului, mi–am rupt o bucată din fustă şi am îndesat–o în spărtură ca să nu mai intre apa.

S–a crăpat de ziuă şi cerul era senin, iar când soarele a ieşit din valuri am văzut că se afla departe, în dreapta mea. În timpul nopţii, curenţii mă purtaseră spre nord de locul în care doream să merg, aşa că am Schimbat direcţia şi am vâslit urmând calea soarelui care răsărea.

Nu era nici urmă de vânt în dimineaţa aceasta şi valurile lungi treceau în linişte pe sub canoe, aşa că m–am mişcat mai repede decât în timpul nopţii.

Eram foarte obosită, dar mai plină de speranţă decât fusesem vreodată de la plecarea de pe insulă. Dacă vremea bună n–avea să se schimbe, aveam să străbat multe mile înainte de lăsarea întunericului. După încă o noapte şi o zi s–ar fi putut să zăresc ţărmul spre care mă îndreptam.

La scurt timp după apus, în timp ce mă gândeam la locul acesta ciudat şi la felul în care ar putea să arate, canoea a început să ia din nou apă. De data asta, crăpătura era între aceleaşi scânduri, dar mai mare şi foarte aproape de locul în care stăteam eu în genunchi.

Bucata pe care mi–o rupsesem din fustă şi pe care o înfundasem în crăpătură a oprit cea mai mare parte a apei care se strecura înăuntru de fiecare dată când canoea sălta în sus şi–n jos pe valuri. însă mi–am dat seama că scândurile erau slăbite de la un capăt la celălalt al canoei – probabil din cauză că stătuse atât de multă vreme la soare – şi că s–ar fi putut despica pe toată lungimea dacă valurile s–ar fi înteţit.

M–am lămurit dintr–odată că era periculos să merg mai departe. Călătoria ar mai fi durat încă două zile, poate chiar mai mult. Ca să mă întorc la insulă mi–ar fi luat mai puţin.

Însă nu mă puteam hotărî să fac asta. Marea era calmă şi ajunsesem departe. Gândul că trebuie să mă întorc înapoi după tot chinul îndurat era mai mult decât puteam suporta. Şi mai apăsător era gândul la insula părăsită pe care ar fi trebuit să mă întorc, ca să trăiesc acolo singură şi părăsită. Pentru câte alte răsărituri de soare şi câte luni pline?

În timp ce gândurile astea îmi veneau iarăşi şi iarăşi în minte, canoea aluneca alene pe marea liniştită, dar când am văzut cum apa se strecoară din nou prin crăpătură, am apucat vâsla. Nu aveam de ales: trebuia să mă întorc pe insulă.

Ştiam că numai cu un noroc chior aş mai fi putut ajunge vreodată la ea.

Vântul a început să bată abia când soarele era sus pe cer. Până atunci apucasem să merg destul de mult, oprindu–mă doar când trebuia să scot afară apa din canoe. De când a început să bată vântul, am înaintat destul de încet şi a trebuit să mă opresc mai des din cauza apei care intra pe deasupra marginilor bărcii, dar crăpătura nu s–a lărgit mai mult.

Atunci mi s–a arătat pentru prima oară norocul. A doua oară s–a întâmplat atunci când a apărut o ceată de delfini. Au venit înotând dinspre apus, dar când au văzut canoea, s–au întors, dând un ocol larg şi m–au urmat. Înotau încet şi atât de aproape încât le–am putut vedea ochii, care erau mari şi de culoarea oceanului. Apoi au înotat în fața canoei, trecând înainte şi înapoi prin fața ei, scufundându–se şi ieşind din apă, ca şi cum ar fi țesut o bucată de pânză cu boturile lor lătărețe.

Delfinii sunt animale care aduc noroc. Eram fericită să–i văd înotând împrejurul canoei şi, cu toate că mâinile începuseră să–mi sângereze de la atâta frecat de vâslă, uitam de durere doar privindu–i. Eram singură înainte ca ei să apară, dar acum simțeam că am nişte prieteni alături de mine şi nu mă mai simțeam aşa.

Delfinii albaştri m–au părăsit la puțină vreme după lăsarea serii. Au plecat la fel de repede cum veniseră, dispărând înspre apus, dar i–am mai putut zări multă vreme în strălucirea ultimelor raze ale soarelui. După căderea nopții, încă i–am mai putut vedea în gândurile mele şi ăsta a fost motivul pentru care am continuat să vâslesc atunci când îmi doream să mă întind şi să adorm.

Mai mult decât orice, delfinii au fost cei care m–au ajutat să ajung înapoi acasă.

Odată cu noaptea s–a lăsat şi ceaţa, dar, din când în când, puteam zări steaua care se află departe, spre apus, steaua cea roşie numită Magat, una dintre cele care alcătuiesc forma aceea aidoma cu a unui rac, cunoscută chiar sub acest nume. Crăpătura dintre scânduri se mai lărgise, aşa că a trebuit să mă opresc des ca să o umplu cu fâşii din fustă şi să golesc apa.

Noaptea a fost foarte lungă, mai lungă decât noaptea dinainte. De două ori am moţăit acolo, în canoe, stând în genunchi, chiar dacă mi–era mai frică decât îmi fusese vreodată până atunci. Dar s–a făcut dimineaţă de–a binelea şi în faţa mea a apărut în depărtare conturul abia desluşit al insulei, asemenea unui peşte mare care se încălzea la soare.

Am ajuns la insulă înainte ca soarele să se ridice sus pe cer, la limba de nisip şi la valurile care m–au purtat până la ţărm. Aveam picioarele înţepenite de la atâta stat în genunchi şi, când canoea a atins nisipul, am căzut încercând să mă ridic şi să ies din ea. M–am târât prin apa puţin adâncă şi apoi până la plajă. Aici am zăcut multă vreme, îmbrăţişând fericită nisipul.

Eram prea obosită ca să mă mai gândesc la câinii sălbatici. În scurtă vreme am adormit.

CAPITOL XI.

Am fost trezită de valurile care–mi treceau încet peste picioare. Venise noaptea, dar fiindcă eram prea obosită ca să plec de pe limba de nisip, m–am târât undeva mai sus, ca să fiu la adăpost de flux, şi am adormit din nou.

Dimineața, am găsit canoea în apropiere. Am luat coşurile, sulița, arcul şi săgeţile şi am întors–o cu susul în jos ca să nu fie luată de apă. Apoi am urcat pe promontoriul pe care mai stătusem înainte.

Pe când eram acolo, privind în jos de pe bolovanul înalt, m–am simțit de parcă aş fi fost plecată de multă vreme. Mă bucuram că sunt din nou acasă. Tot ceea ce vedeam – vidrele jucându–se printre alge, inelele de spumă dimprejurul stâncilor care străjuiau portul, pescăruşii zburând, valurile trecând peste limba de nisip – mă umplea de fericire.

Eram mirată că mă simt aşa, pentru că doar cu puțină vreme în urmă stătusem acolo, pe acelaşi bolovan, simțind că nu mai suport să trăiesc aici nici măcar o zi.

Am privit apa albastră care se întindea în depărtare şi am simțit din nou toată teama din timpul călătoriei. În dimineața în care am zărit pentru prima oară insula şi mi s–a părut că arată ca un peşte mare întins la soare m–am gândit că într–o zi voi repara canoea şi voi merge iarăşi să caut ținutul de dincolo de ocean. Acum ştiam că n–o să mai plec.

Insula Delfinilor Albaştri era casa mea; nu aveam alta. Avea să fie casa mea până la întoarcerea oamenilor albi, pe corabia lor. însă chiar dacă s–ar fi întors curând, înainte să vină vara, nu puteam trăi fără un acoperiş deasupra capului sau fără un loc în care să țin mâncarea. Ar fi trebuit să–mi ridic un adăpost. Dar unde?

În noaptea aceea am dormit pe bolovanul meu şi în ziua următoare mi–am început căutarea. Dimineața era senină, dar înspre miazănoapte grămezi de nori pluteau amenințătoare aproape de pământ. în scurtă vreme aveau să ajungă deasupra insulei, iar dindărătul lor pândeau alte furtuni. Nu era timp de pierdut.

Aveam nevoie de un loc adăpostit de vânt, nu prea departe de Golful Coralilor şi aproape de un izvor cu apă bună. Erau două astfel de locuri pe insulă – unul pe promontoriu şi celălalt la mai puțin de o leghe spre apus. Promontoriul părea cel mai potrivit, dar, cum nu mai trecusem pe la celălalt loc de multă vreme, m–am hotărât să merg şi–acolo ca să fiu sigură.

Primul lucru de care mi–am dat seama – şi pe care îl uitasem – era că acest loc se afla lângă vizuina câinilor sălbatici. Imediat ce m–am apropiat, şeful haitei a venit la intrarea în peşteră şi m–a urmărit cu ochii lui galbeni. Dacă ar fi fost să clădesc o colibă acolo, trebuia ca mai

întâi să–l ucid pe el şi restul haitei lui. Plănuisem oricum să fac asta, dar ar fi durat prea mult.

Izvorul era mai bun decât cel de lângă promontoriu pentru că avea un gust mai puțin sălciu şi nu–şi schimba cursul. în plus, era mult mai uşor de ajuns la el pentru că izvora din coasta unui deal şi nu dintr–o râpă, precum celălalt. Pe lângă asta, se afla în apropierea falezei şi a unei creste stâncoase care mi–ar fi adăpostit casa.

Stâncile nu erau la fel de înalte precum cele de pe promontoriu şi, prin urmare, aveau să mă apere de vânt mai puțin decât celelalte, dar erau îndeajuns de înalte, iar de pe ele puteam vedea coasta de miazănoapte a Golfului Coralilor.

Dar focile–elefant au fost cele care m–au făcut să mă hotărăsc asupra locului unde aveam să–mi ridic casa.

Stâncile de aici se desprindeau cu uşurință, căzând pe o lespede de piatră care era în parte acoperită de flux. Era un loc bun pentru focile–elefant, fiindcă în zilele cu furtună se puteau târî până la jumătatea falezei. în zilele senine puteau să prindă peşte prin băltoace sau să stea întinse pe pietre.

Masculul focii e foarte mare şi adesea e la fel de greu ca treizeci de oameni la un loc. Femelele sunt mult mai mici, dar fac mai mult zgomot ca masculii, țipând şi zbierând toată ziua şi câteodată şi noaptea. Puii sunt şi ei zgomotoşi.

În dimineața aceasta, marea era la reflux şi majoritatea animalelor erau departe, le vedeam ca pe câteva sute de puncte printre valuri, dar zgomotul pe care–l făceau era asurzitor. Am rămas acolo tot restul zilei şi toată noaptea, privind în jur. în zori, când larma s–a pornit din nou, m–am întors la promontoriu.

Mai erau un loc, spre miazăzi, unde mi–aş fi putut clădi casa, în apropiere de Ghalas–at, satul nimicit, dar nu voiam să merg acolo pentru că mi–ar fi amintit de cei duşi. Pe lângă asta, vântul bătea foarte tare prin părțile acelea, suflând înspre dunele care acoperă mare parte din mijlocul insulei, aşa că, mai tot timpul, nisipul se–mprăştie peste tot.

În noaptea aceea a început o ploaie care a durat două zile. Mi–am făcut un adăpost în tufele de la poalele stâncii, ferindu–mă cât de cât de apă şi am mâncat hrana pe care–o păstrasem în coş. Din cauza ploii n–am putut să aprind focul şi mi–a fost foarte frig.

În cea de–a treia zi, ploaia a încetat şi am ieşit să caut lucrurile de care aveam nevoie pentru a–mi ridica adăpostul. Îmi mai trebuiau şi pari pentru un gard. În curând aveam să ucid câinii sălbatici, dar mai erau o mulțime de vulpi roşii mici pe insulă. Erau atât de multe încât nu puteam trage speranță să scap de ele altfel decât punând capcane sau folosind săgeți. Erau tare hoațe şi nu puteam păstra nimic în siguranță dacă nu construiam un gard.

Fiindcă plouase, dimineața era răcoroasă. Mirosul băltoacelor lăsate de reflux era puternic. Miresme dulci veneau dinspre ierburile sălbatice din râpe şi dinspre cele de pe dune. Am cântat în timp ce coboram pe cărarea spre plajă şi cât am mers în lungul plajei către limba de nisip. Simțeam că ziua aceea avea să fie norocoasă.

Era o zi bună ca să mă apuc de clădit casa.

CAPITOL XII.

Cu mai mulți ani înainte, două balene eşuaseră pe limba de nisip. Cea mai mare parte a oaselor fuseseră luate, iar din ele se făcuseră podoabe, dar coastele erau încă acolo, pe jumătate îngropate în nisip. Le–am folosit ca să–mi fac gardul. Le–am dezgropat, una câte una, şi le–am cărat până la promontoriu. Erau lungi şi îndoite, iar după ce le–am scobit, făcând nişte găuri, şi le–am înfipt în nisip tot erau mai înalte decât mine.

Am pus coastele una lângă alta, aşa încât marginile aproape că li se atingeau, cu partea îndoită în afară, prin urmare era cu neputință să se poată cățăra vreun animal pe ele. Printre oasele de balenă am împletit mai multe şiruri de varec, care se strânge când se usucă, ținându–le bine legate laolaltă. Puteam să folosesc tendoane de focă pentru a lega coastele una de alta, pentru că astea sunt mai tari ca varecul, dar animalelor sălbatice le plac, aşa că le–ar fi ros şi în scurtă vreme ar fi pus la pământ gardul. Mi–a luat mult să clădesc totul. Mi–ar fi luat şi mai mult dacă n–ar fi fost bolovanul: acesta era capătul gardului şi o parte a uneia dintre laturi.

Ca să am pe unde să ies şi să intru, am săpat o gaură pe sub gard, destul de înaltă şi de largă cât să mă pot strecura pe dedesubt. Pe fund şi pe laturi am pus pietre. Pe–afară, am acoperit gaura cu o împletitură de crengi, ca să nu intre ploaia, iar pe dinăuntru, cu o piatră turtită pe care să fiu în stare s–o urnesc din loc.

Puteam face opt paşi înăuntrul îngrăditurii – aveam destul loc cât să pot pune la păstrare lucrurile pe care le adunam şi voiam să le feresc de animale.

Am construit mai întâi gardul pentru că era prea frig ca să mai pot dormi pe bolovan şi nu voiam să dorm în adăpostul pe care mi l–aş fi făcut înainte să mă ştiu apărată de câinii sălbatici.

Mi–a luat mai mult să clădesc casa decât să fac gardul pentru că a plouat mai multe zile la rând şi pentru că lemnul de care aveam nevoie se găsea cu greu.

Poporul meu avea o legendă care spunea că insula fusese cândva acoperită de copaci înalți. Asta se întâmplase cu multă vreme în urmă, la începuturile lumii, pe când domneau Tumaiyowit şi Mukat. Cei doi zei se certau din multe pricini. Tumaiyowit voia ca oamenii să moară, iar Mukat nu. Tumaiyowit s–a coborât jos de tot, într–o lume de sub lumea aceasta, luând cu el tot ce–i aparținea, şi din cauza asta au murit mulți oameni.

În vremurile acelea erau copaci înalți, dar acum mai rămăseseră doar puțini, prin râpe, iar aceştia erau mici şi cocârjați. Era tare greu să găsesc unul din care să–mi fac un stâlp pentru adăpostul meu. Am căutat mai multe zile la rând, de dimineața devreme până seara târziu, până când am găsit destui copaci pentru adăpostul pe care voiam să–l construiesc.

Pentru partea din spate a adăpostului am folosit bolovanul, iar partea din față am lăsat–o deschisă, pentru că vântul nu bătea într–acolo. Am tăiat stâlpii la lungimi egale cu ajutorul focului şi al unui cuțit de piatră, care mi–a dat multe bătăi de cap pentru că nu mai făcusem până atunci o astfel de unealtă. Am înfipt patru stâlpi în fiecare colț şi am folosit de două ori pe–atâția pentru acoperiş, legându–i între ei cu tendoane de focă şi acoperindu–i cu nişte alge lungi şi rezistente care aveau frunze mai groase.

Trecuse de jumătatea iernii când am terminat coliba, dar am dormit acolo în fiecare noapte şi m–am simțit la adăpost mulțumită gardului trainic. Când îmi pregăteam mâncarea, veneau vulpile şi stăteau afară, privind printre crăpăturile gardului; au venit şi câinii sălbatici şi–au început să roadă coastele de balenă, mârâind pentru că nu puteau să intre.

I–am doborât pe doi dintre ei, dar nu şi pe şeful haitei.

Pe când îmi ridicam adăpostul şi gardul, am mâncat scoici şi bibani, pe care i–am fript pe o piatră turtită. Pe urmă mi–am făcut două unelte.

Pe țărm erau pietre pe care marea le şlefuise, netezindu–le. Majoritatea erau rotunde, dar am găsit două cu scobituri la mijloc. Am adâncit şi am lărgit scobiturile frecându–le cu nisip. Le–am folosit ca să pregătesc mâncarea în ele şi aşa am putut păstra şi zeama peştelui, care e bună, dar care se irosea înainte.

Ca să fierb semințe şi rădăcini am făcut un coş din stuf cu o împletitură deasă. N–a fost greu, pentru că învățasem de la sora mea Ulape cum se face. După ce am uscat coşul la soare, am adunat grămezi de catran de pe țărm, le–am înmuiat la foc şi le–am frecat pe dinăuntrul coşului ca să poată ține apa. Am încălzit pietre mici în foc, apoi le–am aruncat în coşul plin cu apă şi semințe şi astfel am putut face terci.

Am făcut o vatră pentru foc scobind podeaua adăpostului şi înconjurând–o cu pietre. în satul Ghalas–at aprindeam focurile în fiecare noapte, dar acum am făcut o singură dată focul, acoperindu–l cu cenuşă când mă duceam la culcare. în noaptea următoare dădeam la o parte cenuşa şi suflam în jar. în felul ăsta am avut mai puține bătăi de cap.

Erau o mulțime de şoareci cenuşii pe insulă şi acum, că–mi rămânea mâncare de pe–o zi pe alta, aveam nevoie de un loc sigur unde s–o păstrez. Pe partea din față a bolovanului, care era peretele din spate al adăpostului meu, erau mai multe crăpături, aşezate cam pe la înălțimea umerilor mei. Le–am cioplit şi le–am netezit ca să le transform în polițe pe care să–mi păstrez mâncarea şi la care să nu poată ajunge şoarecii.

Când a trecut iarna şi iarba verde a răsărit pe dealuri, adăpostul meu devenise un loc plăcut. Mă ferea de vânt, de ploaie şi de animalele de pradă. Puteam găti orice mâncare voiam. Tot ce–mi doream era acolo, la îndemână.

Era timpul să mă gândesc cum să scap de câinii sălbatici care îmi omorâseră fratele şi m–ar fi omorât şi pe mine dacă m–ar fi găsit neînarmată. Aveam nevoie de o altă suliță, mai grea, de un arc mai mare şi de săgeți mai ascuțite. Am cercetat toată insula şi–a răsărit de multe ori soarele până am putut să adun lucrurile din care să–mi fac armele, la care puteam meşteri doar noaptea. Cum nu vedeam bine la lumina slabă a focului pe care–l foloseam la gătit, am făcut lămpi din peştişori uscați pe care noi îi numim *sai–sai.*

Peştele *sai–sai* e de culoarea argintului şi nu cu mult mai mare decât un deget. în nopțile cu lună plină, peştişorii ăştia ies din mare în bancuri atât de mari încât aproape că poți călca pe ei. Sunt aduşi de valuri pe nisip, unde se arcuiesc şi se răsucesc de parcă ar dansa.

Am adunat multe coşuri pline cu *sai–sai* şi i–am pus afară, la soare. Prinşi de coadă, îi atârnam de parii care țineau acoperişul; miroseau destul de tare, dar ardeau dând o lumină foarte clară.

Mi–am făcut mai întâi arcul şi săgeţile şi am fost mulţumită când, încercându–le, am văzut că pot trage la depărtare mai mare şi mult mai drept ca înainte.

Sulița am lăsat–o la urmă. în timp ce lustruiam şi ciopleam bățul lung şi îi potriveam un inel de piatră la capăt – ca să–i dau greutate şi ca să am cu ce să–i prind vârful – m–am întrebat dacă aş fi putut face acest vârf la fel cum îl făceau bărbații din tribul nostru, din dinte de focă–elefant.

Mi–am muncit mintea cu asta timp de mai multe nopți, întrebându–mă cum aş fi putut să ucid un animal atât de mare. Nu aveam cum să folosesc o plasă din iarbă de mare: pentru asta ar fi fost nevoie de forța mai multor bărbați. Nici nu–mi aminteam ca o focă–elefant de parte bărbătească să fi fost omorâtă cu o săgeată sau cu o suliță. Doar după ce erau prinse în plasă erau ucise, iar atunci treaba asta se făcea cu un ciomag. Tribul nostru ucisese cu sulițe multe foci–elefant de parte femeiască, pentru untura lor, dar acestea n–aveau dinți mari.

Cum urma să fac asta, nu ştiam. Dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai hotărâtă să încerc, pentru că pe toată insula nu găseai nimic mai potrivit din care să faci vârfuri bune de suliță decât dinții ca nişte colți ai focii–elefant de parte bărbătească.

CAPITOL XIII.

N–am dormit prea mult în noaptea de dinainte de–a merge la locul unde se aflau focile–elefant. M–am gândit iar la legea care oprea femeile să–şi facă arme. Mă întrebam dacă săgeţile mele vor merge drept şi, dacă ar fi fost aşa, ar fi trecut ele prin pielea groasă a animalelor? Dacă vreo focă–elefant se repezea la mine? Dacă eram rănită şi apoi trebuia să le ţin piept câinilor sălbatici când mă târâm înapoi spre casă?

M–am gândit la lucrurile astea cam toată noaptea, dar când a ieşit soarele m–am ridicat şi am pornit–o spre locul în care trăiau focile–elefant.

Când am ajuns la faleză, animalele plecaseră de pe recif şi se adunaseră de–a lungul ţărmului. Cele de parte bărbătească stăteau pe panta acoperită de pietre, asemenea unor bolovani cenuşii. Mamele şi puii erau mai jos, jucându–se în valuri.

Poate că nu–i tocmai potrivit să le spun pui focilor–elefant mici, pentru că sunt la fel de mari ca un om. Dar sunt totuşi pui, în multe privinţe. îşi urmează peste tot mamele, bălăbănindu–se pe înotătoarele lor ca nişte copii care învaţă să meargă şi scoţând sunete ca un plâns ori sunete de plăcere pe care numai cei mici la fac. Şi, înainte de a părăsi ţărmul şi a învăţa să înoate, mamele lor trebuie să–i împingă în mare, ceea ce nu–i uşor, dacă e să te gândeşti la mărimea lor.

Masculii de focă–elefant se ţin la distanţă unul de altul pentru că sunt ţâfnoşi, au o fire foarte bănuitoare şi le sare iute ţandăra dacă îi supără ceva. Şase dintre ei erau aşezaţi undeva în josul pantei; fiecare stătea singur, ca o mare căpetenie, şi îşi privea turma de femele şi pui.

Femela are un corp neted şi un chip care seamănă cu cel al unui şoarece, cu un nas ascuţit şi mustăţi, dar masculul e diferit. Nasul are o umflătură care–i atârnă până peste gură. Are pielea aspră, asemenea pământului uscat de soare, crăpat. E un animal urât.

De sus, de pe faleză, am privit în jos la masculii de focă–elefant şi am încercat să–l aleg pe cel mai mic dintre cei şase.

Erau toţi cam de aceeaşi mărime, cu excepţia unuia care se afla cel mai departe de mine şi al cărui corp era pe jumătate ascuns pe după o stâncă. Ceilalţi erau de două ori mai mari ca el – era un mascul tânăr. Cum nu erau femele care să se joace printre valuri în faţa lui, mi–am dat seama că nu are o turmă a lui, şi prin urmare n–ar fi fost atât de precaut ori uşor de înfuriat.

Am coborât fără zgomot, trecând peste marginea falezei. Ca să ajung la el trebuia să ocolesc prin spatele celorlalţi, cu grijă să nu–i stârnesc. Nu se temeau de nimic şi nu s–ar fi mişcat dacă mă vedeau, dar m–am gândit că era mai bine să nu–i sperii. Duceam cu mine arcul, care era cam de înălţimea mea, şi cinci săgeţi.

Poteca era abruptă şi acoperită cu pietre mici. M–am străduit să nu le dau de–a rostogolul la vale. Am avut grijă să nu fiu văzută de femele, pentru că se speriau uşor şi ar fi pus pe fugă toată turma cu țipetele lor.

M–am târât în spatele unei stânci mari din apropierea masculului tânăr, apoi m–am ridicat în picioare şi am potrivit o săgeată în arc, deşi mi–a venit dintr–odată în minte ce–mi spusese tata: că arcul mi se va rupe pentru că eram femeie.

Soarele era departe, spre apus, dar, din fericire, umbra mea cădea undeva departe de masculul tânăr. Distanța dintre noi era mică şi el stătea întors drept spre mine. Cu toate astea, n–am ştiut dacă să țintesc prima săgeată spre umerii ori spre capul lui. Pielea focii–elefant e aspră, dar foarte subțire, iar sub ea sunt straturi groase de grăsime şi, cu toate că are un trup mare, capul îi este mic şi greu de țintit.

Pe când stăteam acolo, în spatele stâncii, neştiind ce trebuie să fac şi amintindu–mi din nou de ceea ce–mi spusese tata – că în mâinile unei femei, un arc se va rupe întotdeauna în clipe de primejdie –, animalul a început să se mişte, îndreptându–se spre țărm. La început mi–am zis că, prin cine ştie ce întâmplare, m–o fi auzit. Pe urmă am văzut că se îndrepta spre femelele masculului bătrân care stătea pe–aproape.

Foca–elefant se mişcă repede, în ciuda mărimii ei, clătinându–se pe înotătoarele mari pe care le foloseşte ca pe nişte mâini. Masculul se apropia de apă. Am dat drumul săgeții şi a pornit drept spre țintă. însă în ultima clipă a luat–o în altă parte şi, cu toate că arcul nu mi s–a rupt, săgeata a trecut pe lângă el fără să–i facă niciun rău.

Nu băgasem de seamă că masculul bătrân o luase în jos pe pantă până când n–am auzit pietrele frecându–se una de alta. Şi–a ajuns repede din urmă rivalul şi, împingându–l doar o dată cu umerii, l–a răsturnat. Când se ridica, masculul tânăr era la fel de înalt ca un bărbat bine făcut, însă întregul corp îi era de două ori mai lung. Cu toate astea, forța loviturii l–a rostogolit până în apă, lăsându–l acolo, nemişcat.

Masculul bătrân s–a repezit asupra lui, clătinând din cap şi urlând atât de puternic că a stârnit un ecou printre stânci. Turma de femele şi pui care stăteau în apă şi se scărpinau pe spate cu labele s–au oprit să privească lupta.

Două femele îi stăteau în cale masculului care se repezea la rivalul lui, dar a trecut peste ele de parcă ar fi fost nişte pietre mai mici. Folosindu–şi colții ca pe nişte dinți, a crestat o rană adâncă între coastele tânărului mascul.

Masculul tânăr s–a ridicat, cu ochii strălucind, înfricoşător de roşii. Când masculul bătrân s–a repezit să–l muşte din nou, a lovit primul şi şi–a băgat colții adânc în gâtul celuilalt. Fără să–i dea drumul cei doi s–

au rostogolit în valuri, împroşcând cu stropi de apă până hăt, departe, în aer.

Femelele se împrăştiaseră deja care–ncotro, dar ceilalți masculi încă mai stăteau pe pantă fără să scoată vreun zgomot.

Cei care se înfruntau s–au oprit, pregătindu–se să atace din nou. Era momentul prielnic să trimit încă o săgeată înspre masculul cel tânăr, care zăcea pe spate, cu dinții încă înfipți în gâtul celuilalt. Dar am tras nădejde că el va câştiga lupta, aşa că am rămas nemişcată acolo.

Masculul bătrân avea mai multe cicatrice adânci pe cap şi pe umeri în urma luptelor mai vechi. Dintr–odată, a început să izbească cu coada, încercând să–şi elibereze gâtul, şi s–a azvârlit pe–o stâncă. Sprijinindu–şi coada de stâncă, şi–a tras corpul afară din apă şi a izbutit să scape.

A luat–o la goană în sus, pe pantă, cu gura lui uriaşă larg deschisă, în timp ce masculul tânăr îl urma îndeaproape. A venit spre mine şi, în graba de a pleca din calea lui, pentru că nu ştiam dacă nu cumva se pregăteşte să mă atace, m–am dat înapoi. Când am făcut asta, m–am împiedicat de o piatră şi am căzut în genunchi.

Am simțit o durere ascuțită în picior, dar m–am ridicat repede. în timpul ăsta, masculul bătrân se întorsese şi se repezise asupra urmăritorului atât de repede că masculul cel tânăr a fost luat cu totul pe nepregătite. A mai căpătat o rană adâncă în dreptul coastelor şi forța loviturii l–a trimis înapoi în apă.

Valurile s–au făcut roşii de la sângele lui, dar de data asta s–a răsucit, pregătit de atac. A venit spre celălalt cu umărul. S–a auzit un zgomot ca şi cum două stânci s–ar fi izbit una de alta. Şi pentru a doua oară masculul tânăr l–a apucat pe celălalt de gât şi–au fost acoperiți amândoi de un val. Când au ieşit la suprafață, încă mai erau încleştați unul de altul.

Soarele apusese şi se întunecase atât de mult încât nu mai vedeam bine. începuse să mă doară piciorul. I–am lăsat şi m–am dus, fiindcă aveam un drum lung de făcut. I–am auzit urlând în timp ce urcam înapoi pe faleză şi încă multă vreme după aceea.

CAPITOL XIV.

Când am ajuns la adăpost, piciorul mă durea atât de tare că mi–a fost greu să mă strecor pe sub gard şi să dau la o parte lespedea cea grea.

Din cauza piciorului care mi se umflase foarte tare, a răsărit de cinci ori soarele fără ca eu să pot ieşi, şi astfel n–am avut ierburi cu care să mă vindec. Mâncare era destulă, dar în cea de–a treia zi apa din cofă se împuținase. Trebuia să mă duc la izvorul din râpă.

Am pornit–o la răsăritul soarelui. Mi–am luat la mine sulița, arcul cu săgeți şi nişte scoici ca să am ce mânca. Am mers foarte încet pentru că

trebuia să mă târăsc pe palme şi pe genunchi, cu mâncarea într–o legătură prinsă în spate şi trăgând armele după mine.

Era o scurtătură până la izvor, dar trecea peste multe stânci pe care nu mă puteam cățăra, aşa că a trebuit să o iau pe drumul mai lung care străbătea desişul. Am ajuns în râpă când soarele era sus pe cer. Izvorul nu era departe şi m–am odihnit acolo, cu toate că mi–era foarte sete, dar am tăiat o bucată dintr–un tufiş de cactus ca s–o mestec.

Pe când mă odihneam, sugând sucul din tulpina de cactus, l–am văzut pe şeful haitei, câinele cel mare şi cenuşiu, într–un tufiş deasupra mea. Cu capul aplecat, se mişca încet, mirosindu–mi urmele.

M–a văzut la scurtă vreme după ce–l zărisem şi eu şi s–a oprit, în spatele lui alerga în şir restul haitei. Haita s–a oprit odată cu el.

Mi–am luat arcul şi am potrivit o săgeată în el, dar în timp ce făceam asta, câinele cel mare s–a ascuns în tufiş şi a fost urmat imediat de ceilalți. Într–o clipită dispăruseră toți. Nu mai aveam în ce să țintesc. De parcă nici nu fuseseră acolo.

Am ascultat. Se mişcau aşa de tăcuți că nu le auzeam paşii, dar eram sigură că aveau să încerce să mă înconjoare. M–am târât încet mai departe, oprindu–mă ca să ascult, aruncând câte o privire peste umăr, încercând să–mi dau seama cât mai era până la izvor. Piciorul mă durea. Când am pornit mai departe, mi–am lăsat arcul şi săgețile pentru că tufărişul era atât de des încât nu le puteam folosi. Cu o mână îmi târâm sulița.

Am ajuns la izvor. Țâşnea dintr–o crăpătură a unei stânci şi era înconjurat pe trei laturi de pereții înalți ai acesteia, fiind astfel apărat din trei părți de câinii sălbatici. Aşa că m–am întins pe pământ şi am băut, privind spre râpa care se întindea la picioarele mele. Am băut îndelung, pe urmă mi–am umplut cofa şi apoi, fiindcă–mi mai venisem în fire, m–am târât până la gura peşterii.

O lespede neagră de stâncă ieşea în afară deasupra ei. Pe–acolo mai creşteau şi nişte tufişuri mici şi, printre ele, doar cu capul la vedere, era câinele mare şi cenuşiu. Nu se mişca, dar mă urmărea cu ochii lui galbeni, întorcându–se încet pe măsură ce înaintam spre peşteră. Un al doilea a apărut în spatele lui, şi–apoi încă unul. Erau prea departe ca să–i pot ajunge cu sulița.

Şi dintr–odată am văzut cum desişul se mişcă pe partea cealaltă a râpei. Haita se împărțise în două şi câinii, aşezați de–o parte şi de alta a râpei, aşteptau să trec printre ei.

Acum peştera era în fața mea. M–am cățărat până la intrare şi am pătruns înăuntru. Deasupra auzeam paşii câinilor care alergau şi trosniturile desişului, apoi s–a făcut linişte.

Eram la loc sigur. Ştiam că se vor întoarce, şi chiar aşa s–a şi întâmplat la căderea nopții: s–au aşezat la pândă prin desiş şi–au stat acolo până dimineața, dar n–au avut curaj să se apropie.

Deşi gura peşterii era mică, odată ce intrai, se lărgea într–atât încât puteai sta în picioare. Picura apă din tavan şi, fără foc, mi–era frig, dar am stat acolo timp de şase zile, până când mi s–a mai vindecat piciorul, ieşind o singură dată ca să aduc apă de la izvor.

Stând acolo, m–am hotărât să–mi mai fac un adăpost în peşteră, ca să am unde sta dacă aş mai fi fost rănită sau bolnavă. Şi–aşa am şi făcut de–ndată ce m–am înzdrăvenit destul cât să pot merge.

Peştera se întindea departe în adâncul dealului, făcând multe ocoluri, dar n–aveam nevoie decât de partea de la intrare, în care pătrundea soarele la un moment dat în timpul zilei.

Cu multă vreme înainte, strămoşii mei folosiseră şi ei peştera – nu ştiu pentru ce – şi de–a lungul pereților scrijeliseră în stâncă tot felul de desene. Erau acolo pelicani care pluteau pe apă sau zburau, delfini, balene, foci–elefant, pescăruşi, corbi, câini şi vulpi. Aproape de intrarea în peşteră mai săpaseră şi două scobituri adânci, în care m–am hotărât să–mi păstrez apa, pentru că încăpea acolo mai multă decât în cofe.

Am făcut şi nişte polițe pe peretele de stâncă, la fel cum făcusem şi–n celălalt adăpost, şi–am adunat scoici şi semințe pe care să le păstrez acolo. Am mai adunat şi ierburi de pe un deal care se afla mai sus de izvor, ca să le am la nevoie. Am adus în peşteră şi arcul cu săgeți pe care mi–l făcusem la început. în cele din urmă, după ce mi–am încropit un culcuş bun din iarbă de mare şi–am adus lemn uscat pentru foc, am închis intrarea cu pietre, lăsând doar în partea de sus o deschizătură mică prin care să mă pot strecura.

Am făcut toate astea cu gândul la zilele când eram bolnavă şi rămăsesem fără apă. Am muncit din greu, făcând treburi potrivite mai degrabă pentru un bărbat, dar abia după ce am terminat cu toate astea m–am întors în locul în care stăteau focile–elefant.

Marea era la reflux când am ajuns acolo. Sus, pe pantă, zăcea trupul masculului bătrân. Pescăruşii îi curăţaseră carnea de pe oase, dar am găsit lucrul după care venisem.

O parte dintre colţi erau de mărimea braţului meu şi cu grosimea pe jumătate cât a lui. Erau îndoiţi la vârf, iar unii dintre ei erau ciobiţi, dar, după ce i–am lustruit cu nisip, munca mi–a fost răsplătită, căci făcusem rost de patru vârfuri bune de suliţă, groase în partea de jos şi foarte ascuţite la vârfuri.

Cu vârfurile astea mi–am mai făcut încă două sulițe, fiind în sfârşit pregătită să mă duc la peştera câinilor sălbatici.

CAPITOL XV.

Pe Insula Delfinilor Albaşti trăiau câini sălbatici de când mă ştiam, dar după ce mulţi dintre bărbaţii tribului nostru fuseseră măcelăriţi de aleuţi, câinii lor plecaseră şi li se alăturaseră celorlalţi, iar haita

prinsese mai mult curaj. îşi petreceau noaptea alergând prin sat, iar ziua nu se îndepărtau prea tare. Atunci începusem să ne gândim cum să scăpăm de ei, dar a sosit corabia şi toată lumea a părăsit Ghalas–at.

Sunt sigură că haita prinsese curaj datorită şefului, câinele cel mare cu blană deasă în jurul gâtului şi ochi galbeni.

Nici eu şi nici altcineva nu mai văzuserăm câinele ăsta înainte de sosirea aleuților, prin urmare venise cu ei şi fusese lăsat aici când plecaseră. Se deosebea de ai noştri pentru că era mai mare decât oricare dintre ei care, pe deasupra, aveau şi păr scurt şi ochi căprui. Eram sigură că era un câine de–al aleuților.

Omorâsem deja patru câini din haită, dar mai rămăseseră mulți, mai mulți decât erau la început, pentru că se mai născuseră unii între timp. Câinii tineri erau chiar mai sălbatici decât cei bătrâni.

M–am dus pentru prima oară pe dealul din apropierea peşterii când haita era plecată; am adunat vrafuri întregi de vreascuri şi le–am pus la intrarea în sălaşul lor. Apoi am aşteptat până când haita a intrat în peşteră. Veneau acolo dis–de–dimineață ca să doarmă după ce umblaseră toată noaptea după pradă. Am luat cu mine arcul cel mare cu cinci săgeți şi două dintre sulițe. Am mers încet, dând ocol intrării şi m–am iţit dintr–o parte. Mi–am lăsat acolo toate armele, în afara unei sulițe.

Am dat foc vreascurilor şi le–am împins în peşteră. Câinii sălbatici n–au dat niciun semn că m–ar fi auzit, în apropiere era o lespede de piatră pe care m–am urcat, luându–mi armele cu mine.

Vâlvătaia focului s–a înălțat. S–a răspândit ceva fum peste deal, dar cea mai mare parte a rămas în peşteră. în curând haita ar fi fost nevoită să plece. Nu trăgeam nădejde să pot omorî mai mult de cinci, pentru că doar atâtea săgeți aveam, dar dacă şeful haitei ar fi fost unul dintre ei, aş fi fost mulțumită. Ar fi fost mai înțelept să aştept şi să–mi păstrez toate săgețile pentru el, prin urmare aşa m–am hotărât să fac.

N–a apărut niciun câine înainte să se stingă focul. Apoi au ieşit în fugă trei. I–au urmat încă şapte şi, la mai multă vreme după aceea, tot atâția. încă mai rămăseseră mulți în peşteră.

Următorul care a ieşit a fost şeful. Spre deosebire de ceilalți, el n–a fugit. A sărit peste cenuşă şi s–a oprit la intrarea peşterii, adulmecând aerul. Eram atât de aproape de el că îi puteam vedea nasul fremătând, dar nu m–a zărit decât atunci când mi–am ridicat arcul. Din fericire, nu se temea de mine.

A stat şi m–a privit, cu picioarele din față depărtate de parcă s–ar fi pregătit să sară, cu ochii lui galbeni îngustați ca două despicături. Săgeata l–a lovit în piept. S–a întors cu spatele la mine, a făcut un pas şi s–a prăbuşit. A doua o săgeată pe care am tras–o înspre el şi–a greşit ținta.

Acum, alți trei câini ieşeau în fugă din peşteră. Mi–am folosit ultimele săgeți ca să–i ucid pe doi dintre ei.

Cu amândouă sulițele la mine, am coborât de pe lespedea de stâncă şi am străbătut desişul ca să ajung în locul în care căzuse şeful haitei. Nu era acolo. Plecase în timp ce trăgeam în ceilalți câini. Nu putea să se fi dus departe, pentru că era rănit, dar, cu toate că am căutat peste tot primprejurul lespezii pe care stătusem şi prin fața peşterii, nu l–am găsit.

Am aşteptat vreme îndelungată, apoi am intrat în peşteră. Era adâncă, dar puteam vedea limpede.

În spate, într–un colț, era leşul pe jumătate mâncat al unei vulpi. Mai era şi o cățea neagră cu patru pui cenuşii. Unul dintre căței a venit încet spre mine, un ghemotoc de blană care mi–ar fi încăput în palmă. Am vrut să–l iau în brațe, dar cățeaua a sărit în picioare şi şi–a rânjit colții la mine. Am ieşit de–a–ndăratelea din peşteră, cu sulița ridicată, dar fără să o folosesc. Şeful rănit al haitei nu era acolo.

Se apropia noaptea, aşa că am plecat din peşteră, luând–o pe la poalele dealului, către faleză. N–am apucat să merg prea mult pe cărarea pe care o foloseau câinii sălbatici, că am văzut o vergea de săgeată ruptă. Avea urme de dinți pe la vârf şi mi–am dat seama că era o bucată din săgeata care–l rănise pe şeful haitei.

Mai încolo i–am văzut urmele în colb. Erau inegale, ca şi cum ar fi mers împleticit. M–am luat după ele până la faleză, dar până la urmă nu le–am mai putut desluşi în întuneric.

În ziua următoare şi în cea care i–a urmat a plouat şi nu m–am mai putut duce să–l caut. în timpul ăsta mi–am mai făcut săgeți, iar în cea de–a treia zi, luând săgețile şi sulița, am pornit–o pe poteca făcută de câinii sălbatici când veneau ori plecau de la adăpostul meu.

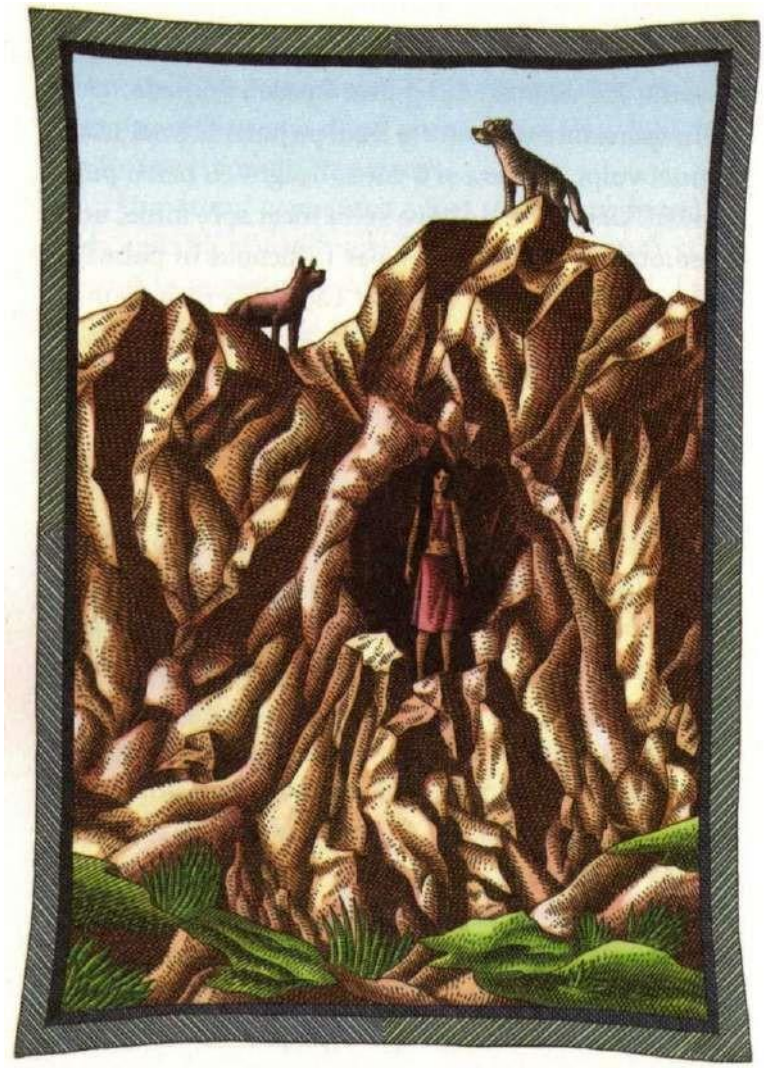

Nu mai rămăseseră urme după ploaie, dar am mers pe cărare până la grămada de stânci lângă care îi mai văzusem înainte. L–am găsit pe câinele mare şi cenuşiu pe după stânci. Avea săgeata ruptă înfiptă în piept şi zăcea cu unul dintre picioare sub el.

Era cam la zece paşi de mine, aşa că l–am văzut bine. Eram sigură că e mort, dar am ridicat sulița şi l–am țintit cu grijă. Chiar în clipa în care mă pregăteam să arunc sulița, şi–a ridicat puțin capul de pe pământ, apoi l–a lăsat din nou în jos.

Aşa de uimită am fost de asta că am rămas acolo fără să ştiu ce să fac, dacă să–mi folosesc sulița sau arcul. Eram obişnuită cu animalele care se prefac moarte pentru ca apoi să se repeadă la tine sau s–o ia la fugă.

Dintre cele două arme pe care le aveam, sulița s–ar fi potrivit.cel mai bine de la depărtarea asta, dar n–o mânuiam la fel de bine ca pe cealaltă, aşa că m–am cățărat pe stânci, de unde îl puteam vedea dacă o lua la fugă. Am păşit cu grijă. Aveam o a doua săgeată pregătită dacă aş fi avut nevoie de ea. Am pus o săgeată în arc şi l–am încordat, țintindu–i capul.

N–aş putea spune de ce n–am tras săgeata. Am stat pe stâncă, cu arcul încordat, dar mâna mea nu i–a putut da drumul. Câinele cel mare zăcea nemişcat acolo şi s–ar putea ca asta să fi fost pricina. Dacă s–ar fi

ridicat, l–aş fi ucis. Am rămas multă vreme acolo, privind în jos la el, până când am coborât de pe stânci.

Nu s–a mişcat când m–am îndreptat spre el şi nici n–am putut vedea dacă respiră până când n–am ajuns foarte aproape. Avea vârful săgeții prins în piept, iar ce mai rămăsese din vergeaua ruptă era plin cu sânge. Blana deasă din jurul gâtului i se încâlcise din cauza ploii.

Nu cred că–şi dăduse seama că veneam după el, pentru că trupul îi atârna moale, ca şi cum ar fi fost mort. Era foarte greu şi nu l–am putut ridica decât după ce am îngenuncheat şi l–am luat în spate. L–am cărat aşa până la promontoriu, oprindu–mă ca să mă odihnesc atunci când oboseam.

N–am putut trece prin deschizătura de sub gard, aşa că am tăiat legăturile şi am ridicat două dintre coastele de balenă ca să–l bag în adăpost. Nu s–a uitat la mine şi nici nu şi–a ridicat capul când l–am lăsat jos, dar avea gura deschisă şi respira.

Din fericire, săgeata avea un vârf mic şi a ieşit uşor, cu toate că pătrunsese adânc. Nu s–a mişcat cât timp am făcut eu toate astea şi nici după ce i–am curățat rana cu o ramură decojită, luată dintr–un tufiş cu flori roşii. Tufişurile astea au nişte fructe otrăvitoare, dar lemnul lor vindecă adesea răni pe care nu le–ar putea lecui nimic altceva.

Trecuseră mai multe zile de când nu mai mersesem după mâncare, iar coşurile erau goale, aşa că i–am lăsat câinelui nişte apă şi, după ce am legat la loc gardul, m–am îndreptat spre mare. Nu credeam că va trăi şi nici nu–mi păsa.

Toată ziua am stat printre stânci, am adunat scoici şi m–am gândit doar o singură dată la câinele rănit, duşmanul meu, care zăcea acolo, în adăpost, întrebându–mă de ce nu l–am ucis.

Mai era în viață când m–am întors, dar nu se mişcase din locul în care–l lăsasem. I–am curățat din nou rana cu o ramură din tufişul cu flori roşii. Apoi i–am ridicat capul şi i–am turnat apă în gură, iar el a înghițit–o. De când îl găsisem pe drum, era pentru prima oară când se uita la mine. M–a privit cu ochii lui duşi în fundul capului.

Înainte să mă duc la culcare i–am mai dat apă. Dimineața, când am plecat spre mare, i–am lăsat de mâncare şi, când m–am întors acasă, am văzut c–o mâncase. Zăcea într–un colț, privindu–mă. Se uita la mine când făceam focul şi îmi pregăteam masa de seară. Ochii lui galbeni mă urmăreau oriunde m–aş fi dus.

Pentru că mi–era frică de el, în noaptea aceea am dormit pe bolovan, iar dimineața, când am ieşit, i–am lăsat desfăcută deschizătura de sub gard ca să poată pleca. Dar era tot acolo când m–am întors, zăcând la soare cu capul pe labe. Am prins cu sulița doi peşti şi i–am gătit pentru masa de seară. Era foarte slăbit, aşa că i–am dat şi lui unul, iar după ce a mâncat, a venit şi s–a aşezat lângă foc, privindu–mă cu ochii lui galbeni, foarte înguşti şi migdalați.

Timp de patru nopți am dormit pe bolovan, şi în fiecare dimineață i–am lăsat desfăcută deschizătura de sub gard ca să poată pleca. în fiecare zi am prins cu sulița câte un peşte pentru el şi întotdeauna când ajungeam acasă îl găseam lângă gard, aşteptând să i–l dau. Nu voia să ia peştele din mâna mea, aşa că trebuia să i–l pun pe pământ. O dată mi–am întins mâna spre el, dar s–a dat înapoi şi şi–a arătat colții.

În cea de–a patra zi, când m–am întors mai devreme de pe stânci, nu mă mai aştepta la gard. M–a cuprins un simțământ ciudat. întotdeauna, înainte de a mă întoarce, speram să fi plecat. Dar acum, în timp ce mă strecuram pe sub gard, n–am mai simțit acelaşi lucru.

L–am strigat „Hei, Câine!", pentru că n–aveam alt nume pentru el.

Am alergat spre adăpost, chemându–l. Era înăuntru. Tocmai se ridica în picioare, întinzându–se şi căscând. S–a uitat mai întâi la peştele pe care–l adusesem, apoi la mine şi a dat din coadă.

În noaptea aceea am rămas înăuntru. înainte să adorm m–am gândit la un nume pentru el, pentru că nu–i puteam spune Câine. M–am gândit să–i zic Rontu, ceea ce pe limba noastră înseamnă Ochi de Vulpe.

CAPITOL XVI.

Corabia oamenilor albi nu s–a întors nici în primăvara aceea, nici în vară. Dar în fiecare zi, fie că mă aflam pe promontoriu ori adunam scoici de pe stânci sau meşteream la canoea mea, m–am uitat după ea. M–am mai uitat şi după corabia roşie a aleuților.

Nu prea ştiam ce–aş fi făcut dacă veneau aleuții. M–aş fi putut ascunde în peştera în care pusesem la păstrare mâncare şi apă, pentru că era înconjurată de tufăriş des, iar la gura râpei se putea ajunge doar dinspre mare. Aleuții nu folosiseră izvorul şi nici nu ştiau de el pentru că era un altul aproape de locul în care îşi ridicaseră tabăra. Dar ar fi putut să găsească peştera din întâmplare şi–atunci trebuia să fiu pregătită să–mi iau tălpăşița.

De–asta m–am apucat de lucru la canoea pe care–o abandonasem pe bancul de nisip. M–am dus în locul în care erau ascunse celelalte bărci, dar se uscaseră şi erau crăpate. Mai erau şi foarte grele – unei fete i–ar fi fost greu să le împingă în apă, chiar uneia puternice, aşa ca mine.

Fluxul şi refluxul aproape că o îngropaseră şi am muncit din greu mai multe zile ca s–o scot din nisip. Pentru că vremea era caldă, n–am mai făcut drumuri dus–întors de la şi spre adăpostul de pe promontoriu, ci mi–am pregătit mâncarea pe bancul de nisip, iar noaptea am dormit în canoe, ca să nu mai irosesc timpul.

Chiar şi canoea asta era prea mare ca s–o pot împinge cu uşurință în apă sau ca s–o trag afară, aşa că m–am apucat s–o micşorez. Pentru asta, am slăbit toate scândurile, tăind legăturile şi încălzind catranul care le ținea laolaltă. Pe urmă am scurtat scândurile la jumătate, folosind cuțite făcute dintr–o piatră neagră care se găseşte într–un singur loc de pe insulă, apoi le–am prins înapoi cu alte legături şi cu catran.

Când am terminat de meşterit la canoe, nu mai era aşa de frumoasă cum fusese înainte, dar puteam s–o ridic de un capăt şi s–o trag în apă.

În toată vremea cât am lucrat la canoe, adică aproape toată vara, Rontu a stat cu mine, fie că dormea la umbra bărcii ori alerga de colo–colo pe bancul de nisip, urmărind pelicanii care se aciuaseră pe–acolo în număr foarte mare fiindcă erau o grămadă de peşti prin apropiere. N–a prins niciodată vreo pasăre, însă nu se dădea bătut, până ajungea să–i iasă limba de–un cot.

Şi–a învățat repede numele şi încă multe alte cuvinte care însemnau ceva pentru el. De pildă *zalwit,* care–i în limba noastră cuvântul pentru pelican, şi *naip,* care înseamnă peşte. Vorbeam adesea cu el, folosind cuvintele astea sau unele asemănătoare şi multe altele pe care nu le–nțelegea, ca şi cum i–aş fi vorbit unuia din neamul meu.

De pildă, după ce furase un peşte deosebit pe care–l prinsesem pentru cină, ziceam:

— Rontu, spune–mi, cum se face că eşti un câine atât de frumos, dar atât de hoțoman?

El îşi clătina capul într–o parte, apoi în cealaltă, deşi nu înțelegea decât două vorbe, şi se uita la mine. Sau ziceam:

— E o zi frumoasă. N–am mai văzut oceanul atât de liniştit, iar cerul seamănă cu o scoică albastră. Cât crezi că o să mai avem parte de zile dintr–astea?

Rontu se uita în sus spre mine în acelaşi fel şi, cu toate că nu înțelegea nicio vorbă, se purta ca şi cum ar fi priceput.

Toate astea mă făceau să nu mă simt singură. Nu mi–am dat seama de singurătatea în care trăisem până când nu l–am avut pe Rontu ca să–i vorbesc.

Când canoea a fost gata şi catranul s–a uscat, am vrut să văd cum pluteşte pe valuri şi dacă pătrunde apă printre scânduri, aşa că am plecat într–o călătorie lungă în jurul insulei. Drumul mi–a luat o zi întreagă, din zori şi până s–a făcut noapte.

Pe Insula Delfinilor Albaştri sunt multe peşteri cu deschidere spre mare; o parte sunt mari şi înaintează mult în interiorul falezei. Una dintre ele se afla în apropierea promontoriului pe care–mi ridicasem adăpostul.

Avea o intrare îngustă, nu cu mult mai mare decât lățimea canoei mele, dar înăuntru se lărgea, devenind mai încăpătoare decât adăpostul meu de pe promontoriu.

Pereții erau negri şi lucioşi şi se arcuiau undeva sus, deasupra capului meu. Apa era aproape la fel de neagră, afară de locul pe unde intra lumina de la intrare. Aici avea o culoare aurie şi puteai vedea peştii înotând încoace şi–ncolo. Erau diferiți de peştii de la recife: aveau ochi mai mari şi înotătoare care pluteau departe de corp, ca nişte alge.

Din galeria asta se deschidea o alta, mai mică şi atât de întunecoasă încât nu puteam vedea nimic. Era o linişte adâncă înăuntru; nu se auzea zgomotul valurilor lovindu–se de țărm, ci numai clipocitul apei care atingea pereții stâncoşi. M–am gândit la zeul Tumaiyowit care se supărase pe Mukat şi coborâse adânc, adânc într–o altă lume, şi m–am întrebat dacă nu cumva s–o fi dus într–un loc ca ăsta.

Mult mai încolo se zărea o pată de lumină nu mai mare decât mâna mea, aşa că, în loc să mă întorc, cum aveam de gând să fac, m–am lăsat dusă de curent spre ea, făcând multe ocoluri, până am ajuns într–o sală foarte asemănătoare cu prima.

Pe–o latură a acesteia era o lespede largă de stâncă, care ajungea până la mare printr–o deschizătură îngustă. Cu toate că fluxul era în toi, lespedea ieşea afară din apă. Era un loc potrivit ca să ascunzi o canoe, care putea fi ridicată şi ascunsă acolo unde nimeni n–o putea găsi.

Lespedea se unea cu faleza chiar sub adăpostul meu. Nu–mi trebuia decât un drum care să ducă până la peşteră şi aş fi avut canoea la–ndemână.

— Am dat peste ceva grozav! i–am zis lui Rontu.

Rontu nu m–a auzit. Se uita la un diavol de mare, la o aruncătură de băț de intrarea în peşteră. Peştele ăsta are un cap mic, ochi holbați şi multe brațe. Rontu lătrase toată ziua – la cormorani, la pescăruşi, la foci – la orice mişca. Acum urmărea tăcut arătarea neagră din apă.

Am lăsat canoea să plutească înainte şi m–am chircit ca să mă ascund până când puteam apuca sulița.

Diavolul de mare era în fața noastră, înotând încet aproape de luciul apei, mişcându–şi toate brațele deodată. Când sunt mari, peştii ăştia sunt primejdioşi, pentru că au brațele de lungimea unui om şi te pot cuprinde cu ele cât ai clipi. Mai au şi o gură largă, cu un cioc ascuțit, aflat în locul în care brațele li se unesc cu capul. Iar ăsta era cel mai mare pe care–l văzusem.

Din cauză că Rontu stătea în fața mea şi nu puteam aşeza canoea mai bine, am fost nevoită să mă aplec pentru a folosi sulița. Când am făcut asta, diavolul de mare a văzut că m–am mişcat şi a împrăştiat în apă un nor de zeamă neagră în care s–a făcut pe dată nevăzut.

Ştiam că diavolul de mare n–avea cum să fie în mijlocul norului ăstuia şi că ajunsese mai în față. Aşa că n–am țintit cu sulița spre el, ci am luat vâsla şi–am aşteptat să apară. Acum era cam la două lungimi de canoe de mine şi, chiar dacă aş fi vâslit repede, nu l–aş fi putut ajunge.

— Rontu, i–am zis, pentru că se uita la norul negru din apă, mai ai multe de învățat despre diavolul de mare.

Rontu nu m–a privit şi nici n–a lătrat. A dat din cap într–o parte şi–apoi în cealaltă, încă uimit, apoi şi mai mirat când norul a dispărut şi n–a mai rămas decât apa limpede.

Diavolii de mare sunt cel mai bun lucru din ocean pe care–l poți mânca. Au carnea albă, moale şi foarte dulce. Dar sunt foarte greu de prins dacă n–ai un anumit fel de sulițã, pe care m–am hotărât să mi–o fac în timpul iernii, când aş fi avut mai mult timp.

Mi–am dus canoea până la Golful Coralilor, care nu era departe de peşteră şi am tras–o pe țărm, la adăpost de furtunile iernii. Acolo avea să stea la loc sigur până–n primăvară, când aveam s–o ascund în peştera pe care–o găsisem împreună cu Rontu. O puteam mânui uşor cu vâsla şi nu lua apă. Eram foarte bucuroasă.

CAPITOL XVII.

Furtunile au început devreme, cu ploi urmate de vânt care lovea cu putere insula şi umplea aerul de nisip. În vremea asta mi–am mai făcut

un veşmânt, însă cea mai mare parte a timpului mi–am petrecut–o meşterind o suliță cu care să prind diavolul de mare uriaş.

Văzusem cum se face o astfel de suliță, la fel cum îl văzusem pe tata făcând arcuri şi săgeți, dar nu ştiam prea multe despre ea, cum nu ştiusem nici despre celelalte. Mi–am adus totuşi aminte cum arăta şi cum era folosită. Şi–aşa, din aduceri–aminte, după multe ceasuri de muncă şi după mai multe greşeli, stând pe podea, cu Rontu care dormea alături, în timp ce furtunile îmi izbeau acoperişul, am făcut–o.

Din cei patru dinți de focă–elefant care–mi rămăseseră, am reuşit să păstrez doar unul întreg, însă din el am putut scoate un vârf de suliță ascuțit. Apoi am făcut un inel şi l–am prins la capătul prăjinii, iar în el am potrivit vârful, legat cu o frânghie lungă, împletită din tendoane de focă. Când sulița era aruncată spre un diavol de mare, capătul se desprindea de prăjina ce plutea pe apă, iar vârful ascuțit rămânea prins de frânghia pe care ți–o legai la încheietura mâinii. Cel mai bun lucru la sulița asta era că putea fi aruncată de la depărtare.

În prima zi de primăvară m–am dus la Golful Coralilor cu noua mea suliță. Ştiam că venise primăvara pentru că în ziua aceea, în zori, cerul era plin de cârduri de păsări. Erau mici şi negre şi veneau doar în anotimpul ăsta. Soseau din sud şi stăteau două zile, căutând de mâncare prin râpe, apoi îşi luau cu toatele zborul spre nord.

Rontu n–a mers cu mine pe plajă pentru că nu se mai întorsese după ce îi dădusem drumul din îngrăditura adăpostului. În iarna aceea, câinii sălbatici ajunseseră de mai multe ori până la adăpostul meu fără ca el să–i fi băgat în seamă; însă în noaptea de dinainte, au venit, apoi au plecat, iar el a rămas lângă gard. A stat acolo scâncind şi s–a învârtit de colo–colo. Mă neliniştea să–l văd purtându–se atât de ciudat, şi, în cele din urmă, când n–a mai vrut să mănânce, i–am dat drumul.

Acum împingeam canoea în apă şi mă lăsam dusă de curent către reciful în care trăiau diavolii de mare. Apa era atât de limpede încât aducea cu aerul dimprejurul meu. Jos, în adânc, ferigile de mare se mişcau ca sub adierea unei brize care ar fi bătut pe–acolo, iar printre ele mişunau diavolii de mare, târându–şi brațele lor lungi.

Era plăcut să fiu din nou pe mare după furtunile din iarnă, cu sulița cea nouă în mână, însă toată dimineața, cât am umblat să prind diavolul de mare uriaş, nu mi–am putut lua gândul de la Rontu. Ar fi trebuit să fiu fericită şi, cu toate astea, când mă gândeam la el, nu eram. Avea să se întoarcă, m–am întrebat, sau s–a dus să trăiască alături de câinii sălbatici? Va fi iarăşi duşmanul meu? Dacă avea să–mi devină din nou duşman, ştiam că n–aş fi putut niciodată să–l omor, odată ce–mi fusese prieten.

Când soarele s–a ridicat sus pe cer, am ascuns canoea în peştera pe care–o găsisem, pentru că venise din nou vremea în care aleuții s–ar fi putut întoarce; apoi, ducând cei doi bibani pe care–i prinsesem cu

sulița, dar fără diavolul de mare uriaş, am început să mă cațăr pe faleză. îmi pusesem în gând să fac o cărare de la peşteră până la adăpostul meu, dar mi–am dat seama că putea fi văzută de pe o corabie sau de oricine s–ar fi aflat pe promontoriu.

Urcuşul a fost greu. Când am ajuns sus, m–am oprit să–mi trag răsuflarea. Dimineața era liniştită, se auzeau doar zgomotele păsărilor mici care zburau din tufă–n tufă şi țipetele pescăruşilor cărora nu le plăceau oaspeții nepoftiți. Apoi am auzit zgomotele făcute de nişte câini care se luptau. Larma venea de departe – poate din râpă – şi, luându–mi arcul şi săgețile, m–am grăbit într–acolo.

Am coborât pe drumeagul care ducea la izvor, împrejurul lui erau urme lăsate de câinii sălbatici, iar printre ele le–am văzut şi pe cele mari ale lui Rontu. Urmele duceau către râpa care coteşte spre mare. Am auzit din nou zgomotul îndepărtat al unei încăierări. Din cauza arcului şi–a săgeților am străbătut destul de încet râpa.

În cele din urmă am ajuns la locul în care râpa se deschidea într–o pajişte, chiar la capătul unei stânci din partea de jos a falezei. Cândva, pe timp de vară, cu mult timp în urmă, cei din tribul meu stătuseră pe–aici. Adunau scoici de pe stânci şi le mâncau chiar aici, lăsând cochiliile care, după mai multe veri, se adunaseră într–o grămadă mare. Deasupra ei crescuse iarbă şi o plantă cu frunze groase numită *gnapan.*

Pe dâmbul ăsta, printre ierburi şi plante, stătea Rontu, aşezat cu fața la mine şi cu spatele la faleză, înaintea lui, aşezați ca într–o jumătate de cerc, erau câinii sălbatici. La început am crezut că haita îl împinsese spre stâncă şi se pregătea să–l atace. Dar am băgat repede de seamă că doi câini şedeau mai în față, între haită şi Rontu, şi aveau boturile ude de sânge.

Unul dintre ei era şeful, cel care–i luase locul lui Rontu după ce venise la mine. Pe celălalt, un câine cu pete, nu–l mai văzusem. Lupta se dădea între Rontu şi câinii ăştia doi. Ceilalți aşteptau să se repeadă la cel care avea să fie învins.

Fiindcă făcea o asemenea gălăgie, haita nu mă auzise când ieşisem din desiş şi nici nu mă văzuse stând la marginea pajiştii. Lătrau aşezați în fund, privindu–i încremeniți pe ceilalți. Dar eram sigură că Rontu ştia că mă aflam pe undeva pe–aproape, pentru că–şi ridicase capul şi amuşina aerul.

Cei doi câini se învârteau în sus şi–n jos la poalele dâmbului, privindu–l pe Rontu. Probabil că încăierarea începuse lângă izvor şi–l urmăriseră până în locul în care el se hotărâse să dea lupta.

Avea stâncile falezei în spate, aşa că nu puteau ajunge la el din partea aceea şi încercaseră să găsească o altă cale. Ar fi fost mult mai uşor dacă unul l–ar fi putut ataca din spate, iar celălalt din față.

Rontu a rămas pe loc, în vârful dâmbului. Când şi când îşi cobora capul ca să–şi lingă o rană de la picior, însă nu–şi lua niciodată privirea de la cei doi câini care se învârteau în sus şi–n jos.

Aş fi putut trage în ei, pentru că erau destul de aproape ca să–i ajung cu arcul, sau să gonesc haita, dar am rămas în desiş şi–am privit. Lupta se ducea între ei şi Rontu. Dacă o opream, s–ar fi încăierat din nou, poate într–un loc în care sorții n–ar mai fi fost de partea lui.

Rontu şi–a lins din nou rana, de data asta fără să se mai uite la cei doi câini care treceau încet pe lângă dâmb. M–am gândit că era o păcăleală şi chiar aşa s–a dovedit a fi, pentru că dintr–odată s–au repezit la el. Au venit din două laturi ale colinei, cu urechile date pe spate şi cu dinții rânjiți.

Rontu nu i–a aşteptat să sară la el, ci, repezindu–se la cel care era mai aproape, s–a răsucit şi, lăsându–şi capul în jos, l–a apucat de piciorul din față. Haita nu scotea niciun sunet. în liniştea aceea, am auzit sunetul osului care se rupea, iar câinele s–a dat îndărăt pe trei picioare.

Câinele cu pete a ajuns în vârful dâmbului. Rontu s–a întors cu fața spre el, îndepărtându–se în goană de cel pe care–l schilodise, însă nu s–a mişcat îndeajuns de repede ca să se ferească imediat ce s–a repezit la el. Fiindcă se răsucise, dinții care ar fi trebuit să i se înfigă în beregată l–au nimerit în coaste, iar el a căzut.

În clipele acelea, pe când zăcea acolo, pe iarbă, cu celălalt câine rotindu–se precaut în jurul lui şi cu haita apropiindu–se încet, fără să mă mai gândesc la ce făceam, am potrivit o săgeată în arc. Între Rontu şi vrăjmaşul lui era destul loc, aşa că puteam pune capăt luptei înainte ca Rontu să fie rănit şi mai tare sau ca haita să se repeadă la el. Cu toate astea, la fel ca mai înainte, n–am dat drumul săgeții. Câinele cu pete s–a oprit, s–a întors şi s–a repezit din nou, de data asta din spate.

Rontu încă mai zăcea pe iarbă, cu labele sub el, şi m–am gândit că nu văzuse cum se repezea celălalt, însă de unde stătea ghemuit, deodată s–a ridicat şi şi–a înfipt dinții în gâtul câinelui.

S–au rostogolit împreună până Ia poalele dâmbului, dar Rontu nu i–a dat drumul. Haita aştepta neliniştită în iarbă.

Peste puțină vreme, Rontu s–a ridicat în picioare şi l–a lăsat pe câinele cu pete unde căzuse. S–a dus în vârful dâmbului, şi–a înălțat capul şi a urlat prelung. Nu mai auzisem sunetul ăsta. Era un sunet care însemna multe lucruri pe care nu le înțelegeam.

A trecut în fugă pe lângă mine şi a traversat râpa. Când am ajuns la adăpost, era acolo şi mă aştepta, ca şi cum n–ar fi fost plecat nicăieri şi nu s–ar fi întâmplat nimic.

Tot restul vieții lui, Rontu n–a mai plecat, iar câinii sălbatici care, din cine ştie ce pricină, s–au despărțit în două haite, nu s–au mai întors niciodată pe promontoriu.

CAPITOL XVIII.

Se făcuseră o mulțime de flori în primăvara aceea, pentru că în iarnă plouase din belşug. Covoare de flori care cresc pe nisip – de culoare roşie şi cu o pată uneori roz, alteori albă – acopereau dunele. Tufişurile de *yucca* se înălțaseră printre stâncile din râpă. Aveau în vârfuri ciorchini de gogoşele încrețite, cam de mărimea unor pietricele şi de culoarea soarelui la răsărit. Lupinul creştea în locurile pe unde curg izvoare. De pe stâncile scăldate în soare ale falezei, în crăpături în care nimeni n–ar crede că poate creşte ceva, răsăreau micile potire roşii şi galbene ale tufişurilor *cornul.*

Mai erau şi o grămadă de zburătoare: multe păsări colibri – care pot sta nemişcate în aer, arătând ca nişte bucățele de piatră şlefuită şi care au limbi lungi cu care sorb mierea –, gaițe albastre – care sunt nişte păsări certărețe – şi ciocănitori cu alb şi negru, care făceau găuri în tulpinile de *yucca* şi în stâlpii acoperişului meu, ba chiar şi în oasele de balenă ale gardului.

Mierle cu aripi roşii veneau şi ele în zbor din sud, şi mai erau şi cârduri de ciori şi–o pasăre cu trup galben şi cap stacojiu, pe care n–o mai văzusem niciodată.

O pereche de astfel de păsări îşi făcuse cuib într–un copăcel pipernicit din apropierea adăpostului meu. Era împletit din fibre de la un tufiş de *yucca,* cu o mică deschizătură în vârf şi atârna în jos ca o traistă. Mama a făcut două ouă pestrițe pe care ea şi perechea ei le–au clocit cu rândul. După ce puii au ieşit din ouă, am pus bucăți de melci de mare sub copac, iar pasărea şi–a hrănit puii cu ele.

Puii nu le semănau mamei şi tatălui lor, pentru că erau cenuşii şi foarte urâți, însă i–am luat din cuib şi i–am pus într–o colivie mică pe care–am făcut–o din stuf. Aşa că, la sfârşitul primăverii, când toate păsările, în afară de ciori, au plecat de pe insulă, zburând spre miazănoapte, am rămas cu aceşti doi pui, să–mi fie prieteni.

În scurtă vreme le–au crescut pene frumoase, asemenea celor ale părinților lor, şi–au început să scoată acelaşi sunet: *rip, rip.* Numai că era blând şi limpede şi mult mai melodios decât strigătele pescăruşilor ori ale ciorilor sau decât croncănitul pelicanilor, care seamănă cu cearta unor moşi fără dinți.

Înainte de venirea verii, colivia a devenit neîncăpătoare pentru cele două păsări ale mele, dar, în loc să mă apuc să fac una mai mare, i–am tăiat fiecăreia vârful unei aripi, ca să nu mai poată zbura, şi le–am dat drumul prin casă. Până să le crească iarăşi aripile, se învățaseră să–mi mănânce din palmă. Săreau de pe acoperiş şi se aşezau pe mâna mea, cerând mâncare şi scoțând sunetul acela al lor: *rip, rip.*

Când au început să le dea penele, le–am tăiat din nou aripile. De data asta le–am dat drumul prin îngrăditură, şi țopăiau pe–acolo după

mâncare sau se aşezau în cârca lui Rontu, care se învățase deja cu ele. După ce le–au crescut iarăşi penele, nu le–am mai tăiat aripile, dar nu s–au dus niciodată mai departe de râpă, iar noaptea se întorceau mereu ca să doarmă şi, indiferent cât de mult mâncaseră, ca să mai ceară hrană.

Pe una dintre păsări, pentru că era mai mare, am numit–o Tainor. I–am dat numele după un băiat care–mi plăcea şi care fusese ucis de aleuți. Pe cealaltă pasăre am numit–o Lurai, pentru că aşa aş fi vrut să mă cheme, în loc de Karana.

În timpul cât am îmblânzit păsările, mi–am mai făcut o fustă, tot din fibre de *yucca* pe care le–am înmuiat în apă şi le–am împletit în mănunchiuri. Am făcut–o la fel ca pe celelalte, cu nişte cute pe lungime. Era desfăcută în amândouă părțile şi–mi ajungea până la genunchi. I–am făcut un brâu din piele de focă, pe care îl puteam lega cu un nod. Tot din piele de focă mi–am mai făcut şi o pereche de sandale, ca să pot merge pe dune când ardea soarele sau numai ca să arăt frumos atunci când purtam fusta cea nouă din mănunchiuri de *yucca.*

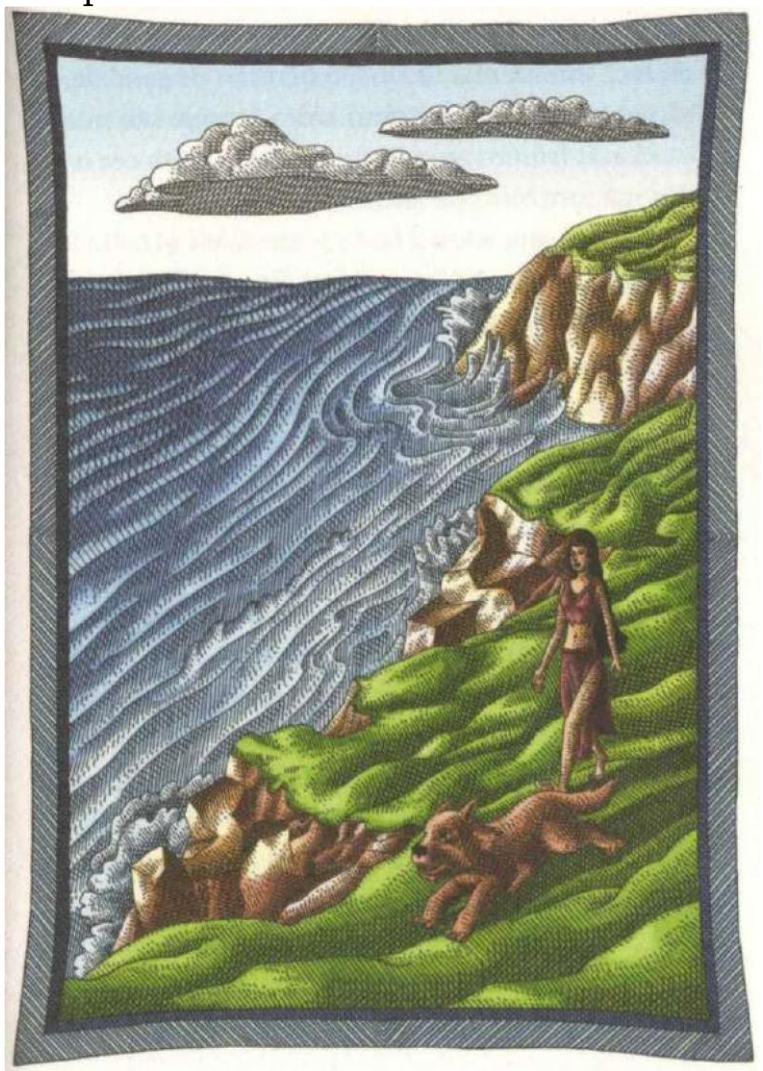

Îmi puneam adesea fusta şi sandalele şi colindam pe faleză cu Rontu. Uneori îmi făceam şi–o coroniță de flori pe care mi–o prindeam în păr. După ce aleuții i–au omorât pe bărbații din tribul nostru la Golful

Coralilor, toate femeile noastre şi–a pârlit părul, scurtându–l în semn de doliu. Şi eu mi–am pârlit părul cu o făclie, dar acum îmi crescuse la loc şi–mi ajungea până la mijloc. îl pieptănam cu cărare pe mijloc, lăsându–l liber pe spate ori, dacă purtam coroniță, îl împleteam în cozi pe care le prindeam cu ace din oase de balenă.

Am mai făcut o coroniță pe care i–am pus–o lui Rontu la gât, dar lui nu i–a plăcut. Mergeam împreună pe faleză, privind marea şi, cu toate că nici în primăvara aceea nu s–a întors corabia oamenilor albi, am avut parte de clipe fericite. Aerul mirosea a flori şi păsările cântau pretutindeni.

CAPITOL XIX.

A venit din nou vara şi eu tot nu reuşisem să prind diavolul de mare uriaş care trăia în apropierea peşterii.

În primăvară, m–am dus în fiecare zi cu Rontu să–l caut. Puneam canoea pe apă şi vâsleam încet prin peşteră, de la o intrare la cealaltă, câteodată de mai multe ori la rând. Prin locurile în care pe apa neagră apăreau petice de lumină am văzut mulți diavoli de mare, dar nu pe cel uriaş.

În cele din urmă am încetat să–l mai caut şi–am început să adun melci de mare pentru iarnă. Cei din cochiliile roşii au cea mai dulce carne şi sunt cei mai buni pentru pus la uscat, dar şi cei verzi şi negri sunt buni. Pentru că sunt cei mai dulci, cei roşii le cad adesea pradă stelelor de mare.

Făptura asta în formă de stea se aşază peste cochilia unui melc de mare. Cu cele cinci brațe ale ei, întinse pe stânca de care e prins melcul de mare, prinde melcul cu ventuzele şi apoi începe să se ridice. Steaua de mare trage de cochilia melcului, uneori zile în şir, ținând–o bine cu ventuzele şi împingând cu brațele până când cochilia grea se desprinde de corpul melcului.

Într–o dimineață am plecat din peşteră şi am vâslit până la recifuł care se uneşte cu ea.

Am petrecut mai multe zile adunând câteva scoici de pe stâncile din Golful Coralilor, dar am pândit recifuł şi am aşteptat vremea potrivită pentru cules. Asta se–ntâmplă când sunt puține stele de mare care să se hrănească, pentru că e la fel de greu să smulgi una de pe un melc de mare ori să–l desprinzi pe acesta de pe stâncă.

Venise refluxul şi o mare parte din recif ieşise de sub apă. Pe marginile lui erau mulți melci de mare roşii şi doar câteva stele de mare, aşa că, până când soarele a ajuns sus pe cer, am umplut fundul canoei.

Nu bătea vântul în ziua aceea şi, pentru că puteam căra tot ce aveam, am legat canoea, apoi, cu Rontu după mine, m–am cățărat pe recif în căutare de peşti pe care să–i vânez cu sulița, pentru masa de seară.

Dincolo de bancurile de alge, delfinii albaşti făceau salturi. Printre alge, vidrele se jucau, neobosite. Şi peste tot, primprejurul meu, pescăruşii prindeau moluşte, care erau foarte numeroase în acel an. Moluştele se prind de frunzele plutitoare ale algelor, iar în anul acela erau atât de multe, încât algele din apropierea recifului erau trase la fund. Dar mai rămâneau scoici la care pescăruşii puteau ajunge; le apucau în ciocuri, zburau cu ele la înălțime mare deasupra recifului şi le lăsau să cadă. Apoi se repezeau la ele şi culegeau de pe stânci carnea din cochiliile sfărâmate.

Moluştele cădeau pe stâncile recifului ca o ploaie, ceea ce pe mine mă înveselea, nu însă şi pe Rontu, care nu înțelegea ce fac pescăruşii. Ferindu–mă când într–o parte, când într–alta, m–am îndreptat spre capătul recifului, unde trăiesc peştii cei mai mari. Cu un fir dintr–un tendon de focă şi–un cârlig făcut dintr–o cochilie de melc de mare am prins doi peşti dintre aceia care au capete mari şi dinți lungi, dar sunt buni de mâncat. I–am dat unul lui Rontu şi, întorcându–mă la canoe, am adunat arici de mare purpurii pe care să–i folosesc la vopsit lucruri.

Rontu, care alerga înaintea mea, a lăsat dintr–odată peştele şi s–a oprit să se uite în jos, peste marginea recifului.

Acolo, înotând în apa limpede, erau un diavol de mare. Era chiar acela pe care îl căutam eu. Era uriaşul!

Aici vezi rar diavoli de mare, pentru că lor le plac apele adânci, iar apa din această parte a recifului nu–i deloc adâncă. Poate că stătea în peşteră şi venea aici numai când nu mai găsea de mâncare.

Rontu n–a scos niciun sunet. Am potrivit vârful suliței şi funia lungă cu care–o țineam prinsă de încheietura mâinii. Pe urmă m–am târât înapoi până la marginea recifului.

Uriașul nu se mișcase. Înota aproape de suprafața apei şi i–am putut vedea clar ochii. Erau de mărimea unor pietre mai mici, bulbucați, cu margini negre şi galbeni la mijloc, ca ochii unui duh pe care l–am văzut odată, într–o noapte în care ploua şi fulgerele brăzdau cerul.

În locul în care–mi sprijineam mâinile era o scobitură adâncă în care se ascundea un peşte.

De la mine până la uriaş era cât jumătate din lungimea suliței mele şi, pe când îl priveam, unul dintre brațele lui lungi s–a întins ca un şarpe şi a încercat să intre în scobitură. A trecut pe lângă peşte ocolind stânca, apoi capătul i s–a îndoit. Pe când brațul se încolăcea împrejurul peştelui, prinzându–l dinapoi, m–am ridicat într–un genunchi şi am aruncat sulița.

Țintisem capul uriaşului, dar, cu toate că era la fel de mare cât amândoi peştii mei şi–l puteam ținti bine, nu l–am nimerit. Sulița a căzut prin apă şi s–a dus într–o parte. Imediat, diavolul de mare a fost înconjurat de un nor negru. Nu mai vedeam decât brațul lui lung care încă nu dăduse drumul prăzii.

Am sărit în picioare ca să trag sulița înapoi, zicându–mi că aş putea s–o arunc din nou. Pe când făceam asta, bățul ei a ieşit deasupra apei şi am văzut că vârful ascuțit se desprinsese.

În aceeaşi clipă, funia s–a întărit. N–am mai putut s–o țin şi, dându–mi seama că am nimerit diavolul de mare, am dat repede drumul colacului de frânghie pe care–l țineam, pentru că, dacă se desface repede, o funie îți poate răni mâinile când se freacă de ele sau se poate încurca.

Ca să înoate, diavolul de mare nu foloseşte înotătoare, precum alte vietăți din mare. El trage apă printr–o gaură care se află în partea din față a trupului său şi o dă afară prin spate, prin două deschizături, însă numai când înoată încet poți vedea cum ies cele două şuvoaie de apă. Când se mişcă repede, nu zăreşti decât o dâră prin apă.

Colacul de frânghie pe care l–am aruncat pe stâncă sărea şi şuiera pe măsură ce se desfăşura. Şi–apoi n–a mai rămas frânghie deloc. Coarda s–a întărit pe încheietura mâinii mele şi, ca să mai domolesc zdruncinătura, am sărit peste scobitură, înspre partea în care o luase uriaşul. Cu frânghia în ambele mâini, dar încă prinsă de încheietura mâinii, mi–am înțepenit picioarele pe stânca alunecoasă şi m–am lăsat pe spate.

De la greutatea diavolului de mare, frânghia stătea gata să plesnească. începuse să se întindă şi, temându–mă că o să se rupă, am înaintat, dar l–am silit să mă tragă, cu fiecare pas.

O luase spre peşteră, pe lângă marginea recifului. Peştera era la o depărtare bunicică. Dacă ar fi ajuns acolo, l–aş fi scăpat cu siguranță. Canoea era legată chiar în fața mea. De–ndată ce m–am urcat în ea, l–am lăsat să mă tragă până când a început să obosească. Dar nici vorbă să pot dezlega canoea şi să mai pot ține şi de coardă.

În toată vremea asta, Rontu alerga în sus şi–n jos pe stânca recifului lătrând şi sărind pe mine, ceea ce făcea să–mi fie şi mai greu.

Am înaintat pas cu pas, până când diavolul de mare a ajuns în apa adâncă de lângă peşteră. Era aşa de aproape că a trebuit să mă opresc, chiar dacă funia s–ar fi rupt şi l–aş fi scăpat. Aşa că mi–am adunat puterile şi am rămas pe loc. Funia s–a întins, împroşcând stropi de apă. Auzeam cum se întinde şi eram sigură că o să se rupă. Nu simțeam cum mă taie la mâini, deşi îmi curgea sânge.

Dintr–odată, strânsoarea s–a slăbit şi am fost sigură că a scăpat, dar în clipa următoare am văzut că frânghia biciuia apa, învârtindu–se într–un cerc larg. Diavoul de mare a făcut cale–ntoarsă de la peşteră şi de la recif şi a început să se îndrepte spre nişte stânci care se aflau la o depărtare de două ori mai mare decât lungimea funiei. Şi–acolo ar fi fost Ia adăpost, pentru că erau multe locuri în care se putea ascunde.

În timp ce se îndrepta spre stânci, am tras înapoi jumătate din funie, dar am fost nevoită în scurt timp să–i dau drumul. Se încordase şi începuse iar să se întindă. Aici, apa îmi venea doar cu puțin deasupra taliei şi mi–am dat drumul de pe stânca recifului.

Nu departe de stânci era un banc de nisip şi, păşind cu grijă pe fundul apei, care era plin de gropi, mi–am croit încet drum către el. Rontu înota alături de mine.

Am ajuns la bancul de nisip înainte ca diavolul de mare să se poată ascunde printre stânci. Frânghia a rezistat, iar el s–a întors şi a început din nou să înoate spre peşteră. A făcut de două ori acelaşi lucru. De fiecare dată am tras înapoi o parte din frânghie. A treia oară, pe când intra în apa mai puțin adâncă, m–am dat înapoi pe bancul de nisip ca să nu mă poată vedea şi am tras de funie cu toată puterea.

Uriaşul a alunecat pe nisip. Zăcea cu brațele întinse, pe jumătate în apă, şi mi–am închipuit că e mort. Apoi i–am văzut ochii mişcându–se. înainte să pot striga ca să–l previn, Rontu a alergat spre el şi l–a înşfăcat. Dar diavolul de mare era prea greu ca să–l poată ridica sau scutura. Când fălcile lui Rontu căutau să–l apuce din nou, trei dintre numeroasele brațe i s–au înfăşurat în jurul gâtului.

Diavolii de mare sunt periculoşi doar în apă, unde se pot încolăci în jurul tău cu brațele lor lungi. Brațele astea au şiruri de ventuze pe dedesubtul lor: te pot trage sub apă şi te țin acolo până te îneci. Dar chiar şi pe uscat diavolul de mare te poate răni, pentru că e puternic şi nu moare repede.

Uriaşul îşi vântura brațele, luptându–se să se întoarcă înapoi în apă. încet, încet, îl trăgea pe Rontu după el. Nu mă mai puteam folosi de frânghie pentru că se înfăşurase în jurul picioarelor lui Rontu.

Aveam legat într–o chingă, de cingătoare, cuțitul din os de balenă pe care îl foloseam ca să desfac melci de mare de pe stânci. Tăişul era bont la vârf, dar avea o muchie ascuțită. Am dat drumul colacului de frânghie şi mi–am desfăcut cuțitul în timp ce alergam.

Am trecut în fugă pe lângă diavolul de mare şi m–am aşezat între el şi apa adâncă. I se zbăteau atât de multe brațe că nu mi–ar fi fost de niciun ajutor să–l tai pe vreunul dintre ele. Unul m–a lovit peste picior şi m–a ars ca şfichiul unui bici. Un altul, pe care–l rosese Rontu, zăcea răsucit la marginea apei, de parcă ar fi căutat vreun lucru în jurul căruia să se înfăşoare.

Capul se ridica dintre brațele încolăcite ca o tulpină uriaşă. Ochii aurii cu margini negre priveau drept spre mine. Am putut auzi, peste sunetul valurilor, plescăitul apei şi lătrăturile lui Rontu, pocniturile ciocului, care era mai ascuțit decât cuțitul pe care îl țineam în mână.

Am înfipt adânc cuțitul în trupul uriaşului şi, în timp ce făceam asta, am fost dintr–odată acoperită – sau cel puțin aşa mi s–a părut – cu nenumărate lipitori, care–mi sugeau pielea. Din fericire, aveam liberă mâna în care țineam cuțitul, aşa că l–am înfipt adânc prin pielea groasă a diavolului de mare, de mai multe ori. Ventuzele, care erau prinse de mine şi îmi provocau dureri foarte mari, şi–au slăbit strânsoarea. încetul cu încetul, brațele nu s–au mai mişcat, apoi s–au înmuiat.

Am încercat să trag diavolul de mare afară din apă, dar mă părăsiseră puterile. Nici măcar nu m–am mai întors la recif după canoe; am luat totuşi bățul şi vârful suliței, pentru că muncisem mult la ele, şi funia.

Se făcuse noapte până când am ajuns împreună cu Rontu la adăpost.

Rontu avea o crestătură pe nas de la ciocul uriaşului, iar eu aveam multe tăieturi şi vânătăi.

În vara aceea, am mai văzut doi diavoli de mare uriaşi prin recif, dar n–am mai încercat să–i prind cu sulița.

CAPITOL XX.

La scurt timp după asta am mai adunat două canoe pline cu melci de mare, mai ales dintre cei roşii şi dulci, pe care i–am curățat şi i–am dus acasă. în partea de miazăzi a gardului, unde era soare mai toată ziua, am făcut nişte polițe lungi din crengi şi am pus carnea la uscat. Melcii de mare sunt mai mari de–o palmă şi de două ori mai groşi, atunci când sunt proaspeți, dar se strâng la soare, aşa că trebuie să pui mulți la uscat.

Înainte, pe insulă erau copii care alungau pescăruşii, fiindcă acestora le plac mai mult decât orice melcii de mare. Într–o singură dimineață, dacă lăsam carnea nepăzită, şi–ar fi putut lua zborul cu tot ce adunasem într–o săptămână.

La început, de fiecare dată când mă duceam la izvor sau pe plajă, îl lăsam pe Rontu să–i alunge, dar lui nu–i plăcea şi urla tot timpul cât eram plecată. în cele din urmă am prins nişte cochilii de melci pe o sfoară şi le–am atârnat de pari. Interiorul cochiliilor este strălucitor, iar soarele sclipeşte în ele şi, mişcate de vânt, se–ntorc când într–o parte, când într–alta. După aceea am avut mai puține necazuri cu pescăruşii.

Cu–o plasă pe care mi–o făcusem, am mai prins şi nişte peşti mici, pe care i–am atârnat la uscat ca să–i am iarna, pentru lumină. Cu toată carnea pusă la uscat pe polițe, cu cochiliile strălucind bătute de după vânt şi cu sforile pline de peşte atârnate pe gard, curtea arăta de parcă pe promontoriu ar fi locuit un sat întreg, nu doar Rontu şi cu mine.

În fiecare dimineață, după ce adunam mâncare pentru iarnă, plecam pe mare. La sfârşitul verii aveam să mai adun rădăcini şi semințe ca să le pun la păstrare, dar acum nu mai trebuia să fac nimic. Ne–am dus în multe locuri în acele prime zile de vară: la plaja pe care trăiau focile–elefant, la Peştera Neagră, care era şi mai mare decât prima peşteră pe care–o găsisem, şi la Stânca înaltă pe care cuibăreau cormoranii.

Stânca înaltă se afla la mai mult de–o leghe de insulă şi era neagră şi lucioasă pentru că era acoperită de cormorani. Prima dată când am mers acolo am ucis zece păsări; le–am jupuit şi le–am scos carnea, apoi le–am pus pieile la uscat pentru că aveam de gând să–mi fac o fustă din pene de cormoran.

Peştera Neagră se afla în partea de miazăzi a insulei, aproape de locul în care erau adăpostite canoele. În fața peşterii erau nişte stânci înalte, înconjurate de bancuri adânci de alge şi–aş fi vâslit înainte, pe lângă ele, dacă n–aş fi văzut un vultur de mare zburând. Soarele era spre apus şi aveam mult de mers până acasă, dar vulturul mă făcuse curioasă şi voiam să văd unde trăieşte.

Intrarea în peşteră era mică, la fel ca aceea de la peştera de sub promontoriu, iar eu şi cu Rontu am fost nevoiți să ne ghemuim ca să

intrăm. O lumină slabă venea de–afară şi–am văzut că ne aflam într–o încăpere cu pereți negri şi strălucitori, care se arcuiau undeva foarte sus. La capătul mai îndepărtat al sălii mai era încă o deschizătură mică. Era lungă şi foarte întunecoasă, dar, când am ajuns la capătul ei, ne aflam într–o altă sală, mai mare ca prima şi luminată de–o geană de lumină care venea de la soare, strălucind printr–o deschizătură crestată în tavan.

La vederea luminii care cobora şi a umbrelor care se prelingeau pe pereți, Rontu a lătrat, apoi a început să urle. Ecoul a răsunat prin peşteră, ca şi cum ar fi urlat o întreagă haită de câini. Mi–a trecut un fior rece pe şira spinării.

— Taci! am strigat, punându–mi mâna peste fălcile lui. Ecoul mi–a repetat vorbele prin peşteră.

Am întors canoea şi am pornit–o înapoi spre ieşire. Deasupra acesteia, pe o lespede groasă care străbătea sala dintr–o parte într–alta, privirea mi s–a oprit pe un şir de forme ciudate. Trebuie să fi fost mai mult de douăzeci, sprijinite de peretele negru. Erau de înălțimea mea, cu picioare şi brațe lungi, cu trupurile făcute din stuf şi îmbrăcate în pene de pescăruş. Fiecare avea ochi făcuți din cochilii alungite sau rotunde de melci de mare, dar restul fețelor erau goale. Ochii lor străluceau spre mine, mişcându–se odată cu lumina reflectată de apa unduitoare. Erau mai vii decât ochii celor în viață.

În mijlocul lor era o siluetă aşezată, un schelet. Stătea jos, sprijinit de perete, cu genunchii ridicați, iar între degetele duse la gură avea un fluier făcut din os de pelican.

Mai erau şi alte lucruri pe lespede, printre umbrele dintre siluetele care stăteau în picioare, dar pentru că fusesem dusă de curent departe, într–o altă parte a sălii, am vâslit din nou spre ieşire. Uitasem că venea fluxul. Spre surprinderea mea, ieşirea se îngustase. Acum era prea mică pentru a mai putea trece.

Trebuia să rămânem înăuntru până la reflux, când se însera.

Am vâslit spre colțul cel mai îndepărtat al peşterii. N–am privit înapoi, spre ochii strălucitori ai siluetelor de pe lespede. M–am ghemuit pe fundul canoei şi–am aşteptat ca geana de lumină să slăbească. Deschizătura care dădea spre mare s–a micşorat, apoi a dispărut de tot. A venit noaptea şi o stea a început să strălucească prin deschizătura de deasupra.

Steaua s–a dus şi alta i–a luat locul. Fluxul ridicase canoea spre partea de sus a peşterii, iar apa care se lovea de pereți suna ca o muzică lină cântată la fluier. Au răsunat multe cântece în noaptea aceea lungă, iar eu am avut parte de puțin somn, privind cum se schimbă stelele. Ştiam că scheletul aşezat pe lespede, cântând la fluier, era al unui strămoş de–al meu, iar ceilalți, cu ochi strălucitori – deşi doar nişte

chipuri cioplite – de–asemenea, dar tot nu puteam dormi şi mi–era teamă.

Când s–a crăpat de ziuă şi se pregătea să vină iar fluxul, am plecat din peşteră. Nu am privit în sus la cei care stăteau tăcuți pe lespede şi nici la cel care le cânta din fluier, ci am vâslit repede către marea care se ivea în lumina dimineții. Şi nici nu m–am mai uitat înapoi.

— Cred că peştera asta avea cândva un nume, i–am zis lui Rontu, care se bucura la fel de mult ca mine că scăpase. Dar nu ştiam de ea şi n–am mai auzit pe nimeni vorbind despre ea. O să–i spunem Peştera Neagră şi n–o să mai mergem acolo cât om trăi.

După ce ne–am întors din călătoria la Stânca înaltă, am ascuns canoea în peştera de sub promontoriu. Deşi mi–era greu să fac asta, de fiecare dată ridicam canoea din apă şi o puneam pe lespede, chiar dacă aveam de gând să plec din nou a doua zi.

Au venit şi–au trecut două veri fără ca vânătorii aleuți să se întoarcă, dar în tot timpul ăsta m–am uitat mereu după ei. La apus, când coboram împreună cu Rontu de pe faleză, mă uitam spre ocean ca să le văd corăbiile. Aerul verii era limpede şi puteam vedea cale de mai multe leghe. Oriunde m–aş fi dus cu barca, nu stăteam niciodată mai mult de o jumătate de zi. Când mă întorceam, vâsleam întotdeauna aproape de țărm şi mă uitam după ei.

Ultima oară când am mers la Stânca înaltă au venit aleuții.

Ascunsesem canoea şi mă urcam pe faleză cu zece piei de cormoran în spate. în vârf, m–am oprit un timp şi am privit marea. Deasupra apei erau câțiva nori mici. Unul dintre ei, cel mai mic, nu arăta la fel ca ceilalți şi, când m–am uitat mai bine, am văzut că era o corabie.

Cioburi de lumină de la soare sclipeau pe apă, dar puteam vedea limpede. Erau două pânze: o corabie venea spre insulă. Multă vreme nu mi–am putut da seama ce culoare aveau pânzele. Mă întrebam dac–ar putea fi oamenii albi, deşi acum nu mă mai prea gândeam la ei şi rareori mă mai uitam după ei.

Am lăsat pieile de cormorani atârnate pe gard şi m–am dus la bolovanul de pe promontoriu. Nu puteam vedea mai bine de–acolo, pentru că soarele era jos şi tot oceanul era învăluit în lumină. Apoi, stând acolo, mi–am adus aminte că oamenii albi ar fi venit dinspre răsărit. Corabia asta venea dintr–altă parte – din nord.

Încă nu ştiam sigur că era corabia aleuților, dar m–am hotărât să–mi adun lucrurile pe care urma să le duc în peştera din râpă. Nu aveam prea multe de luat: cele două păsări, fusta pe care mi–o făcusem, uneltele din piatră, mărgelele şi cerceii, penele de cormoran şi toate coşurile şi armele. Cum melcii de mare nu se uscaseră încă, a trebuit să–i las.

După ce am strâns toate lucrurile şi le–am pus lângă deschizătura din gard, m–am întors pe promontoriu. M–am întins pe bolovan ca să nu

pot fi văzută şi nici să nu mă poată descoperi cineva care ar fi privit peste marginea lui, venind dinspre nord. Preț de–o clipă, n–am mai zărit corabia, apoi am văzut că înaintase mai repede decât aş fi crezut. Deja ocolea bancul de alge, prin apropierea stâncilor de la Golful Coralilor. Ultimele raze ale soarelui au strălucit deasupra corăbiei, deasupra provei care semăna cu un cioc de pasăre şi deasupra celor două pânze roşii.

Ştiam că aleuții n–o să coboare pe țărm când e întuneric, aşa că aveam timp până dimineață ca să–mi car lucrurile în peşteră, dar n–am mai aşteptat. Am avut de lucru toată noaptea şi–am făcut de două ori drumul până la peşteră. La răsărit, când mutasem toate lucrurile, m–am întors pentru ultima oară în adăpost. Aici am îngropat cenuşa de la focurile pe care le făcusem şi am aruncat nisip pe polițe şi pe podea. Am dat jos cochiliile pe care le pusesem ca să sperii pescăruşii şi le–am aruncat de pe faleză, laolaltă cu carnea melcilor. în cele din urmă, am măturat cu o aripă de pelican urmele lăsate de picioarele mele. Când am terminat, locul arăta de parcă n–ar mai fi stat nimeni acolo de multă vreme.

Când soarele se ridicase deja pe cer, m–am urcat pe bolovan. Corabia era ancorată în golf. Mai multe canoe îşi aduceau încărcătura la țărm, iar altele ieşiseră pe mare, la vânătoare de vidre. Pe mal era un foc, iar lângă el, o fată. Gătea ceva şi i–am putut vedea părul strălucind în lumina focului.

N–am stat prea mult pe promontoriu. Până acum, mersesem în râpă alegând de fiecare dată alt drum, ca să nu fac potecă. De data asta am luat–o spre apus, de–a lungul falezei, apoi am făcut cale–ntoarsă prin desiş, având grijă să nu las urme. Urmele lui Rontu nu contau, pentru că aleuții ştiau că sunt câini pe insulă.

Peştera era foarte întunecoasă şi mi–a fost greu să–I fac pe Rontu să intre prin deschizătura mică. M–a urmat abia după ce, târându–mă, am ieşit şi–am intrat de mai multe ori. Am astupat intrarea cu pietre şi, pentru că eram obosită, m–am întins şi–am dormit toată ziua. Am dormit până când au început să strălucească stelele printre crăpăturile dintre pietre.

CAPITOL XXI.

În noaptea aceea, când am plecat din peşteră, nu l–am luat pe Rontu cu mine şi–am astupat intrarea ca să nu mă urmeze, pentru că dacă aleuții îşi aduseseră câinii cu ei, cu siguranță le–ar fi simțit mirosul. Am străbătut în linişte desişul, până la promontoriu.

Înainte să mă cațăr în vârful bolovanului înalt am zărit strălucirea focurilor făcute de aleuți. Îşi ridicaseră tabăra pe terasa de stâncă, pe acelaşi loc şi la acelaşi izvor la care mai veniseră şi înainte. Era la mai puțin de–o leghe de peştera mea.

Am stat multă vreme şi–am privit focurile, întrebându–mă dacă n–ar trebui să mă mut într–o altă parte a insulei, poate în peştera unde stătuseră câinii sălbatici. Nu mi–era teamă că mă vor găsi bărbații, pentru că ei munceau pe plajă sau vânau în canoele lor toată ziua. De fată mi–era teamă. în râpă era o încâlceală de tufişuri prin care era greu să treci, dar acolo se găseau seminţe şi rădăcini. S–ar fi putut ca, atunci când mergea să adune de mâncare, să ajungă pe la izvor, să vadă că cineva îl folosea şi să dea de urmele paşilor mei, care duceau la peşteră.

Am stat pe bolovan până când s–au stins focurile aleuților. M–am gândit la tot ceea ce aş fi putut face, la locurile în care–aş fi putut merge şi în cele din urmă m–am hotărât să rămân în râpă. în partea mai îndepărtată a insulei nu erau izvoare, iar dacă m–aş fi mutat acolo, n–aş fi avut unde să ascund canoea, de care se putea să am nevoie.

M–am întors la peşteră şi n–am mai plecat până când nu s–a făcut lună plină. îmi mai rămăsese doar puțină mâncare. M–am urcat împreună cu Rontu pe promontoriu şi, când am trecut pe lângă adăpost, am văzut că din gard fuseseră rupte trei coaste de balenă, însă nu era nimeni acolo, pentru că altfel Rontu ar fi lătrat. Am aşteptat până la reflux, care venea cam pe la răsăritul soarelui, şi–am umplut un coş cu apă de mare şi cu melci. Ne–am întors în peşteră înainte să se lumineze de–a binelea.

Apa de mare a păstrat melcii proaspeți, dar când am vrut să mă mai duc a doua oară, noaptea era prea întunecoasă ca să mai găsesc drumul spre recif. Şi–atunci am fost nevoită să adun rădăcini. Nu puteam strânge prea multe înainte de răsăritul soarelui, aşa că am ieşit afară în fiecare dimineață, în zilele de dinainte de luna nouă. Tot atunci m–am dus şi la recif după melci de mare.

N–am văzut niciun aleut în tot timpul ăsta. Nici fata nu s–a apropiat de peşteră, deşi am băgat de seamă că urmele paşilor ei mergeau până departe, în râpă, unde se dusese să sape după rădăcini. Din fericire, aleuții nu–şi aduseseră câinii cu ei, pentru că altfel ar fi găsit urmele lui Rontu şi ar fi venit după noi până la peşteră.

Şi mie, şi lui Rontu, zilele ni se păreau lungi. La început, Rontu s–a învârtit de colo–colo prin peşteră şi–a stat la intrare, adulmecând printre crăpături. Nu–i dădeam drumul afară decât atunci când ieşeam şi eu, de teamă că s–ar fi putut duce la tabăra aleuților şi nu s–ar mai fi întors. După o vreme, s–a obişnuit şi–a început să stea tolănit toată ziua şi să se uite la ce făceam eu.

Era întuneric în peşteră, chiar şi–atunci când soarele era sus pe cer, aşa că am ars peştişorii mici pe care–i adunasem. La lumina lor am început să–mi fac fusta din pene de cormoran şi–am lucrat în fiecare zi la ea. Cele zece piei de care făcusem rost la Stânca înaltă erau acum uscate, numai bune să fie cusute. Toate erau de la cormorani de parte bărbătească, ale căror pene sunt mai dese şi mai lucioase decât ale femelelor. Fusese simplu să–mi fac fusta din fibre de *yucca.* însă acum voiam una mai bună, aşa că am tăiat pieile cu grijă şi le–am cusut cu mare atenție.

Am făcut mai întâi partea de jos, folosind trei piei şi punându–le cap la cap. Pentru restul fustei, am cusut celelalte piei de–a lungul marginilor, astfel încât penele să cadă într–un sens în partea de sus şi într–altul în cea de jos.

Era o fustă frumoasă şi am terminat–o în ziua de după a doua lună plină. Arsesem toți peştişorii şi, cum nu mai puteam prinde alții înainte de plecarea aleuților, mi–am luat fusta afară, ca să lucrez acolo la ea. Am mai găsit în alte două rânduri urme de paşi prin râpă, dar niciodată prin apropierea peşterii. Am început să mă simt mai în siguranță, pentru că în curând aveau să vină furtunile iernii, iar aleuții aveau să plece înainte să fie din nou lună plină.

Nu văzusem niciodată fusta la lumina soarelui. Era neagră, dar pe dedesubt bătea în verde şi auriu, şi toate penele luceau de parcă ar fi fost în flăcări. Era mai frumoasă decât mi–aş fi putut închipui. Acum, că era aproape gata, lucram mai repede, dar din când în când mă opream ca să mi–o prind în dreptul taliei.

— Rontu, am zis, simțindu–mă amețită de fericire, dacă n–ai fi fost câine, ci cățea, ți–aş fi făcut şi ție una, la fel de frumoasă ca asta.

Rontu, care se întinsese cât era de lung la intrarea în peşteră, şi–a ridicat capul şi a căscat înspre mine, apoi s–a culcat la loc.

Stăteam în lumina soarelui, cu fusta atârnată în talie, când Rontu a sărit în picioare. Am auzit zgomotul unor paşi. Venea dinspre izvor şi, întorcându–mă iute, am văzut o fată care mă privea din desiş.

Sulița era la îndemână, chiar la intrarea în peşteră. Fata nu era la mai mult de zece paşi de mine şi aş fi putut să apuc şi să arunc sulița dintr–o mişcare. De ce n–am aruncat–o, nu ştiu, deşi era dintre aleuții care–i omorâseră pe–ai mei pe plaja de la Golful Coralilor.

A zis ceva şi Rontu a ieşit din peşteră şi s–a îndreptat încet spre ea. I se zbârlise părul pe ceafă, însă apoi s–a apropiat de ea şi a lăsat–o să–l atingă.

Fata s–a uitat la mine şi a făcut un semn cu mâinile, iar eu am înțeles că Rontu era al ei.

— Nu, am strigat, dând din cap. Am apucat sulița.

A dat să se întoarcă şi am crezut că o să fugă înapoi în desiş. A mai făcut un semn din care am înțeles că acum Rontu era al meu. N–am crezut–o. Mi–am ridicat sulița deasupra umărului, gata s–o arunc.

— Tutok, a zis, arătând spre ea.

Eu n–am spus cum mă cheamă. L–am chemat pe Rontu şi el a venit înapoi.

Fata s–a uitat la el, apoi la mine şi a zâmbit. Era mai mare ca mine, dar nu la fel de înaltă. Avea o față lată şi ochi mici, foarte negri. Când a zâmbit, am văzut că dinții îi erau tociți de la mestecat tendoane de focă, dar foarte albi.

Încă mai aveam fusta din pene de cormoran, iar fata a arătat spre ea şi a spus ceva. Era un cuvânt –*wintscha* – care suna precum un cuvânt din limba noastră care înseamnă *frumos.*

Eram aşa de mândră de fustă că nu m–am mai gândit. Aveam sulița în mână, dar am ridicat fusta ca

să strălucească în lumina soarelui.

Fata a sărit de pe lespedea de stâncă, a venit lângă mine şi–a atins–o.

— *Wintscha,* a zis iarăşi.

Deşi n–a spus, voia să ia fusta în mână şi i–am dat–o. Şi–a potrivit–o în dreptul taliei şi a lăsat–o să–i cadă pe şolduri, întorcându–se într–o parte şi într–alta. Era mlădioasă, iar fusta se revărsa împrejurul ei ca apa, dar îi uram pe aleuți, aşa că i–am luat–o.

— *Wintscha,* a zis.

Nu mai auzisem pe cineva vorbind de–atâta vreme încât vorbele–mi păreau ciudate, dar îmi plăcea să le aud, cu toate că ieşeau din gura duşmanului.

A mai rostit şi alte vorbe pe care nu le–am înțeles, dar acum, când spunea ceva, privea peste umărul meu, către peşteră. Arăta spre peşteră, apoi spre mine şi, din mişcările mâinilor ei, se înțelegea că ar face un foc. Ştiam ce voia să–i spun, dar nu i–am zis. Voia să ştie dacă stăteam acolo, în peşteră, ca să vină apoi cu bărbații şi să mă ducă la tabăra lor. Am dat din cap şi am arătat spre capătul mai îndepărtat al insulei, departe, departe, pentru că nu aveam încredere în ea.

Fata se uita în continuare spre peşteră, dar nu mai zicea nimic despre ea. Am ridicat sulița, pe care aş fi putut s–o arunc spre ea. N–am făcut–o, deşi mă temeam că s–ar putea întoarce cu vânătorii.

A venit către mine şi mi–a atins brațul. Nu mi–a plăcut să–i simt mâna. A mai spus ceva şi a zâmbit din nou, apoi s–a dus la izvor şi a băut. în clipa următoare, a dispărut în desiş. Rontu n–a încercat să se ducă după ea. Fata a plecat fără să facă niciun zgomot.

M–am strecurat înapoi în peşteră şi–am început să–mi strâng lucrurile. Aveam toată ziua înainte ca să fac asta, pentru că bărbații trebuie să fi fost la lucru şi nu s–ar fi întors în tabără înainte să se facă noapte.

La căderea nopții, eram gata de drum. Mi–am pus în gând să–mi iau canoea şi să mă duc în partea de apus a insulei. Puteam dormi acolo, pe stânci, până la plecarea aleuților, şi m–aş fi putut muta din loc în loc dacă ar fi fost nevoie.

Am cărat cinci coşuri prin râpă şi le–am ascuns aproape de adăpostul meu. Se făcuse întuneric şi trebuia să mă întorc la peşteră pentru alte două coşuri care mai rămăseseră. M–am strecurat cu grijă prin desiş, m–am oprit chiar deasupra intrării în peşteră şi–am ascultat. Lângă mine, Rontu asculta şi el. Dacă nu era de–al locului, niciun om nu putea să treacă seara prin desiş fără să facă zgomot.

Am trecut pe lângă izvor, m–am oprit şi–am aşteptat, apoi am mers mai departe, la peşteră. Am simțit că venise cineva acolo cât timp fusesem plecată. Poate că mă pândeau în întuneric, aşteptând să intru în peşteră.

Mi–era teamă, asa că n–am mai intrat, ci m–am întors repede din drum. Atunci am văzut ceva în fața peşterii, pe bolovanul neted pe care–l foloseam drept treaptă. Era un colier din nişte pietre negre cum nu mai văzusem niciodată.

CAPITOL XXII.

N–am intrat în peşteră şi nici n–am luat colierul de pe bolovan. în noaptea aceea am dormit pe promontoriu, în locul unde–mi lăsasem coşurile. în zori m–am întors în râpă şi m–am ascuns pe un colț de stâncă împădurit. Era aproape de izvor şi de–acolo vedeam intrarea peşterii.

Soarele a răsărit şi–a luminat râpa. Puteam vedea colierul întins pe bolovan. Erau multe pietre, care păreau şi mai negre decât atunci când le văzusem în întuneric. Voiam să mă cobor la peşteră şi să le număr, să văd dacă le–aş fi putut înfăşură de două ori în jurul gâtului, dar n–am plecat de pe colțul de stâncă.

Am stat acolo toată dimineața. Soarele era sus pe cer când a lătrat Rontu şi–am auzit nişte paşi undeva dedesubt. Fata a ieşit din desiş cântând. A mers spre peşteră, dar, când a văzut colierul zăcând pe bolovan, a tăcut. L–a ridicat, apoi l–a pus din nou la loc şi s–a uitat înăuntrul peşterii. Două dintre coşurile mele mai erau încă acolo. Pe urmă s–a dus şi a băut apă de la izvor şi–a pornit–o prin desiş. Am sărit în picioare.

— Tutok! am strigat, alergând prin râpă. Tutok! La cât de repede a ieşit din desiş, probabil că aşteptase pe–aproape ca să vadă dacă mă întorceam.

Am alergat la stâncă, mi–am pus colierul şi m–am răsucit ca să mă admire. Nu de două, ci de trei ori mi se înfăşurau mărgelele în jurul gâtului. Erau alungite, nu rotunde, o formă la care cu greu poți ajunge şi care cere multă muncă.

— *Wintscha,* a zis.

— *Wintscha,* am repetat după ea, vorba asta sunându–mi ciudat pe limbă.

Apoi am spus cuvântul care însemna „frumos" în limba noastră.

— *Win–tai,* a zis ea şi–a râs, pentru că i se părea ciudat.

A atins colierul, spunându–mi cuvântul pentru acesta, iar eu i l–am zis pe–al meu. Am mai arătat şi spre alte lucruri – izvorul, peştera, un pescăruş în zbor, soarele şi cerul, Rontu dormind – şi–am făcut schimb de nume pentru ele, în timp ce râdeam pentru că erau atât de diferite. Am stat acolo, pe stâncă, şi–am jucat jocul ăsta până când soarele a ajuns pe la apus. Apoi Tutok s–a ridicat şi mi–a făcut cu mâna în semn de rămas–bun.

— *Mah–nay,* a zis ea şi–a aşteptat să audă cum mă cheamă.

— Won–a–pa–lei, am răspuns, ceea ce, după cum am mai spus, înseamnă, Fata cu Păr Lung şi Negru. Nu i–am spus numele meu secret.

— *Mah–nay,* Won–a–pa–lei, a zis ea.

— *Pah–say–no,* Tutok, am răspuns.

Am privit–o cum străbătea desişul. Am aşteptat multă vreme, ascultându–i paşii, până când nu i–am mai putut auzi, apoi m–am dus la promontoriu şi am adus coşurile înapoi în peşteră.

Tutok a venit din nou a doua zi. Am stat pe stâncă, în lumina soarelui strălucitor, făcând schimb de cuvinte şi râzând. Soarele a trecut repede pe cer. Curând a venit vremea să plece, dar s–a întors în ziua următoare. Atunci, pe când se pregătea de plecare, i–am spus numele meu secret.

— Karana, am zis, arătând înspre mine.

A repetat cuvântul, dar n–a înțeles ce însemna.

— Won–a–pa–lei, a zis, încruntându–se.

Am dat din cap. Am repetat, arătând din nou înspre mine:

— Karana.

Şi–a deschis larg ochii negri. Apoi, uşor, a început să zâmbească.

— *Pah–say–no,* Karana, a spus.

În noaptea aceea m–am apucat să meşteresc la un dar pentru ea, în schimbul colierului pe care mi–l dăduse. La început m–am gândit să–i dau o pereche de cercei de–ai mei din os, dar, amintindu–mi că nu are găuri în urechi şi că am un coş cu cochilii de melci de mare deja tăiate în rotocoale subțiri, m–am hotărât să–i fac o coroniță pentru păr. Am făcut câte două găuri în fiecare dintre rotocoale, folosind spini şi nisip fin. între ele am pus zece cochilii de melci *olivella,* care nu erau mai mari ca vârful degetului meu mic, apoi le–am prins pe toate laolaltă cu tendoane de focă.

Am lucrat cinci nopți la coroniță şi, într–a cincea zi, când a venit, i–am dat–o; i–am pus–o în jurul capului şi i–am legat–o la spate.

— *Wintscha,* mi–a zis şi m–a îmbrățişat.

Era aşa de bucuroasă, că am uitat cât de tare mă usturau degetele de la făcut găuri în cochiliile tari.

A venit de multe ori la peşteră, apoi, într–o dimineață, n–a mai venit. Am aşteptat–o toată ziua, iar la apus am plecat din peşteră şi m–am dus la lespedea de pe care puteam vedea râpa, temându–mă că bărbații aflaseră că stăteam acolo şi aveau să mă găsească, în noaptea aceea am dormit pe lespede. Noaptea era rece şi începuse să bată vântul de la începutul iernii.

Tutok nu s–a întors în ziua următoare şi mi–am amintit că ar cam fi fost vremea ca vânătorii aleuți să plece. Poate că plecaseră deja. în după–amiaza aceea m–am dus la promontoriu. M–am urcat pe bolovan si m–am târât pe el până când am putut privi peste margine. Inima a început să–mi bată tare. Corabia aleuților era încă acolo, dar pe punte lucrau oameni, iar canoele alunecau încoace şi–ncolo. Vântul bătea cu putere şi câteva baloturi de piei de vidră aşteptau pe țărm, aşa că probabil corabia urma să plece în zori.

Era întuneric atunci când m–am întors în râpă. Pentru că vântul era foarte rece şi nu–mi mai era teamă că mă vor găsi aleuții, am făcut un foc în peşteră şi mi–am gătit nişte scoici şi rădăcini. Am făcut de mâncare cât s–ajungă pentru Rontu, pentru mine şi pentru Tutok. Ştiam că Tutok n–o să vină, dar am pus totuşi mâncarea ei lângă foc şi–am aşteptat.

O dată, Rontu a lătrat şi mi s–a părut că am auzit zgomot de paşi; m–am dus la intrare şi–am ascultat. Am aşteptat mult şi n–am mâncat. Veneau nori dinspre nord, acoperind cerul rece. Vântul a început să bată mai tare, făcând zgomote îngrozitoare prin râpă. în cele din urmă am închis cu pietre intrarea în peşteră.

În zori, am mers pe promontoriu. Vântul se oprise. Deasupra mării se lăsase ceața, venind spre insulă în vălătuci cenuşii. Am aşteptat multă vreme ca să pot arunca o privire spre Golful Coralilor, dar în cele din urmă soarele a răspândit ceața. Micul port era pustiu. Corabia aleuților, cu pânze roşii şi cu prora ei ascuțită şi roşie, plecase.

La început m–am bucurat, dându–mi seama că mă pot muta înapoi în adăpostul de pe promontoriu. Dar cum stăteam acolo pe bolovanul înalt, privind în jos spre portul pustiu şi spre marea pustie, am început să mă gândesc la Tutok. Mi–au venit în minte toate clipele în care stătuserăm împreună în lumina soarelui. îi puteam auzi vocea şi–o puteam vedea cum îşi mijeşte ochii negri când râde.

Dedesubt, Rontu alerga de–a lungul falezei, lătrând la pescăruşii care țipau, iar pelicanii făceau larmă prinzând peşte în apa albastră. În depărtare, am putut auzi răgetul unei foci–elefant. Dar dintr–odată, în timp ce mă gândeam la Tutok, insula mi s–a părut foarte tăcută.

CAPITOL XXIII.

Vânătorii au lăsat în urmă multe vidre rănite. Unele au plutit spre țărm şi au murit acolo, iar pe altele le–am ucis cu sulița pentru că sufereau şi ar fi murit oricum. Dar am găsit un pui de vidră care nu era rănit foarte tare.

Zăcea într–un banc de varec şi aş fi vâslit mai departe, pe lângă el, dacă Rontu n–ar fi lătrat. Avea o fâşie de varec înfăşurată în jurul trupului şi–am crezut că dormea, pentru că adesea, înainte de–a adormi, vidrele se prind în felul ăsta ca să nu fie duse de curent. Apoi am văzut că avea o crestătură adâncă pe spate.

Vidra n–a încercat să plece când m–am apropiat şi m–am aplecat peste marginea canoei. Vidrele au ochi mari, mai ales atunci când sunt tinere, dar ochii acesteia erau atât de mari din cauza fricii şi–a durerii, că mă puteam oglindi în ei. Am tăiat varecul care–o ținea şi am dus–o până la o băltoacă formată de flux în spatele recifului, la adăpost de valuri.

După furtună, ziua era senină şi–am prins doi peşti de–a lungul recifului. Am avut grijă să rămână vii, pentru că vidrele nu mănâncă niciun animal mort, şi i–am lăsat în băltoacă. Asta se întâmpla dimineața devreme.

După–amiază, m–am întors la băltoacă. Peştii dispăruseră şi puiul de vidră dormea, plutind pe spate. N–am încercat să–i tămăduiesc rana cu ierburi pentru că apa sărată vindecă, iar ierburile ar fi fost oricum luate de apă.

I–am adus în fiecare zi câte doi peşti şi i–am lăsat în băltoacă; nu–i mânca atunci când o priveam. Apoi i–am adus patru peşti şi–au dispărut şi ei, iar în cele din urmă şase, căci de–atâția părea să aibă nevoie. I–am adus peştii indiferent că era vreme bună sau furtună.

Vidra a crescut şi rana a început să i se vindece, dar a rămas în băltoacă, iar acum mă aştepta să vin şi–mi lua peştele din mână. Băltoaca nu era prea mare şi–ar fi putut să iasă şi să se ducă în mare, dar a rămas acolo, dormind sau aşteptându–mă să–i aduc de mâncare.

Puiul de vidră se făcuse acum cât brațul meu de lung şi era foarte lucios. Avea un nas lung şi ascuțit, cu mai multe mustăți de–o parte şi de alta, şi cei mai mari ochi pe care–i văzusem vreodată. Mă priveau de fiecare dată când veneam la băltoacă, urmărindu–mă indiferent ce făceam, iar când spuneam ceva, se roteau într–un fel foarte caraghios, dar şi într–unui care mă făcea să simt o durere venindu–mi în gât pentru că erau şi veseli şi trişti, deopotrivă.

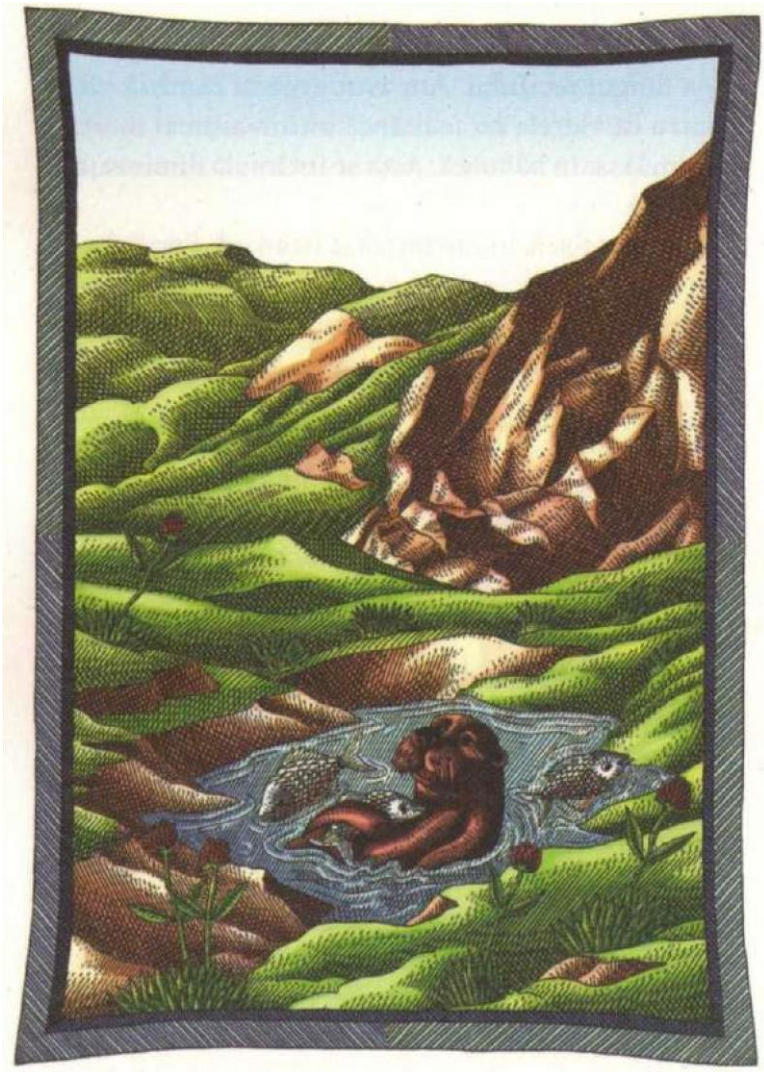

Multă vreme i–am spus Vidră, la fel cum lui Rontu îi spusesem Câine. Apoi m–am hotărât să–i pun şi vidrei un nume. Acesta a fost Mon–a–nee, ceea ce înseamnă Băieţelul cu Ochi Mari.

Era greu să prind peşte în fiecare zi, mai ales dacă bătea vântul şi erau valuri mari. Odată n–am putut prinde decât doi peşti şi i–am aruncat în băltoacă. Mon–a–nee i–a mâncat repede şi a aşteptat să–i mai dau. Când a văzut că nu mai aveam, a înotat în cerc, privindu–mă mustrător.

Valurile au fost aşa de mari în ziua următoare, că n–am putut pescui în recif nici la reflux şi, cum n–aveam ce să–i dau, nu m–am dus la băltoacă.

Abia după trei zile am putut prinde peşte şi când m–am dus acolo, băltoaca era goală. Ştiam că avea să plece într–o zi, dar mi–a părut rău că se întorsese în mare şi că nu mai trebuia să–i prind peşte. Şi nici nu l–aş mai fi cunoscut dacă l–aş fi văzut din nou în bancul de varec pentru că, după ce crescuse şi i se vindecase rana, arăta la fel ca toate celelalte vidre.

La scurtă vreme după plecarea aleuţilor m–am mutat înapoi pe promontoriu.

Nu se stricase nimic în afară de gard, pe care l–am reparat, iar în câteva zile adăpostul a ajuns la fel cum fusese. Singurul lucru pentru care–mi mai făceam griji era că pierdusem toți melcii de mare pe care–i adunasem în vară. Trebuia să trăiesc de pe o zi pe alta din ce puteam prinde, încercând să adun destul peşte în zilele în care puteam pescui, cât să–mi ajungă şi pentru celelalte. Câteodată, în prima parte a iernii, înainte ca Mon–a–nee să plece, mi–era greu să fac asta. După aceea, n–a mai fost aşa de greu, iar Rontu şi cu mine am avut mereu destulă mâncare.

Cât au stat aleuții pe insulă n–am putut să prind peştişori mici şi să–i usuc, aşa că nopțile acelei ierni au fost întunecoase. Mă duceam devreme la culcare şi nu munceam decât în timpul zilei. însă tot mi–am făcut încă o frânghie pentru sulița de pescuit, mai multe cârlige din cochilie de melc de mare şi, în cele din urmă, cercei care să se potrivească cu mărgelele pe care mi le dăduse Tutok.

Toate astea mi–au luat o grămadă de vreme, pentru că am petrecut mai multe dimineți pe plajă, la reflux, căutând două pietricele de aceeaşi culoare cu pietrele din colier şi îndeajuns de sfărâmicioase ca să le pot tăia. Găurile din cercei mi–au luat şi mai mult timp, pentru că pietrele erau greu de ținut în mână, dar când cerceii au fost gata şi i–am lustruit cu nisip fin şi apă şi le–am adăugat cârlige din os ca să îi potrivesc în urechi, erau foarte frumoşi.

În zilele însorite îi purtam împreună cu veşmântul din pene de cormoran şi colierul şi mă plimbam de–a lungul falezei împreună cu Rontu.

Mă gândeam adesea la Tutok, dar mai ales în aceste zile am privit spre nord, dorindu–mi ca ea să fie aici şi să mă vadă. O auzeam vorbind în limba ei ciudată şi născoceam lucruri pe care să i le spun şi lucruri pe care ea mi le–ar spune mie.

CAPITOL XXIV.

În primăvară a venit din nou vremea florilor, iar apa s–a scurs prin râpe şi a curs la vale spre mare. Multe păsări s–au întors pe insulă.

Tainor şi Lurai şi–au făcut, în copacul în care se născuseră, un cuib din iarbă de mare uscată, frunze şi fire din părul de pe spatele lui Rontu. Cât timp au lucrat la cuib, de fiecare dată când Rontu ieşea în curte, dacă nu era atent, se repezeau şi înşfăcau în cioc câtă blană puteau duce, apoi zburau. Lui nu–i plăcea asta şi, în cele din urmă, s–a ascuns de ele până când a fost gata cuibul.

Am avut dreptate când i–am dat un nume de fată lui Lurai, pentru că a făcut nişte ouă pestriţe şi, cu ajutorul perechii ei, a scos doi pui urâţi dar care aveau să se facă în curând frumoşi. Le–am găsit nişte nume, le–am tăiat vârfurile aripilor şi, în scurtă vreme, au fost la fel de blânzi ca părinţii lor.

Am mai găsit şi–un pui de pescăruş care căzuse din cuib pe plaja de dedesubt. Pescăruşii îşi fac cuiburi sus, pe faleză, în scobiturile de pe stânci. De cele mai multe ori, locurile astea sunt mici; am văzut adesea câte un pui clătinându–se pe marginea cuibului şi m–am întrebat cum de nu cădea. Rareori se întâmpla asta.

Puiul ăsta, alb şi cu un cioc galben, nu era rănit foarte tare, dar avea un picior rupt. L–am adus acasă şi i–am prins oasele laolaltă cu două beţe mici şi tendoane de focă. O vreme, nici n–a încercat să meargă. Apoi, fiindcă nu era îndeajuns de mare ca să zboare, a început să şchioapete prin curte.

Datorită puilor şi a păsărilor bătrâne, a pescăruşului alb şi a lui Rontu, care alerga mereu pe la picioarele mele, curtea părea un loc plin de fericire. Măcar să nu–mi fi adus aminte de Tutok! Măcar să nu mă fi întrebat ce face sora mea, Ulape, pe unde mai este şi dacă semnele pe care şi le desenase pe obraji se dovediseră magice! Dacă erau, acum ar fi fost măritată cu Kimko şi–ar fi avut mulţi copii. Ar fi zâmbit să–i vadă pe–ai mei, care erau atât de diferiţi de cei pe care–mi dorisem întotdeauna să–i am.

Pe la începutul primăverii m–am apucat să adun melci de mare. Am strâns mulţi şi i–am dus pe promontoriu să–i usuc. Voiam să am o provizie sănătoasă dac–ar fi fost să vină iar aleuţii.

Într–o zi, pe când eram la recif umplându–mi canoea, am văzut mai multe vidre laolaltă în bancul de varec din apropiere. Se alergau una pe alta, băgându–şi capetele printre alge, apoi scufundându–se şi ieşind afară printr–un alt loc. Era la fel ca într–un joc pe care–l jucam prin desiş, pe când erau copii pe insulă. M–am uitat după Mon–a–nee, dar toate arătau la fel.

Mi–am umplut canoea cu melci de mare şi–am vâslit către ţărm, cu una dintre vidre urmându–mă. Când m–am oprit, s–a scufundat şi–a ieşit în faţa mea. Era departe, dar chiar şi–aşa mi–am dat seama cine era. N–am crezut că voi fi vreodată în stare să–l deosebesc de celelalte, dar am fost aşa sigură că era Mon–a–nee, încât am ridicat în sus unul dintre peştii pe care–i prinsesem.

Vidra a înotat foarte repede şi, înainte să–mi trag răsuflarea, mi l–a înhăţat din mână.

Au trecut două luni pline fără să–l văd, apoi, într–o dimineaţă, în timp ce pescuiam, a ieşit pe neaşteptate dintr–un banc de alge. în spatele lui erau doi pui de vidră. Erau cam de mărimea unor căţei şi se mişcau atât de încet încât, din când în când, Mon–a–nee trebuia să–i împingă de la spate. Vidrele de mare nu pot înota de–ndată ce s–au născut şi trebuie să se ţină după mama lor. încetul cu încetul, ea îşi îndrumă puii, împingându–i cu înotătoarele, apoi înotând în jurul lor în cercuri, până când învaţă s–o urmeze.

Când Mon–a–nee s–a apropiat de recif, am aruncat un peşte în apă. Nu l–a înhăţat, cum făcea de obicei, ci a aşteptat să vadă ce fac puii. Când au părut mai interesaţi de mine decât de mâncare, iar peştele începuse să se îndepărteze, l–a prins cu dinţii lui ascuţiţi şi l–a aruncat în faţa lor.

Am mai aruncat un peşte în apă pentru Mon–a–nee, dar a făcut la fel ca înainte. Puii tot n–au luat mâncarea şi, în cele din urmă, obosiţi să se tot joace, au înotat spre Mon–a–nee şi–au început să–şi frece nasurile de el.

Abia atunci mi–am dat seama că Mon–a–nee era mama lor. Vidrele se împerechează pe viaţă şi, dacă mama moare, adesea tatăl creşte puii, cât poate el de bine. Crezusem că aşa era şi cu Mon–a–nee. Am privit mica familie care înota lângă recif.

— Mon–a–nee, am zis, o să–ţi dau un nume nou, Won–a–nee, care ţi se potriveşte, pentru că înseamnă Fata cu Ochi Mari.

Puii de vidră au crescut repede şi în curând au început să ia peştele din mâna mea, dar lui Won–a–nee îi plăceau mai mult melcii de mare. Lăsa melcul de mare pe care i–l aruncasem să se ducă la fund, apoi se scufunda şi ieşea, sprijinindu–l de trupul ei cu ajutorul unei pietre pe care o avea în gură. Apoi plutea pe spate şi–şi punea melcul de mare pe piept, lovindu–l de mai multe ori cu piatra, până când cochilia se spărgea.

Şi–a învăţat şi puii să facă asta şi câteodată stăteam toată dimineaţa pe stâncile recifului şi–i priveam pe toţi trei cum zdrobesc cochiliile tari puse pe piept. Dacă n–aş fi ştiut că toate vidrele mănâncă melcii în felul ăsta, aş fi crezut că e un joc pe care Won–a–nee îl joacă doar ca să–mi facă plăcere. Însă toate făceau aşa şi mereu m–am mirat de asta, aşa cum mă mir şi–acum.

După vara aceea, după ce mă împrietenisem cu Won–a–nee şi cu puii ei, n–am mai ucis niciodată o vidră. Aveam o pelerină din piele de vidră, cu care îmi acopeream umerii, şi–am folosit–o până când s–a rupt, dar nu mi–am mai făcut niciodată una nouă. Şi nici n–am mai ucis vreun cormoran pentru penele lui frumoase, cu toate că au gâturi lungi şi subțiri şi scot sunete foarte urâte când vorbesc unii cu alții. Şi nici n–am mai ucis foci pentru tendoanele lor; în locul lor, ca să leg tot felul de lucruri, am folosit alge. N–am mai ucis nici vreun câine sălbatic şi nici n–am mai încercat să străpung cu sulița vreo focă–elefant.

Ulape ar fi râs de mine şi alții ar fi râs şi ei – iar tata cel mai mult dintre toți. însă asta era ceea ce simțeam față de animalele care–mi deveniseră prietene şi față de celelalte, care, în timp, mi–ar fi putut deveni. Dacă Ulape şi tata s–ar fi întors şi–ar fi râs, şi dacă toți ceilalți s–ar fi întors şi–ar fi râs, aş fi simțit la fel, pentru că animalele şi păsările sunt şi ele precum oamenii, deşi nu vorbesc la fel şi nu fac aceleaşi lucruri. Fără ele, pământul ar fi un loc lipsit de fericire.

CAPITOL XXV.

Aleuții nu s–au mai întors niciodată pe Insula Delfinilor Albaştri, dar în fiecare vară m–am uitat după ei şi la fiecare început de primăvară am adunat scoici, pe care le–am uscat şi le–am pus la păstrare în peştera unde–mi țineam canoea.

În cele două ierni de după plecarea lor mi–am făcut mai multe arme – o suliță, un arc şi o tolbă de săgeți. Şi pe astea le–am pus la păstrare în locul de sub promontoriu, pentru ca, dacă vânătorii s–ar fi întors, să fiu pregătită să plec într–o altă parte a insulei, să mă mut din peşteră în peşteră şi, la nevoie, să–mi duc traiul în canoe.

Timp de mai multe veri după plecarea aleuților, grupul de vidre a părăsit Golful Coralilor. Vidrele bătrâne care nu fuseseră omorâte de aleuți ştiau de–acum că vara vine pericolul şi le duceau pe celelalte departe de–acolo. Mergeau până departe, la bancurile de alge de la Stânca înaltă, şi rămâneau acolo până la primele furtuni ale iernii.

Mergeam adesea împreună cu Rontu la bolovanul înalt şi stăteam acolo câteva zile ca să prindem peşte pentru Won–a–nee şi pentru celelalte vidre pe care începusem să le cunosc.

Într–una din veri, când Rontu a murit, vidrele n–au mai plecat şi am ştiut că nu mai rămăsese niciuna dintre cele care–şi aminteau de vânători. Nici eu nu m–am mai gândit prea des la ei ori la oamenii albi care spuseseră că se vor întoarce, dar nu mai veniseră.

Până în acea vară, am ținut socoteala tuturor lunilor care trecuseră de când rămăsesem singură cu fratele meu pe insulă. Pentru fiecare lună care venea şi trecea, crestam un semn într–un stâlp de lângă intrarea în coliba mea. Erau multe semne, de la acoperiş până la podea. Dar din vara aceea n–am mai crestat deloc semne. Trecerea lunilor începuse acum să nu prea mai însemne mare lucru, aşa că mai făceam semne doar ca să țin socoteala celor patru anotimpuri ale anului. în ultimul an, nu le–am mai numărat nici pe astea.

Era pe la sfârşitul verii când a murit Rontu. De prin primăvară, nu mai mergea cu mine când mă duceam la recif să pescuiesc decât dacă–l îndemnam eu. îi plăcea să zacă la soare, în fața adăpostului, iar eu îl lăsam, dar nu mai plecam atât de des ca înainte.

Mi–aduc aminte de noaptea când Rontu a stat lângă gard şi–a lătrat ca să–i dau drumul. Făcea asta adesea când era lună plină şi se–ntorcea dimineața, dar în noaptea aceea nu era lună, iar el nu s–a mai întors.

L–am aşteptat toată ziua, aproape până când s–a înserat, apoi am ieşit să–l caut. I–am văzut urmele şi m–am luat după ele, trecând peste dune şi peste un deal, către vizuina în care stătuse cândva. L–am găsit acolo, zăcând singur în fundul peşterii. La început am crezut că era rănit, dar

nu avea nicio lovitură. M–a lins pe mână, însă numai o dată şi–apoi a rămas tăcut, abia respirând.

Pentru că se lăsase noaptea şi era prea întuneric ca să–l mai pot căra pe Rontu înapoi, am rămas acolo. Toată noaptea am stat lângă el şi i–am vorbit. În zori l–am luat în braţe şi–am plecat din peşteră. Era foarte uşor, ca şi cum ceva din el se dusese deja.

Soarele se ridicase pe cer şi am luat–o de–a lungul falezei. Pescăruşii ţipau pe cer. Şi–a ridicat urechile când a auzit zgomotul, iar eu l–am pus jos, crezând că voia să latre la ei, aşa cum făcuse întotdeauna. Şi–a ridicat capul şi i–a urmărit cu privirea, dar n–a scos niciun sunet.

— Rontu, i–am zis, ţi–a plăcut întotdeauna să latri la pescăruşi. Mereu, toată dimineaţa şi toată după–amiaza lătrai la ei. Latră şi–acum la ei pentru mine.

Dar nu s–a mai uitat la ei. A venit încet spre mine şi mi–a căzut la picioare. Mi–am pus mâna pe pieptul lui. Îi simţeam inima bătând, dar numai de două ori, foarte lent, puternic şi în gol, la fel ca valurile pe plajă, apoi gata.

— Rontu, am strigat, ah, Rontu!

L–am îngropat pe promontoriu. Am făcut o groapă într–o scobitură a stâncii, săpând timp de două zile, din zori şi până când soarele cobora pe cer, şi l–am pus acolo, împreună cu nişte flori de nisip şi cu un băţ după care îi plăcea să alerge când i–l aruncam; l–am acoperit cu pietre de diferite culori pe care le–am adunat de pe ţărm.

CAPITOL XXVI.

În iarna aceea nu m–am dus deloc la recif. Am mâncat din proviziile pe care le adunasem şi–am plecat din adăpost doar ca să aduc apă de la izvor. A fost o iarnă cu vânturi puterice, cu ploi şi–o mare agitată care se izbea de stâncile ţărmului, aşa că n–aş fi ieşit prea mult nici dacă Rontu ar mai fi fost pe–acolo. în tot timpul ăsta am făcut patru capcane din ramuri crestate.

Odată, vara, pe când mergeam spre locul în care stăteau focile–elefant, am văzut un pui de câine care semăna cu Rontu. Alerga alături de una dintre haitele de câini sălbatici şi, cu toate că l–am zărit doar în treacăt, am fost sigură că era vlăstarul lui Rontu.

Era mai mare decât ceilalţi câini, avea blană mai deasă, ochi galbeni şi alerga cu un pas graţios, asemenea lui Rontu. În primăvară am plănuit să–l prind cu ajutorul capcanelor pe care le făcusem.

Câinii sălbatici veneau adesea la promontoriu în timpul iernii, acum, că nu mai era Rontu, iar când s–au terminat furtunile am aşezat capcanele afară, lângă gard, şi–am pus drept momeală nişte peşte. Am prins de prima dată câţiva câini, dar nu pe cel cu ochi galbeni şi, cum mi–era teamă să pun mâna pe ei, am fost nevoită să le dau drumul.

Am mai făcut capcane şi le–am pus şi pe astea, dar când ajungeau lângă ele, câinii sălbatici nu se atingeau de peşte. Am prins în schimb o mică vulpe roşie, care m–a muşcat când am scos–o din capcană, dar care s–a domesticit în scurtă vreme şi a început să se țină după mine prin curte, milogindu–se să–i dau melci de mare. Era foarte hoață. Când plecam de–acasă, găsea mereu o cale de–a ajunge la mâncare, oricât de bine aş fi ascuns–o, aşa că a trebuit s–o las să se întoarcă în râpă. Cu toate astea, noaptea venea adesea şi zgrepțăna la gard, căutând mâncare.

N–am putut prinde puiul de câine în capcană şi eram cât pe–aci să mă dau bătută, când mi–a venit în minte buruiana numită datura[6], pe care o foloseam uneori ca să prindem peşte în băltoacele rămase de la reflux. Nu era chiar o otravă, dar, dacă o puneai în apă, peştii se întorceau cu burta în sus şi pluteau deasupra.

Mi–am adus aminte de buruiana asta şi–am scos din pământ vreo câteva din locul în care creşteau, în partea mai îndepărtată a insulei. Le–am rupt în bucățele mici şi le–am aruncat în izvorul din care beau câinii sălbatici. Am aşteptat toată ziua, iar la apus haita a coborât la izvor. Au băut pe săturate, dar nu li s–a întâmplat nimic – sau mai nimic. S–au mai zbenguit o vreme pe–acolo, apoi au luat–o la picior.

Mi–am amintit apoi de *xuchal,* pe care îl foloseau unii bărbați din tribul nostru. E făcut din scoici măcinate şi tutun sălbatic. Am făcut un castron mare plin cu *xuchal,* l–am amestecat cu apă şi l–am turnat în izvor. M–am ascuns în desiş şi–am aşteptat. Câinii au venit pe înserat. Au mirosit apa, s–au dat înapoi şi s–au uitat unii la alții, dar în cele din urmă au început să bea. La scurtă vreme după asta au început să se învârtă în cercuri. Şi, dintr–odată, s–au întins cu toții pe jos şi–au adormit.

Erau nouă câini care zăceau acolo, lângă izvor. îmi era greu, în lumina aceea slabă, să–mi dau seama care era cel pe care voiam să–l iau cu mine, dar în cele din urmă l–am găsit. Trăgea la aghioase de parcă tocmai ar fi mâncat bine. L–am ridicat şi am luat–o la goană pe faleză, temându–mă c–o să se trezească înainte să ajung pe promontoriu.

[6] Denumirea plantei derivă din cuvântul indian Dhatura, după numele unei otrăvi preparate chiar din ea. Florile şi semințele acestei plante, cu proprietăți narcotice, erau folosite încă din Antichitate.

L–am tras pe sub gard, l–am legat de el cu o chingă şi i–am lăsat de mâncare şi apă proaspătă. N–a trecut mult şi–a fost din nou în picioare, încercând să roadă chinga. A urlat şi–a alergat încoace şi–n colo prin curte în timp ce–mi făceam de mâncare. A ținut–o aşa toată noaptea, dar în zori, când am ieşit din adăpost, adormise.

Pe când zăcea lângă gard, dormind, m–am gândit ce nume să–i pun, şi–am încercat mai întâi unul, apoi altul, repetându–le doar pentru mine. în cele din urmă, pentru că semăna atât de mult cu tatăl lui, i–am zis Rontu–Aru, adică Fiul lui Rontu.

Nu peste multă vreme s–a împrietenit cu mine. Nu era atât de mare ca Rontu, dar avea blana deasă a tatălui său şi aceiaşi ochi galbeni. Când îl priveam cum aleargă după pescăruşi pe limba de nisip sau cum latră la vidre de pe stâncile recifului, adesea uitam că nu e Rontu.

Am avut parte de multe clipe fericite în vara aceea, am pescuit şi am mers la Stânca înaltă în canoe, dar mă gândeam din ce în ce mai mult la Tutok şi la sora mea Ulape. Uneori le auzeam vocile – ca purtate de vânt – şi adesea, când eram pe mare, le auzeam prin zgomotul valurilor care se loveau încet de canoe.

CAPITOL XXVII.

După furtunile îngrozitoare din iarnă au venit multe zile în care n–a mai bătut vântul. Aerul era atât de greu că de–abia îl puteai respira, iar soarele atât de fierbinte că marea părea ea însăşi un soare, prea strălucitor ca să te poți uita la el.

În ultima zi de vreme ca asta, mi–am luat canoea din peşteră şi–am vâslit de–a lungul recifului, către limba de nisip. Nu l–am luat pe Rontu–Aru cu mine pentru că, deşi îi plăcea frigul, ura căldura. A fost bine că n–a venit cu mine. Era cea mai călduroasă zi şi marea lucea roşiatic. îmi pusesem pe ochi nişte apărători făcute din lemn, cu nişte despicături în ele ca să pot vedea. Nu zbura niciun pescăruş, vidrele stăteau tăcute printre alge, iar crabii mici erau băgați adânc în bârlogurile lor.

Am tras canoea pe plajă. Era udă, dar scotea aburi din cauza soarelui. La fiecare început de primăvară mă duceam cu canoea la bancul de nisip şi, unde era nevoie, întindeam catran proaspăt peste crăpături. Am muncit toată dimineața, oprindu–mă din când în când ca să mă răcoresc în mare. Când soarele a ajuns sus pe cer, am întors canoea cu fundul în sus şi m–am băgat dedesubt ca să dorm la umbra ei.

Nu dormeam de prea multă vreme când am fost trezită pe neaşteptate de ceea ce credeam că era un tunet, dar când m–am uitat, am văzut că nu erau nori pe cer. însă huruitul nu se oprea. Venea de departe, din miazăzi, şi–l tot auzeam cum creşte.

Am sărit în picioare. Primul lucru pe care mi–au căzut ochii a fost strălucirea unei fâşii de plajă, pe coasta de miazăzi a bancului de nisip. De când stăteam pe insulă nu mai văzusem niciodată un reflux atât de puternic. Pietre mari şi stânci mici de care nici nu ştiam că se află sub apă stăteau acum golaşe în lumina orbitoare. Parcă eram într–un alt loc. Adormisem şi mă trezisem pe o altă insulă.

Dintr–odată, aerul a început să se strângă în jurul meu. Se auzea un zgomot slab, de parcă un animal uriaş ar fi tras aer printre dinți. Huruitul, venind dintr–un cer fără nori, se apropia, umplându–mi urechile. Apoi, de dincolo de strălucirea plajei şi de pietrele şi stâncile golaşe, la mai mult de o leghe depărtare, am văzut o creastă uriaşă şi albă năpustindu–se înspre insulă.

Părea să se mişte încet, între mare şi cer, dar era marea însăşi. Mi–am rupt apărătorile pe care le purtam peste ochi. îngrozită, am alergat de–a lungul bancului de nisip. Am alergat, m–am împiedicat, apoi m–am ridicat şi–am alergat din nou. Când a izbit primul val, nisipul mi s–a clătinat sub picioare. Pe lângă mine picurau stropi de apă, de parc–ar fi plouat. Apa aceea era plină de bucățele de alge şi peşti mici.

Dacă o luam pe unde bancul de nisip făcea un cot, aş fi putut ajunge la golf şi la cărarea care ducea la terasa de piatră, dar nu mai era timp

de–aşa ceva. Apa mi se învolbura deja în jurul genunchilor, smucindu–mă în toate părțile. în fața mea se ridicau stâncile falezei şi, cu toate că pietrele erau alunecoase din pricina muşchiului de mare[7], am reuşit să mă agăț cu o mână, apoi cu un picior. Şi–aşa, pas cu pas, am izbutit să mă cațăr deasupra.

Creasta valului a trecut pe sub mine şi a continuat să vină mugind spre Golful Coralilor.

O vreme, a fost linişte. Apoi marea a început să–şi caute vechea matcă, trăgându–se repede înapoi în şuvoaie lungi, înspumate. Dar, înainte să facă asta, un alt val uriaş a plecat dinspre miazănoapte. Poate că era chiar mai mare decât primul. M–am uitat în sus. Faleza se ridica chiar deasupra mea. Nu puteam urca mai mult.

Am stat cu fața la stâncă, cu picioarele pe o lespede îngustă de piatră şi cu o mână bine înfiptă într–o crăpătură. Uitându–mă peste umăr, puteam să văd cum vine valul. Nu venea repede, pentru că celălalt val încă se mai retrăgea. O vreme, am crezut că nu va mai veni deloc, pentru că cele două talazuri s–au întâlnit dintr–odată, dincolo de bancul de nisip.

Primul val încerca s–ajungă la mare, iar celălalt se lupta s–ajungă la țărm.

S–au năpustit unul asupra celuilalt ca doi uriaşi. S–au ridicat sus în aer, încovoindu–se mai întâi într–o parte, apoi în cealaltă. S–a auzit un vuiet de parcă nişte sulițe uriaşe ar fi fost rupte într–o bătălie; în lumina roşie a soarelui, stropii care–au căzut în jurul lor arătau ca sângele.

Încet, al doilea val l–a împins pe celălalt înapoi, pe urmă s–a rostogolit greoi peste el şi–apoi, aşa cum un învingător îl târăşte pe cel învins, s–a îndreptat spre insulă.

Valul a izbit faleza. Limbi lungi de apă au şiroit pe lângă mine, aşa că n–am mai văzut şi n–am mai auzit nimic. Acele limbi de apă au spălat toate scobiturile stâncii, mi–au smucit mâinile şi picioarele goale, cu care mă țineam de lespede. S–au ridicat mult deasupra mea, de–a lungul părții din față a falezei, din ce în ce mai sus, apoi s–au risipit în cer şi–au căzut înapoi, şuierând pe lângă mine, ca să se–ntoarcă în apele care goneau spre golf.

[7] Specie de algă brună care creşte din abundenţă pe ţărmurile stâncoase.

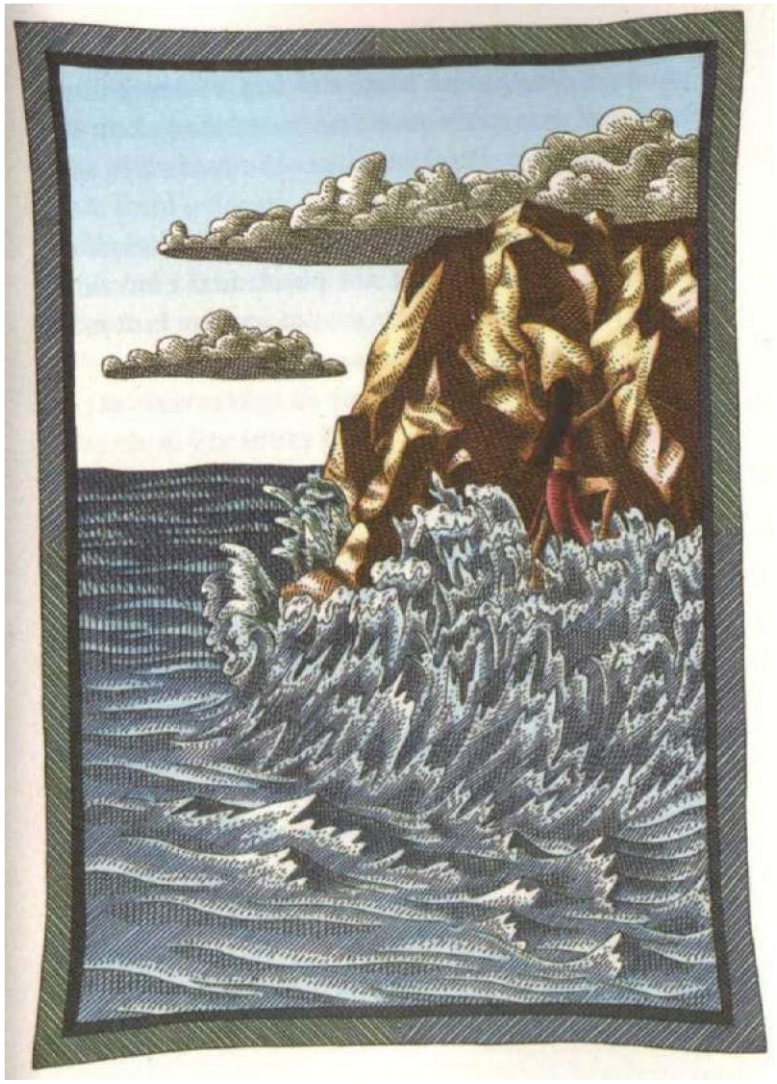

Pe neaşteptate, în jurul meu s–a făcut linişte deplină, în liniştea aceea am putut auzi cum mi se zbate inima–n piept şi–am ştiut că mai am încă mâna prinsă de stâncă şi că mai sunt în viață.

A venit noaptea şi, cu toate că mă temeam să plec de pe faleză, ştiam că n–aş fi putut sta acolo până dimineața, pentru c–aş fi adormit şi–aş fi căzut. Nici nu mai puteam găsi drumul înapoi spre casă, aşa că am coborât de pe lespedea de piatră şi m–am ghemuit la picioarele falezei.

În zori, era zăpuşeală şi niciun pic de vânt. Bancul de nisip era presărat cu movile de alge. Peste tot zăceau peşti morți, homari şi crabi rozalii; două balene mici eşuaseră pe țărmul stâncos al golfului. Mai sus, pe drumul care ducea la terasa de piatră, am găsit tot felul de lucruri aruncate de mare.

Rontu–Aru aştepta lângă gard. Când m–am strecurat pe dedesubt, a sărit pe mine, apoi m–a urmărit peste tot, fără să mă scape o clipă din priviri.

Eram bucuroasă că mă întorsesem din nou acasă, pe promontoriul înalt, unde valurile nu puteau ajunge. Fusesem plecată doar de la un răsărit de soare la celălalt, dar îmi părea mult mai mult, la fel ca atunci când mersesem cu canoea. Am dormit cam toată ziua, însă am avut multe vise şi, când m–am trezit, totul în jur mi se părea ciudat. La țărm,

marea nu făcea niciun zgomot. Pescăruşii erau tăcuți. Pământul părea să–şi țină răsuflarea, de parcă ar fi aşteptat să se întâmple ceva înfiorător.

Pe înserat, mă întorceam de la izvor cu o cofă de apă pe umăr, mergând de–a lungul falezei alături de Rontu–Aru. Oceanul, liniştit şi galben pe toată întinderea lui, se sprijinea pe coasta insulei de parcă ar fi fost foarte obosit. Pescăruşii, cocoțați în cuiburile lor de pe stânci, erau în continuare tăcuți.

Pământul a început să se mişte încet. Mi–a fugit de sub picioare şi, preț de–o clipă, mi s–a părut că stăteam în aer. Apa s–a scurs din cofă şi mi s–a prelins pe față. Apoi cofa a căzut la pământ. Fără să ştiu ce făceam, cu închipuirea smintită că un alt val se îndreaptă spre mine, am început să alerg. Şi chiar *era* un val, un val de pământ, care se unduia sub picioarele mele, de–a lungul falezei.

Pe când alergam, un alt val m–a ajuns din urmă. Privind înapoi, am văzut că mai multe valuri asemenea celor ale mării veneau dinspre miazăzi. După aia, îmi amintesc că zăceam la pământ, cu Rontu–Aru lângă mine, şi amândoi încercam să ne ridicăm în picioare. Apoi am pornit–o din nou în goană spre promontoriu, către adăpostul care era tot mai departe.

Deschizătura de sub gard se surpase şi–a trebuit să dau pietrele la o parte ca să mă pot strecura înăuntru. A venit noaptea, dar pământul încă se mai umfla, de parcă ar fi fost un animal uriaş care respiră. Auzeam cum stâncile de pe faleză se prăbuşesc în mare.

Toată noaptea, cât am stat în adăpost, s–a cutremurat pământul şi–au căzut stânci; cu toate astea, bolovanul cel mare de pe promontoriu a rămas nemişcat. Dacă cei care fac lumea să se clatine ar fi fost cu adevărat mâniați pe noi, s–ar fi prăbuşit.

Dimineața, pământul s–a liniştit din nou şi dinspre marea din miazănoapte a început să bată un vânt proaspăt care mirosea a alge.

CAPITOL XXVIII.

Cutremurul n–a făcut prea multe stricăciuni. Până şi izvorul, care–şi oprise curgerea timp de câteva zile, a țâşnit din nou, cu mai multă putere ca niciodată. Dar, din cauza valurilor mari, pierdusem toată hrana şi toate armele pe care le pusesem la păstrare în peşteră; se duseseră şi canoea pe care–o reparasem, şi cele ascunse sub stâncile falezei de la miazăzi.

Lucrurile cele mai de preț pe care le pierdusem erau canoele. Ar fi trebuit să caut toată primăvara şi toată vara ca să găsesc îndeajuns de multe lemne pentru a–mi face una nouă. Aşa că–n prima dimineață cu cer senin m–am dus să văd ce aduseseră valurile la țărm.

Printre stâncile de lângă faleza de miazăzi am găsit o parte dintr–o canoe, îngropată în nisip şi înfăşurată în alge. Toată dimineața am muncit ca s–o scot la lumină şi–apoi, după ce am curățat–o, nu m–am putut hotărî ce să fac. Aş fi putut tăia frânghiile din tendoane, ca să car scândurile sus, pe faleză, ducând câte două în spate, peste dune, către Golful Coralilor, ceea ce mi–ar fi luat mai multe zile. Sau aş fi putut construi canoea acolo, pe stânci, înfruntând primejdia de a–mi fi luată de altă furtună înainte s–o termin.

Până la urmă, n–am făcut niciunul dintre aceste lucruri. Alegând o zi când marea era calmă, am pus pe apă ce mai rămăsese din canoea mea şi, împingând–o, mi–am croit drum pe lângă bancul de nisip, până în golf. Apoi am luat–o pe bucăți şi–am cărat scândurile în sus, pe cărare, ceva mai departe de locul în care ajunseseră valurile uriaşe.

Am găsit şi resturile celeilalte canoe. Fuseseră duse de ape în adâncul peşterii şi nu le–am putut scoate, aşa că m–am întors la stâncile de la miazăzi şi–am scotocit printre grămezile de alge, până când am adunat suficiente lemne ca, împreună cu cele pe care le aveam deja, să încep să–mi fac altă canoe.

Era pe la sfârşitul primăverii. Vremea era încă schimbătoare, cu ploi uşoare aproape în fiecare zi, însă m–am apucat să–mi fac canoea, pentru că aveam nevoie de ea ca să adun scoici. Nu mă mai gândeam de ceva vreme la aleuți, după cum am mai spus, dar, fără o canoe cu care să merg unde–aş fi dorit, mă simțeam neliniştită.

Scândurile erau toate cam la fel, lungi cât brațul meu, dar de la canoe diferite, aşa că era greu să le potriveşti la un loc. Măcar găurile erau făcute, aşa că am scăpat de–o grămadă de muncă şi n–am mai irosit timp. Mi–a fost de ajutor şi faptul că valurile mari aduseseră la țărm fâşii lungi de catran, care era adesea greu de găsit pe insulă şi de care aveam nevoie.

După ce am pus în ordine scândurile şi le–am dat forma potrivită, a mers mai repede să le prind una de alta şi, pe la sfârşitul primăverii,

eram aproape gata. într–o dimineaţă în care bătea vântul am făcut un foc ca să înmoi catranul. Vântul era rece şi mi–a luat o grămadă de timp până când am reuşit să aţâţ focul. Ca să–l înteţesc, m–am dus pe plajă după iarbă de mare uscată.

Mă înapoiam cu braţele pline, când m–am întors să mă uit la cer, simţind, după cum bătea vântul, că se apropie o furtună. Spre miazănoapte, cerul era senin, dar dinspre răsărit, de unde veneau uneori furtunile în anotimpul ăsta, erau grămezi de nori cenuşii, înghesuiţi unul peste altul.

Acolo, pe mare, cum te uitai din zare spre ţărm, pe la jumătatea drumului era o corabie cu pânze!

Când am ajuns la promontoriu se apropiase mult, înaintând cu vântul puternic în pânze. Am văzut că n–avea prova roşie şi ascuţită a corăbiei aleuţilor. Nu arăta nici ca aceea a oamenilor albi, pe care mi–o aminteam limpede.

De ce venise pe Insula Delfinilor Albaştri?

Stăteam ghemuită pe promontoriu şi mă întrebam, cu inima bătându–mi repede, dacă cei de pe corabie veniseră să vâneze vidre. Dacă erau vânători, trebuia să mă ascund înainte să mă vadă. Nu le–ar fi luat mult să găsească focul şi canoea la care lucram, însă m–aş fi putut adăposti în peşteră. Dar dacă fuseseră trimişi de cei care voiau să mă ia cu ei, atunci nu trebuia să mă ascund.

Corabia a trecut încet printre stâncile negre şi a intrat în Golful Coralilor. Acum puteam vedea şi oamenii: nu erau aleuţi.

Au coborât o canoe şi doi oameni au vâslit spre plajă. Vântul începuse să bată cu putere, iar oamenilor le venea greu să ducă barca la ţărm. în cele din urmă, unul dintre ei a rămas în canoe, iar celălalt, un om fără barbă, a sărit în apă şi–a luat–o pe plajă, apoi în sus pe cărare.

Nu–l puteam vedea, dar după o vreme am auzit un strigăt, apoi altul, şi–am ştiut că descoperise focul şi canoea mea. Cum nici omul pe care–l lăsase în golf, nici cei de pe corabie n–au răspuns, am fost sigură că mă striga pe mine.

M–am coborât de pe bolovan şi m–am dus la adăpost. Cum aveam umerii goi, mi–am pus pelerina din blană de vidră. Mi–am luat fusta din pene de cormoran şi cutia din cochilii de melci de mare în care–mi păstram colierul şi cerceii. Apoi, împreună cu Rontu–Aru, am luat–o pe drumul care ducea către Golful Coralilor.

Am ajuns la dâmbul pe care strămoşii mei stăteau uneori, pe timpul verii. M–am gândit la ei şi la clipele fericite pe care le petrecusem în adăpostul de pe promontoriu, la canoea mea care zăcea neterminată, lângă drum. M–am gândit la multe lucruri, dar cel mai mult îmi doream să fiu acolo unde trăiau oameni, să le aud vocile şi râsul.

Am părăsit dâmbul cu iarba lui verde crescând printre cochiliile albe. Nu mai auzeam strigătele omului aceluia, aşa c–am luat–o la fugă. Când

am ajuns în locul în care se–ntâlneau cele două drumuri, unde–mi făcusem focul, am văzut urmele omului care plecase.

M–am luat după ele, coborând până în golf. Canoea se întorsese la corabie. Acum şuiera vântul, vălătuci de ceață se adunau peste port, iar valurile începeau să dea năvală la țărm. Am ridicat brațul şi–am strigat. Am strigat întruna, dar vântul îmi risipea glasul.

Am alergat pe plajă şi am dat piept cu valurile. Oamenii aceia nu m–au văzut.

A început ploaia, iar vântul mi–o arunca în față. Am înaintat cu greu prin valuri, ridicând brațele către corabie. Se depărta încet în ceață. Se ducea spre miazăzi. Am rămas acolo până când s–a făcut nevăzută.

CAPITOL XXIX.

După ce–au mai trecut încă două primăveri, într–o dimineață cu nori albi şi mare liniştită, corabia s–a întors. în zori, am văzut–o de pe promontoriu, departe, în zare. Când soarele ajunsese sus pe cer, stătea ancorată în Golful Coralilor.

Până la apus, am privit de pe promontoriu la oamenii care–şi ridicau tabăra pe țărm şi făceau focul. Apoi m–am dus în adăpost. N–am putut dormi toată noaptea, gândindu–mă la omul care mă strigase cândva.

Din noaptea cu furtuna, când corabia plecase, m–am gândit multă vreme la glasul lui, care mă chema, în răstimpul acestor două primăveri şi două veri care trecuseră, m–am dus în fiecare zi pe promontoriu, la fiecare răsărit şi la fiecare apus de soare, şi–am aşteptat.

Dimineața, am simțit mirosul de fum de la focul lor. Am coborât în râpă, m–am spălat la izvor şi mi–am pus pelerina din blană de vidră, fusta din pene de cormoran, şiragul de pietre negre şi cerceii negri. Cu humă albastră, mi–am făcut semnul tribului nostru pe nas.

Apoi am făcut ceva care mi–a stârnit un zâmbet, ceva ce făcuse sora mea mai mare, Ulape, când plecase de pe Insula Delfinilor Albaştri: sub semnul tribului nostru am adăugat cu grijă semnul care arăta că eram încă nemăritată. Nu mai eram de mult o fetişcană, însă l–am făcut, folosind humă albastră şi nişte humă albă ca să pun şi punctele.

Apoi m–am întors la adăpost, am făcut un foc şi–am pregătit de mâncare pentru mine şi pentru Rontu–Aru. Nu mi–era foame, iar el a mâncat şi partea mea.

— Plecăm, i–am spus, plecăm de pe insula noastră.

Însă el doar şi–a lăsat capul într–o parte, aşa cum făcea adesea tatăl lui, şi, când n–am mai spus nimic, s–a dus repede spre un loc însorit, s–a întins acolo şi–a adormit.

Acum, că oamenii albi se întorseseră, nu–mi puteam da seama ce–aş mai fi făcut după ce–aş fi trecut dincolo de mare, nu–mi puteam închipui cum erau oamenii albi şi ce făceau acolo ori cum era să–i văd pe–ai mei, care plecaseră de–atâta vreme. Nici nu mi–l mai puteam zugrăvi în minte pe fiecare dintre ei, după ce trecuseră atât de multe veri, şi ierni şi primăveri. Erau toți una, şi–i simțeam ca pe–o strângere de inimă şi nimic mai mult.

Era o dimineață însorită. Vântul aducea mirosul mării şi al vietăților care trăiau în ea. I–am văzut pe oamenii aceia de departe, când erau printre dunele de nisip, cu mult înainte ca ei să zărească adăpostul de pe promontoriu. Erau trei oameni, doi bărbați înalți şi unul scund, cu o pelerină cenuşie. Au trecut de dune, au înaintat pe faleză şi–apoi, luându–se după fumul de la focul pe care–l țineam aprins, au ajuns la adăpostul meu.

Am trecut pe sub gard şi i–am întâmpinat. Bărbatul în pelerină cenuşie avea atârnat la gât un şirag de mărgele, la capătul căruia era o podoabă din lemn lustruit. Şi–a ridicat mâna şi a făcut nişte mişcări ca şi cum ar fi desenat în aer podoaba pe care–o purta. Apoi unul dintre cei doi bărbați care stăteau în spatele lui mi–a vorbit. Cuvintele pe care le spunea erau cele mai ciudate sunete pe care le auzisem vreodată. La început mi–a venit să râd, dar mi–am muşcat limba.

Am dat din cap şi i–am zâmbit. El a vorbit din nou – mai rar de data asta – şi, cu toate că vorbele–i sunau la fel ca mai înainte, fără să însemne nimic pentru mine, păreau acum mai melodioase. Erau sunetele vocii unui om. Nu–i niciun alt sunet de felul ăsta pe lume.

Bărbatul şi–a ridicat mâna, a arătat spre golf şi–a desenat cu mâna în aer ceea ce părea să fie forma unei corăbii.

Drept răspuns, am dat din cap şi–am arătat la rândul meu spre cele trei coşuri pe care le pusesem lângă foc, pentru a da de înțeles că vreau să le iau cu mine pe corabie. Am arătat la fel şi înspre colivia în care pusesem cei doi pui de pasăre.

S–au mai făcut o mulțime de alte semne înainte de plecare, deşi cei doi bărbați vorbeau între ei. Le plăceau şiragul meu de mărgele, pelerina şi fusta din pene de cormoran care strălucea în soare. Dar când am ajuns pe plajă, acolo unde îşi ridicaseră tabăra, primul lucru pe care l–a făcut omul care vorbea cel mai mult a fost să le spună celorlalți să–mi facă o rochie.

Ştiam că asta spusese pentru că unul dintre ei s–a aşezat în fața mea şi mi–a pus o sfoară de la gât la călcâie, apoi de–a latul umerilor.

Rochia era albastră. Era făcută din două perechi de pantaloni, la fel ca aceia pe care–i purtau oamenii albi. Pantalonii au fost tăiați în bucăți, apoi unul dintre bărbați s–a aşezat pe o piatră şi a prins bucățile laolaltă cu ață albă. Omul avea un nas lung, care semăna cu acul pe care–l folosea. A stat toată după–amiaza pe piatră, trăgând şi–mpungând, înainte şi–napoi, cu acul strălucind în soare.

Din când în când ridica rochia şi dădea mulțumit din cap. Şi eu dădeam din cap ca şi când aş fi fost mulțumită, dar nu eram. Voiam să port fusta din pene de cormoran şi pelerina din blană de vidră, care erau mult mai frumoase decât ce făcea el.

Rochia mă acoperea de la gât pân' la glezne şi nu–mi plăcea din cauza culorii pe care–o avea şi pentru că mă rodea pe piele. îmi mai ținea şi foarte cald. Dar am zâmbit şi mi–am dat jos fusta din pene de cormoran şi–am pus–o într–unui dintre coşuri, ca s–o port după ce ajungeam dincolo de mare, când oamenii aceia n–ar mai fi fost prin preajmă.

Corabia a rămas nouă zile în Golful Coralilor. Venise acolo pentru vidre, dar vidrele plecaseră. Până la urmă, probabil că mai rămăseseră unele care să–şi fi amintit de aleuți, pentru că în dimineața aceea se făcuseră nevăzute.

Ştiam unde se duseseră. Erau la Stânca înaltă, dar când oamenii aceia mi–au arătat armele pe care le aduseseră ca să omoare vidrele, am dat din cap şi m–am făcut că nu înțeleg. Au arătat spre pelerina mea din blană de vidră, dar am dat în continuare din cap.

Pe urmă i–am întrebat despre corabia cu care plecaseră ai mei cu mulți ani în urmă, desenând în aer o corabie şi arătând spre răsărit, dar n–au înțeles. N–am ştiut nimic până n–am ajuns la Misiunea Sfânta

Barbara şi l–am întâlnit pe părintele Gonzales, de la care am aflat despre o corabie care se scufundase într–o furtună, la scurtă vreme după ce ajunsese în țara lui. Tot el mi–a spus şi că pe–ntreg oceanul, de jur împrejur, nu mai fusese altă corabie. Ăsta era motivul pentru care oamenii albi nu se mai întorseseră să mă ia.

În cea de–a zecea zi am plecat pe mare. Era o dimineață cu cer albastru, fără vânt. Am luat–o drept către soare.

Multă vreme am stat şi m–am uitat înapoi înspre Insula Delfinilor Albaştri. Ultimul lucru pe care l–am putut zări a fost promontoriul. M–am gândit la Rontu, care zăcea acolo, sub pietrele de mai multe culori, la Won–a–nee, pe oriunde–ar fi fost, la vulpea mică şi roşie care avea să râcâie în zadar la gard, la canoea ascunsă în peşteră şi la toate zilele fericite.

Delfinii au ieşit din mare şi au înotat în fața corăbiei. Dimineața, au înotat aşa, cale de mai multe leghe prin apa strălucitoare, țesând forme înspumate. Păsărelele ciripeau în colivie, iar Rontu–Aru stătea lângă mine.

NOTA AUTORULUI

Insula numită în această carte Insula Delfinilor Albaştri a fost colonizată pentru prima oară de indieni în anul 2000 î.Hr., dar nu a fost descoperită de oamenii albi până în anul 1602.

În acel an, exploratorul spaniol Sebastiân Vizcaino a plecat din Mexic în căutarea unui port care, în caz de primejdie, să poată adăposti galioanele încărcate de comori care veneau din Filipine. Navigând spre nord, de–a lungul coastei Californiei, a zărit insula, a trimis o barcă mică la țărm şi a numit–o La Isla de San Nicolas, în onoarea sfântului patron al navigatorilor, călătorilor şi comercianților.

Odată cu trecerea secolelor, California a ajuns de sub stăpânirea spaniolă sub cea mexicană, apoi au venit americanii, dar insula a fost vizitată doar ocazional de vânători. Locuitorii indieni ai acesteia au rămas izolați.

Un Robinson Crusoe feminin, fata a cărei poveste am încercat să o recreez a locuit în realitate pe insulă din 1835 până în 1853 şi este cunoscută în istorie sub numele de Femeia Pierdută din San Nicolas.

Există puține date despre ea. Din rapoartele căpitanului Hubbard, a cărui goeletă i–a transportat pe indienii din Ghalas–at, se ştie că fata a sărit într–adevăr în mare, în ciuda eforturilor de a o reține. Din înscrisurile lăsate de căpitanul Nidever, se ştie că el a găsit fata la optsprezece ani după aceea; era însoțită de un câine şi stătea într–un adăpost primitiv de pe promontoriu, îmbrăcată într–o fustă din pene de cormoran. Părintele Gonzales de la Misiunea Santa Barbara, care s–a împrietenit cu ea după ce a fost salvată, a aflat că fratele ei a fost ucis de câini sălbatici. A mai aflat puține alte lucruri, pentru că ea îi vorbea doar prin semne; nici el, nici indienii aflați în număr mare la misiune n–au putut înțelege limba ei ciudată. Indienii din Ghalas–at dispăruseră de mult.

Femeia Pierdută din San Nicolas este înmormântată pe un deal din apropierea Misiunii Santa Barbara. Fusta ei din pene de cormoran a fost trimisă la Roma.

San Nicolas, cea mai periferică dintre cele opt insule numite Insulele Canalului, este situată la aproximativ 120 de kilometri sud–vest de Los Angeles. Timp de mai mulți ani, istoricii au crezut că oamenii s–au aşezat aici abia în urmă cu şase secole, dar testele recente cu carbon–l4 şi săpăturile arheologice din insulă demonstrează că indienii au venit aici din nord, cu mult înaintea perioadei creştine. Săpate în piatră cu mare îndemânare, imagini ale unor viețuitoare terestre, marine şi ale aerului, asemănătoare celor găsite pe țărmurile din Alaska, pot fi văzute Ia Southwest Museum din Los Angeles.

Viitorul insulei San Nicolas nu este prea limpede. Acum este bază secretă a Marinei Statelor Unite, dar oamenii de ştiință sunt de părere că, din cauza valurilor şi a vânturilor puternice, va fi cândva înghițită de mare.

Pentru realizarea cărții *Insula Delfinilor Albaştri* le sunt profund îndatorat lui Maude şi Delos Lovelace, lui Bernice Eastman Johnson de la Southwest Museum şi lui Fletcher Carr, fost custode la Muzeul Omului din San Diego.